

ΕΛΛΗΝΕΣ

ΙΝΔΟΕΥΡΩΠΑΙΟΙ Ή ...ΕΞΩΓΗΙΝΟΙ

(από τους αρχαίους Έλληνες στα ...UFO)

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΣΤΑΘΗ ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΙ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ, ΑΘΗΝΑ 2000

από τον Καστοριάδη στον... Φουράκη

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ χρόνια, ένα ρεύμα σκέψης αναπτύσσεται στην Ελλάδα, η λεγόμενη «αρχαιολατρία», το οποίο διαπλεκόμενο εφεξής με τον εσωτερισμό, την αστρολογία και το «υπερφυσικό», συγκροτεί έναν ευρύτερο **ανορθολογικό** χώρο. Στο παρελθόν, το ρεύμα αυτό παρέμενε στα πλαίσια της «αρχαιοπληξίας», που όχι μόνο θεωρεί την παράδοση, και ειδικά την ανυπέρβλητη έως σήμερα αρχαία Ελλάδα, ως ένα «πρότυπο» για τη σημερινή πραγματικότητα αλλά επιθυμεί μια κυριολεκτική «**επιστροφή**» σε αυτήν. Παρά τα φονταμενταλιστικά χαρακτηριστικά αυτού του χώρου — εκτός από μια σύντομη αναφορά μας στον μύθο της «Ομάδος Ε» — η προσπάθεια του περιοδικού κατέτεινε σε μια εμπεριστατωμένη **απάντηση** στην λογική της αντιπαράθεσης ελληνισμού και ορθοδοξίας [Βλέπε ιδιαίτερα το τεύχος 27 του *Άρδην* με αφιέρωμα «το πέρασμα από την αρχαιότητα στον χριστιανισμό», όπου φιλοξενήθηκαν και μερικές από τις σοβαρότερες φωνές του συγκεκριμένου «χώρου»]. Απέναντι στην «εκσυγχρονιστική λαίλαπα» που εξακολουθεί να αποτελεί το κυρίαρχο ζήτημα προς αντιμετώπιση, επιχειρούμε να διατυπώσουμε έναν σοβαρό και σφαιρικό λόγο για την την ελληνικότητα και την αρχαία Ελλάδα [βλέπε επανειλημμένα αφιερώματα στο γλωσσικό ζήτημα καθώς και το αφιέρωμα στον Κώστα Παπαϊωάννου], αποκλείοντας τόσο τους αρχαιολατρικούς φονταμενταλισμούς όσο και τις ακροδεξιές φυλετιστικές και ρατσιστικές λογικές — ο ελληνικός πολιτισμός είναι τόσο σημαντικός ώστε δεν χρειάζεται την συνηγορία του κ. Πλεύρη. Πάντα πιστεύαμε πως η διαμόρφωση ενός αντίπαλου δέους στην εκσυγχρονιστική παγκοσμιοποίηση προϋποθέτει την συστηματική αντιπαράθεση ενός **έλλογου** και συνθετικού οικοδομήματος.

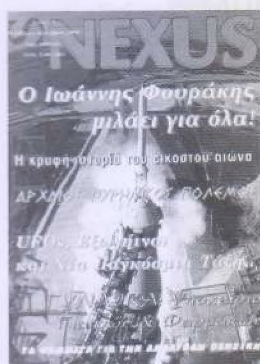
Οι πρόσφατες εξελίξεις στον «χώρο», η εισβολή και κατακυριάρχηση του ανορθολογισμού, η ανάδειξη εντύπων και τηλεοπτικών «προσωπικοτήτων» που διασύρουν τόσο τον ελληνισμό όσο και τη στοιχειώδη λογική και η συνακόλουθη υποχώρηση των πιο σοβαρών εκδοχών στο εσωτερικό του –ή ακόμα και η σταδιακή προσχώρηση ορισμένων στον ανορθολογισμό, «γιατί πουλάει»– μας υποχρεώνουν πλέον σε μια πιο συστηματική αντιμετώπιση του φαινομένου. Γιατί αν στη δεκαετία του 1970, και εν μέρει του 1980, για την αρχαία Ελλάδα, μ' έναν καινοτόμο και δημοκρατικό στοχασμό, μιλούσαν προοδευτικοί Νεοέλληνες στοχαστές, όπως ο **Καστοριάδης**, ο **Αξελός**, ο **Παπαϊωάννου**, τα τελευταία δέκα χρόνια, οι σοβαροί στοχαστές αρχίζουν να επικαλύπτονται από τον ορυμαγδό μιας συνωμοσιολογικής, ή και φασιστοειδούς αντίληψης ποικιλώνυμων «ερευνητών» που λυμαίνονται τον έντυπο και ραδιοτηλεοπτικό χώρο.

Η μετάβαση αυτή δεν είναι τυχαία: στα πρώτα «επαναστατικά» και ελπιδοφόρα μεταπολιτευτικά χρόνια, η αναφορά στην άμεση δημοκρατία της αρχαίας Αθήνας λειτουργούσε ως ένα **πρότυπο** για μια σύγχρονη διεύρυνση των ελευθεριών, ενώ στη μετά το 1989 εποχή, και κυρίως μετά το 2000, η προσφυγή στους αρχαίους προγόνους ως εξωγήινους, υπερανθρώπους ή ημίθεους, αντανακλά την εξάντληση και την παρακμή της μεταπολίτευσης. Επιπλέον, και ίσως το σημαντικότερο, χρησιμοποιείται

ως πρόσχημα για να πληγεί ο **σύγχρονος** ελληνισμός, στα πλαίσια ενός γενικευμένου ιδεολογικού εμφυλίου πολέμου. Για τον λόγο αυτό επιβάλλεται μια εκτεταμένη ανάλυση του φαινομένου. Τόσο μάλλον που τα τελευταία χρόνια ακόμα και τα ίδια τα έντυπα αυτού του χώρου εξαχρειώνονται προοδευτικά, μεταβάλλοντας ακόμα και την αρχική γραμμή πλεύσης τους, αναδεικνύοντας το αδιέξοδο στο οποίο έχουν περιπέσει — ένδειξη συνάμα και της βαθύτατης παρακμής της χώρας μας. Έτσι, μέσα σε τριάντα χρόνια, περάσαμε από τον Περικλή στους εξωγήινους και από τον Καστοριάδη στον... **Φουράκη**.

Το παρόν αφιέρωμα εντάσσεται, λοιπόν, σε μία λογική στοιχειώδους **αυτοπροστασίας** της ελληνικότητας, της αρχαίας Ελλάδας, του ελληνισμού. Η πλειοψηφία του –ψευδώς– αποκαλούμενου «αρχαιολατρικού χώρου», θα έπρεπε μάλλον να χαρακτηρίζεται πλέον ως «χώρος κατασυκοφάντησης του αρχαίου ελληνισμού». Επιπροσθέτως, στην τρέχουσα εκδοχή του, λειτουργεί ως όργανο μιας ακόμα βαθύτατης **διάσπασης** των Ελλήνων, πέρα από τις παραδοσιακές κομματικές. Μιας διάσπασης ανάμεσα σε «Έλληνες» και «Ρωμιούς», ανάμεσα σε γένος και έθνος-κράτος, ανάμεσα σε ορθόδοξους και μη. Μιας διάσπασης η οποία δεν στηρίζεται σχεδόν πουθενά, διότι συσκοτίζουν το γεγονός πως, σήμερα, Έλληνες και Ρωμιοί είναι **ένα και το αυτό**, πως από το κάποτε μεγάλο γένος μας έχει απομείνει πλέον, σχεδόν **αποκλειστικά**, το έθνος-κράτος μας και η απειλούμενη Κύπρος, και πως, για δεκαεφτά αιώνες, **όλοι** μας, θρησκευόμενοι και μη, χριστιανοί και «παγανιστές», πορευθήκαμε κάτω από τα σχήματα της ορθοδοξίας, και πως αυτή αποτελεί την πρόσφατη παράδοσή μας, έχοντας αναχωνεύσει στο εσωτερικό της και την αρχαιοελληνική.

Μπορεί κάποιοι να μην είναι ικανοποιημένοι από το βαθμό αποδοχής της ελληνικότητας από την ορθοδοξία. Θα έπρεπε όμως να προβάλλουν τη δική τους αντίληψη με πνεύμα αλληλεγγύης, συναντίληψης και συμπόρευσης.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ NEXUS, ΤΕΥΧΟΣ 9, ΝΟΕ.-ΔΕΚ. 2000, ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ: -Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΟΥΡΑΚΗΣ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΟΛΑ, -Η ΚΡΥΦΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ 20ΟΥ ΑΙΩΝΑ, -ΑΡΧΑΙΟΣ ΠΥΡΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ, -UFOs, ΕΞΩΓΗΙΝΟΙ ΚΑΙ ΝΕΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΑΞΗ

Η λογική της διάσπασης και του εμφυλίου

Είναι γνωστό πως η πάλη γύρω από την ιστορία και την παράδοση είναι καθοριστικής σημασίας σε στιγμές που το παρόν εμφανίζεται, και είναι όντως, ζοφερό, οπότε λαοί και άτομα καταφεύγουν στην ιστορία για να διδαχθούν και να αμυνθούν.

Αυτό συνέβη τα τελευταία χρόνια και στην Ελλάδα. Οι Έλληνες, σε μια εποχή κρίσης και αποσύνθεσης της ταυτότητάς τους –τα τελευταία δεκαπέντε ή είκοσι χρόνια–, κατέφυγαν στην ιστορική τους μνήμη. Αλλά η ιστορία και η παράδοση των Ελλήνων αναπτύσσεται σε **τρεις** ιστορικούς αναβαθμούς: τον **αρχαίο**, τον **μεσαιωνικό** και τον **σύγχρονο**. Μια σφαιρική αντίληψη για τον ελληνισμό πρέπει να αναφέρεται και στα τρία αυτά στάδια, αν θέλει να μην είναι μεροληπτική, άσχετα με το εάν κάποιος ενδιαφέρεται περισσότερο για την αρχαία παράδοση, τη μεσαιωνική ή τη σύγχρονη, ενώ παράλληλα οφείλει να την αντιμετωπίζει στη σχετικότητά της και τη σύνδεσή της με το παρόν. Τέλος, τα αξιολογικά **κριτήρια** [του τύπου: *αν τότε είχε συμβεί κάτι διαφορετικό, ίσως τα πράγματα να είχαν εξελιχθεί αλλιώς* κ.ο.κ.] δεν μπορούν να χωρέσουν στην ιστορία και την παράδοση. Όλοι ίσως θα θέλαμε να συνεχίζονταν και μετά τον 4ο αιώνα π.Χ. οι μορφές άμεσης δημοκρατίας της αρχαίας Αθήνας. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως θα πετάξουμε ολόκληρη τη μεταγενέστερη ιστορία μας. Είναι **δική** μας και πρέπει να την αποδεχθούμε, έστω και εάν δεν συμφωνούμε με πολλές από τις εκφάνσεις της.

Η ιδεοληπτική και μεροληπτική χρήση της ιστορίας, η ανάληψη και η προβολή με μεγεθυντικό φακό μιας ιστορικής περιόδου, με κριτήρια αξιολογικά, οδηγεί σε παραμορφώσεις, αρχικά, και **τερατογενέσεις** τελικά.

Το ρεύμα της «επιστροφής» στον ελληνισμό αποτέλεσε τα προηγούμενα χρόνια τον κύριο αντίπαλο του ισοπεδωτικού «εκσυγχρονισμού» που θέλει να εξαφανίσει κάθε ιδιαίτερο πρόσωπο, έτσι ώστε να γίνει αποδεκτή η λογική των παγκοσμιοποιητών, η οποία προαπαιτεί την εξαφάνιση κάθε ιδιαιτερότητας. Εξ ου και τα τελευταία χρόνια αναπτύχθηκαν ένα σύνολο από στρατηγικές που αποσκοπούν στη **συρρίκνωση** και τη **διάλυση** του ρεύματος της αυτοσυνειδησίας. Ένας γενικευμένος πόλεμος **κατά πάντων**, μια εσωτερική διάσπαση του ελληνισμού είναι το κύριο στοιχείο αυτής της μεθόδευσης.

Έχουμε αναφερθεί πολλές φορές στις τακτικές του «εκσυγχρονισμού», εκείνες της παρόξυνσης των εμφύλιων διαμαχών στο πεδίο της ιστορίας: το αύριο συγκρούεται με το σήμερα, το παρόν με το μόλις χθες, το πρόσφατο παρελθόν με το απώτερο. Έτσι διαλύεται η ενότητα της ελληνικής ιστορίας. Γι' αυτούς άλλο ήταν οι αρχαίοι Έλληνες, άλλο το Βυζάντιο, άλλο η τουρκοκρατία, άλλο το σήμερα. Και εμείς είμαστε μόνον τα παιδιά του σήμερα, της «παροντικότητας». Γενικότερα, σε ό,τι αφορά στην ιστορία, τους ενδιαφέρει μόνον, ή κυρίως, εκείνη η πλευρά που παροξύνει τις εσωτερικές αντιθέσεις και **όχι** μια συνθετική αντίληψη. Στην ελληνική επανάσταση του '21 και τη διαμόρφωση του νεοελληνικού έθνους δεν επιλέγεται η κυρίαρχη εθνικοαπελευθερωτική πλευρά αλλά προβάλλεται ο «εσωτερικός αγώνας» ως η κύρια όψη. Η σύγκρουση διαφωτισμού-εκκλησίας ή οι εμφύλιες διαμάχες των Ελλήνων επαναστατών, από υπαρκτό –αλλά **δευτερεύον**– στοιχείο αναγορεύονται σε κυρίαρχο. Η αντίθεση με τους κατακτητές υποβαθμίζεται, και μάλιστα αναπτύσσονται ψευδή ιδεολογήματα για την υποτιθέμενη ηπιότητα της οθωμανικής κυριαρχίας, τα οποία κατατείνουν στην ιδεολογική προετοιμασία για την αποδοχή της επιστροφής της τουρκικής ηγεμονίας **σήμερα**.

Άλλο πρόσφατο κλασικό παράδειγμα αυτής της εκσυγχρονιστικής ιστοριογραφίας είναι η πληθώρα των βιβλίων που, από την **αντίσταση** ενάντια στους κατακτητές το 1940-44, μεταθέτουν το κέντρο βάρους και πάλι στην **εμφύλια** διαμάχη. Αυτή η δήθεν «ταξική» ιστοριογραφία προωθείται μάλιστα από τα πιο υποταγμένα στη νέα τάξη και τον εκσυγχρονισμό τμήματα της διανόησης και του πολιτικού φάσματος. Και το ζητούμενο είναι ακριβώς η υποταγή μας σε αυτή τη νέα τάξη και, επομένως, η παρόξυνση των εσωτερικών αντιθέσεων, η αναζωπύρωση ξεπερασμένων «παραταξιακών» συγκρούσεων και η **υποτίμηση** για άλλη μια φορά του **εθνικοαπελευθερωτικού** στοιχείου των συγκρούσεων της Κατοχής.

Όμως ο κλασικός «εκσυγχρονισμός», επειδή έρχεται σε κατάφωρη αντίθεση με την πραγματικότητα της συρρίκνωσης του ελληνισμού –οικονομικής, πολιτισμικής, γεωπολιτικής–, **χάνει** προοδευτικά την ιδεολογική μάχη. **Ενισχύονται** τα ρεύματα της ιδεολογικής αντίστασης και της καταφυγής στη διαχρονία μας. [Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση του καθηγητή Σβορώνου που διαφεύγει πλέον από το εκσυγχρονιστικό στρατόπεδο, έστω και με το έργο του, post mortem]. Γι'

αυτό, λοιπόν, πρέπει να χρησιμοποιηθούν καινούργια όπλα, και κατ' εξοχήν να επιδιωχθεί η αποσύνθεση του ίδιου του ρεύματος της επανεθνικοποίησης. Και ποιο μέσο θα ήταν προσφορότερο από την **εσωτερική** εμφύλια διαμάχη αυτού του χώρου και την αυτογελοιοποίησή του; Η αντίθεση, για παράδειγμα, οικουμενισμού και «εθνοκεντρισμού» στα πλαίσια της Ορθοδοξίας, η οποία προσέλαβε τεράστια έκταση με το ζήτημα του Πατριαρχείου και των «νέων χωρών», κατατρώγει εδώ και πολλά χρόνια τον σύγχρονο ελληνισμό, τη στιγμή που η **υλική βάση** της αντίθεσης γένους και έθνους έχει πάψει να υπάρχει ήδη από το 1922 και τουλάχιστον μετά το 1960 και την έξοδο των Ελλήνων από την Πόλη.

Σε αυτή την κατεύθυνση η **μεγαλύτερη** στρέβλωση επιχειρείται μέσα από την πριμοδότηση της ψευδοαρχαιολατρίας, σε ό,τι αφορά στη **μετάβαση** από τον αρχαίο κόσμο στον μεσαιωνικό ελληνισμό και την ορθοδοξία. Εδώ, με βάση αμφίβολα κριτήρια αξιολόγησης του ιστορικού μας σώματος και της διαχρονίας μας, πραγματοποιείται ένα εγχείρημα **μείζονος** διχασμού του **ενιαίου** σώματος του ελληνισμού, μεταξύ ενός υποτιθέμενου «αυθεντικού» ελληνικού κόσμου και ενός «εβραϊκού» ορθόδοξου μεσαιωνικού ελληνισμού. Έτσι, το μεγάλο ζήτημα της περιόδου από το 300 π.Χ. έως το 300 μ.Χ. περίπου, για την παρακμή του ελληνισμού δεν είναι πλέον η καταστροφή της Κορίνθου, ο Μόμμιος, η Πύδνα κ.ο.κ., δεν είναι πλέον η υποταγή του ελληνικού κόσμου στη Ρώμη, αλλά ο σταδιακός εκχριστιανισμός του! Και παρασιωπάται το γεγονός πως η μεταφορά της πρωτεύουσας από τη Ρώμη στην Κωνσταντινούπολη και η διαμόρφωση του ορθόδοξου χριστιανισμού απετέλεσαν το βασικό στοιχείο της μερικής **επανελληνοποίησης** του ανατολικού ρωμαϊκού κόσμου! Παρασιωπάται, πως όταν, για παράδειγμα, οι Λατίνοι και οι Δυτικοί αναφέρονται στην Ορθοδοξία την χαρακτηρίζουν ως το «ελληνικό δόγμα» (rite Grec). Και όμως υπάρχουν πολλοί Έλληνες που επιχειρούν να ακρωτηριάσουν το σώμα ενός ήδη παραπαίοντος ελληνισμού σε αρχαίο και «αυθεντικά» ελληνικό, από τη μια, και ορθόδοξο –«ιουδαιοχριστιανικό»– από την άλλη κ.ο.κ. δημιουργώντας τις βάσεις για **μια ακόμα εμφύλια** σύρραξη στους κόλπους του.

Διότι, βέβαια, όπως δείξαμε, το πρόβλημα δεν έγκειται στο εάν **προτιμούμε** την πολιτειακή μορφή της αρχαίας Αθήνας από το αυτοκρατορικό Βυζάντιο –πράγμα που ισχύει φαντάζομαι για την πλειοψηφία των Ελλήνων. Όχι, αλλά το εάν συνιστούν **και τα μεν και τα δε** στιγμές της ιστορικής μας διαχρονίας, που τις αναλαμβάνουμε στο σύνολό τους, διότι αποτελούν εξ ίσου στοιχεία της παράδοσής μας. Διότι εάν αποκόψουμε από την ιστορική μας διαδρομή τους τελευταίους... 17 αιώνες, οδηγούμαστε αναγκαστικά σε μια **τερατογένεση**. Και αυτή θέλουμε να περιγράψουμε, τόσο στο τρέχον αφιέρωμα όσο και σε όσα τεύχη χρειαστεί στη συνέχεια (τουλάχιστον σε ένα ακόμα).

Αρχαία Ελλάδα και ορθοδοξία

Κατ' αρχάς, όπως έχουμε πλειστάκις τονίσει [βλέπε και το ειδικό αφιέρωμα του *Άρδην* "Ελληνισμός και Χριστιανισμός", τεύχος 28, Δεκέμβρης 2000-Γενάρης 2001], ο χριστιανισμός δεν αναπτύσσεται σε άμεση χρονική συνάφεια με τον αρχαίο ελληνικό κόσμο, αλλά με τον **ρωμαϊκό** αυτοκρατορικό κόσμο. Η αρχαία πόλις, ως αυτόνομη πολιτειακή οντότητα, έχει ήδη **καταστραφεί** από την εποχή των ελληνιστικών χρόνων, πολλούς αιώνες πριν. Δεν είναι λοιπόν το Βυζάντιο και ο χριστιανισμός που κατέστρεψαν τον ελληνικό κόσμο, αλλά η **ρωμαιοκρατία**, ενώ αντίθετα το Βυζάντιο εγκαινιάζει την επανελληνοποίησή του. Και αν κατηγορείται το Βυζάντιο ότι έκτισε πάνω στους αρχαίους ναούς τις εκκλησιές, πράγμα που είναι εν μέρει αλήθεια, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε παράλληλα πως και η αρχαία ελληνική θρησκεία ήταν πλέον σκιά του εαυτού της και είχε ήδη υποκατασταθεί από τις ανατολικές θρησκείες, τον Μιθραϊσμό κλπ. Κατά συνέπεια, η εκ των υστέρων **αναζωπύρωση** μιας διαμάχης ανάμεσα στην κλασική Ελλάδα του 5ου π.Χ. αιώνα και τη βυζαντινή του 4ου και 5ου μ.Χ. είναι όχι μόνο βαθύτατα διχαστική, ακόμα και αν ίσχυε, αλλά και απολύτως αντι-ιστορική. (Είναι σα να υποστηρίζαμε, για παράδειγμα, μερικούς αιώνες μετά, πως ο εμφύλιος του 1945-49 θα πρέπει να συνεχίζεται εσαεί).

Υπεύθυνες, λοιπόν, για την **παρακμή** του κλασικού ή ελληνιστικού ελληνισμού δεν είναι πλέον οι ιστορικές εξελίξεις, εσωτερικές και εξωτερικές –εξάντληση της πόλεως-κράτους, ανάδυση νέων δυνάμεων όπως η Ρώμη– αλλά απλώς και μόνο η εγκατάλειψη των αρχαίων θεών και η αποδοχή του «ιουδαιοχριστιανισμού». Πώς λοιπόν θα αναγεννήσουμε την αρχαία Ελλάδα; Μα είναι απλό, επιστρέφοντας στη χλαμύδα, ξαναφέρνοντας το δωδεκάθεο και απορρίπτοντας σχεδόν είκοσι αιώνων ιστορία. Δεν αναζητούμε πια την ενότητα του ελληνισμού στη μακρά διάρκεια, πώς δηλαδή ο Διόνυσος και η Σεμέλη θα σαρκωθούν στον Χριστό και την Παναγία, πώς το δωδεκάθεο θα ξαναβρεθεί στους δώδεκα αποστόλους, πώς οι φιλοσοφικές διαμάχες της αρχαιότητας θα μεταβληθούν εν μέρει στις θεολογικές έριδες του Βυζαντίου και τις πολιτικές αντιπαραθέσεις των νεοελλήνων, πώς η αρχαία μουσική θα φτάσει μέχρι σήμερα κ.ο.κ.

Κάτι ανάλογο εξάλλου είχε συμβεί στο γλωσσικό πεδίο, όπου ο εμφύλιος διήρκεσε ολόκληρους αιώνες, με την απόπειρα επιστροφής στα αρχαία ελληνικά, όταν το ζητούμενο δεν ήταν πλέον η αναζήτηση της **συνέχειας** και της διαχρονίας μέσα από τη ζωντανή εξέλιξη της γλώσσας, αλλά η **επιστροφή** στην αρχαία –αττική– μορφή της; Έτσι το αίτημα για μια επαφή με τη διαχρονική εξέλιξη της ελληνικής γλώσσας στις διάφορες μορφές της, το αίτημα να γνωρίζουμε τα αρχαία ελληνικά για να αντλούμε από αυτά, μεταβλήθηκε σε επιστροφή, παρ' όλο που η μόνη ζωντανή συνέχεια της αρχαίας ελληνικής είναι η σύγχρονη νεο-ελληνική.

Υπογραμμίσαμε ήδη πως είναι απολύτως κατανοητό το **γιατί**, σε μια περίοδο **παρακμής**, καθίσταται δυνατό ένα μέρος των Ελλήνων να στρέφονται στο παρελθόν όχι απλώς

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ STRANGE, (ΤΟ ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ). Η ΘΕΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ: ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΕΣ ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΙΕΣ, ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ, ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ, ΕΞΩΓΗΙΝΟΙ, ΚΟΥΦΙΑ ΓΗ, ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ, ΜΥΣΤΙΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ, ΣΥΝΩΜΟΣΙΟΛΟΓΙΑ

για να αντλήσουν από αυτό τα πρότυπά τους, αλλά και για να προσπαθήσουν να το ξαναφέρουν στη ζωή. Και επειδή η οργανική αναβίωσή του είναι στην πραγματικότητα ανέφικτη, μια και τόσα πράγματα έχουν αλλάξει και ο υπαρκτός ελληνισμός έχει συρρικνωθεί ανεπίστρεπτα, καταφεύγουν αφ' ενός στην **ονειροφαντασία,** συχνά άσχετα από τις προθέσεις τους, και αφ' ετέρου στην **εχθρότητα** απέναντι στις μεταγενέστερες μορφές που ενδύθηκε ο ελληνισμός στην ιστορική του διαδρομή. Εχθρότητα που **τροφοδοτείται** και υποδαυλίζεται συστηματικά από ποικίλες κατευθύνσεις.

Δεν υπάρχουν, θα πείτε, σε αυτόν τον χώρο αυθεντικοί ιδεολόγοι, άνθρωποι καλής πίστης, που έχουν πειστεί πως η «αποκατάσταση» του αρχαίου ελληνικού πνεύματος είναι προϋπόθεση για μια καλύτερη πορεία του σύγχρονου ελληνισμού; Και βέβαια υπάρχουν, και η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων που ασπάζονται αυτές τις απόψεις είναι **όντως** καλής πίστης. Ωστόσο, επειδή πλέον τα πράγματα έχουν φθάσει στο μη περαιτέρω και κινδυνεύει να συκοφαντηθεί μακροπρόθεσμα κάθε αναφορά στην αρχαία Ελλάδα ως γελοιογραφική, είναι καιρός οι πάντες να αναλάβουν τις **ευθύνες** τους. Δεν μπορούν άνθρωποι που θέλουν να είναι σοβαροί και ειλικρινείς να εξακολουθούν να συναγελάζονται, σε έντυπα συστηματικής παραπληροφόρησης, με ανθρώπους φαιδρούς, απατεώνες και «ευρω»-θήρες. Και δεν μπορεί να σταθεί ως δικαιολογία το ότι «βγάζουν το ψωμί τους», συνεργώντας στην ενίσχυση ενός τερατουργήματος.

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΜΑΥΚ ΣΤΗΝ SYDSVENSKA DAGBLAEDET

Δεν θα πρέπει, παράλληλα, να ξεχάσουμε την ιδιαίτερη και **βαρύτατη ευθύνη** που έχουν οι «σοβαροί» διανοούμενοι και οι κάθε είδους πνευματικοί θεσμοί της χώρας, καθώς και τα πολιτικά κόμματα. Όλοι τους, τα προηγούμενα χρόνια, βυθισμένοι στην αυτάρκεια και την αυταρέσκεια των πολιτικών σαλονιών, των ακαδημαϊκών χώρων, των... ευρωπαϊκών προγραμμάτων και των δεξιώσεών τους, άφησαν ελεύθερο το έδαφος σε κάθε είδους παραπληροφόρηση. Ακόμα και σήμερα είναι χαρακτηριστική η αντίδραση πολλών από τους εκπροσώπους του «επίσημου» πολιτικού και διανοητικού κατεστημένου, όταν αναφερόμαστε στην ανάγκη να φωτιστεί το ζήτημα αυτού του «χώρου»: «Πρόκειται για περιθωριακό φαινόμενο με το οποίο δεν αξίζει κανείς να ασχοληθεί». Βέβαια, όταν αυτό το φαινόμενο θεριέψει και τους έλθει κατακέφαλα ως μπούμερανγκ για την αβελτηρία τους, όπως συνέβη με τόσα άλλα «περιθωριακά φαινόμενα» στο **μεσοπόλεμο**, τότε θα είναι πια αργά.

⁂

ΤΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ του «Άρδην» στη λεγόμενη «αρχαιολατρία», λόγω της μεγάλης έκτασης του θέματος και της πληθώρας των κειμένων θα αναπτυχθεί σε δύο –τουλάχιστον– τεύχη. Στο **πρώτο** θα επιχειρηθεί η παρουσίαση των βασικότερων αντιλήψεων αυτού του χώρου, καθώς και μια επιστημονική τεκμηρίωση των ζητημάτων της γλώσσας και της καταγωγής των Ελλήνων, ενώ στο **δεύτερο** θα επιχειρηθεί η διερεύνηση της ιδεολογίας, των στόχων, και των διασυνδέσεων του, διεθνών και εγχώριων.

Στο πρώτο μέρος του αφιερώματος, ο **Γιώργος Ρακκάς** επιχειρεί μια συνοπτική παρουσίαση της εξέλιξης των απόψεων του χώρου, ενώ ο **Σαράντος Καργάκος** καταδεικνύει πως η εγκατάλειψη του πεδίου της γλώσσας και της ιστορίας από την «εκσυγχρονιστική» λογική, ιδιαίτερα στην εκπαίδευση, επιτρέπει την διαστροφή μιας ειλικρινούς διάθεσης για έρευνα της αρχαίας μας παράδοσης και την εκμετάλλευσή της από επιτήδειους ή αφελείς. Ο **Γιάννης Σχίζας** αναφέρεται στην επικοινωνιακή ... «θύελλα Λιακόπουλος», ο **Γιώργος Τσαγκρινός**, με αφετηρία την τηλεοπτική εμφάνιση του «ελληνοκεντρικού χώρου», καταγράφει ορισμένα φαινόμενα αλλοτρίωσης του, ενώ ο **Στέλιος Φανός**, από εκτεταμένη σχετική μελέτη του, παρουσιάζει την περίπτωση της «Ομάδας Ε» και τις απόψεις των Φουράκη, Κεραμιδά κ.λπ. Ο **Γιώργος Καραμπελιάς**, στο Α' μέρος της έρευνάς του για το περιοδικό *Δαυλός*, αναφέρεται στην εξέλιξη του πρώτου περιοδικού που εισήγαγε την αρχαιοκεντρική οπτική, από τον συντηρητικό ελληνοκεντρισμό του 1982 στην μυθοποίηση της ελληνικής ιστορίας και προϊστορίας. Ως προς τα επιστημονικά ζητήματα που εγείρονται για το θέμα της γλώσσας, της καταγωγής των Ελλήνων και της επαναληψιμότητας των ανθρωπίνων συμπεριφορών σε διαφορετικούς πολιτισμούς, γράφουν ο καθηγητής της αρχαίας φιλολογίας **Γιάννης Προμπονάς**, ο καθηγητής ανθρωπολογίας **Νίκος Ξηροτύρης** και ο καθηγητής λαογραφίας **Μιχάλης Μερακλής**. Τέλος, ο **Στέλιος Φανός** παραθέτει ένα ακόμα τμήμα από την μελέτη του με θέμα το περιοδικό *Ιχώρ* και τον «εμφύλιο» αρχαιο-ελληνοκεντρισμού και ορθοδοξίας, ενώ ο **Γιώργος Καστρινάκης** υπογραμμίζει την αποδοχή του νεοπαγανισμού από την κυρίαρχη λογική και την συστηματική συκοφάντηση της "παραδοσιακής" θρησκευτικότητας.

***

Στο **προσεχές τεύχος**, το αφιέρωμα θα συνεχιστεί με την παρουσίαση των περιοδικών *Απολλώνιο Φως*, *Ελληνική Αγωγή*, κ.ά., θα δημοσιευτεί το Β' μέρος της μελέτης του **Γ. Καραμπελιά** για το περιοδικό Δαυλός, καθώς και του **Νικόλαου Ξηροτύρη** για την καταγωγή των Ελλήνων όπως και τα άρθρα των **Γιάννη Μαρκόπουλου** και **Γιάννη Ιωαννίδη**, που δεν μπόρεσαν να περιληφθούν στον παρόν τεύχος, κείμενα για τις διεθνείς και εγχώριες διασυνδέσεις του νεο-παγανιστικού φαινομένου (από τους Ναζί μέχρι σήμερα) και τέλος θα επιχειρηθεί η πολιτική ανάλυση του.

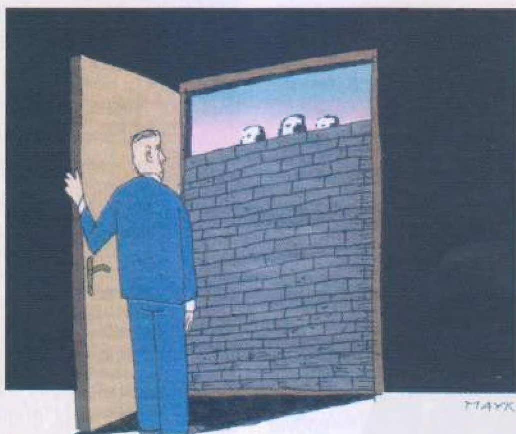
από τους αρχαιολάτρες στους εξωγήινους

του Γιώργου Ρακκά

η στροφή προς το παρελθόν, με σκοπό την αναζήτηση εναλλακτικών ως προς τα κυρίαρχα προτύπων και αξιών, αποτελεί μια από τις εκφράσεις της ευρύτερης ανάγκης όλων των λαών να ανανοηματοδοτήσουν τις ελπίδες και τις προσδοκίες τους. Αυτή την τάση την συναντάμε και στην Ελλάδα και έχει πάρει δυο κύριες κατευθύνσεις. Την στροφή προς την **ορθοδοξία** και την στροφή προς την **Αρχαία** Ελλάδα.

Στο πλαίσιο της δεύτερης τάσης, συμπεριλαμβάνεται και μια φονταμενταλιστική τάση, η οποία καταλήγει σε **αρχαιοπληξία**, μιας και προπαγανδίζει μια μονοσήμαντη σχέση με το παρελθόν. Σύμφωνα μ' αυτή, το μεγαλείο του αρχαίου θα πρέπει να το αναπαράγουμε σε όλες του τις διαστάσεις, δίχως να το προσαρμόσουμε στους σύγχρονους όρους. Η δε παρέκκλιση από την αρχαιότητα ευθύνεται εξ ολοκλήρου για τα δεινά του ελληνικού έθνους αλλά και ολόκληρου του κόσμου.

Όπως είναι επόμενο, εμμονές τέτοιου τύπου καθιστούν αυτό το χώρο πρόσφορο για την ανάπτυξη ρατσιστικών και ολοκληρωτικών αντιλήψεων. Γι' αυτό, στα έντυπα του μπορεί κανείς να συναντήσει τέτοιες απόψεις σε κάθε δυνατή τους εκδοχή: Από απολογίες του ναζισμού, λογιών-λογιών φυλετιστικές και αντιδημοκρατικές αντιλήψεις που προτάσσουν την επιστροφή σε μια ελληνική φυλετική αριστοκρατία, υπερσυνωμοσιολογικές τοποθετήσεις που αποκαλύπτουν παντού τον εβραιο-μασωνικό δάκτυλο, μέχρι ουφο-λόγους μεσσιανιστές που διακηρύττουν την **εξωγήινη** καταγωγή των Ελλήνων και υποστηρίζουν ότι σύντομα οι εξωγήινοι αδερφοί μας θα αποκαταστήσουν τον πάλαι ποτέ κραταιό ελληνικό οικουμενικό πολιτισμό.

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΜΑΥΚ ΣΤΗΝ SYDSVENSKA DAGBLAEDET

Πολλοί προσεγγίζουν αυτόν τον χώρο με θυμηδία. Τον θεωρούν περιθωριακό, ανίκανο να κινητοποιήσει έστω και μια μειοψηφία. Όντως, μέχρι πριν από λίγα χρόνια, έτσι είχαν τα πράγματα· τα έντυπά του κυκλοφορούσαν σε μερικές εκατοντάδες αντίτυπα, ενώ η συζήτηση που διεξήγαγε αφορούσε μια χούφτα αφοσιωμένων οπαδών. Σήμερα, όμως, τα δεδομένα έχουν αλλάξει. Το κοινό διευρύνθηκε, τα έντυπα πλήθυναν, βελτιώθηκαν αισθητικά και κυκλοφορούν σε χιλιάδες αντίτυπα. Η τηλεόραση έχει το δικό της —μεγάλο πλέον— μερίδιο, μέσω των αντίστοιχων εκπομπών, που συνεχώς πληθαίνουν, στην διακίνηση των συγκεκριμένων αντιλήψεων. Πλέον, πρόκειται για ένα μαζικό φαινόμενο που καταλαμβάνει την δική του θέση στα πλαίσια της λαϊκής ιδεολογίας.

Ένα από τα στοιχεία που βοήθησαν την αρχαιοπληξία να πραγματοποιήσει αυτή την υπέρβαση αφορά την ικανότητά της να ενσωματώνει στοιχεία της μαζικής ιδεολογίας στην αφήγησή της, έτσι ώστε να παρουσιάζεται διαρκώς επίκαιρη. Από πρώτη άποψη κάτι τέτοιο φαίνεται παράδοξο για μια αντίληψη που προσκολλάται απόλυτα στο παρελθόν. Όμως η αρχαιοπληξία προέβη σ' έναν ιδιότυπο εκσυγχρονισμό. Συνδέθηκε με τα πιο σύγχρονα ρεύματα της παγκόσμιας, μαζικής ιδεολογίας: την φιλολογία του «ανεξήγητου», τον μεσσιανισμό που διαπερνά τις σύγχρονες προσδοκίες για την ικανότητα της τεχνολογίας να μεταβάλλει εξ ολοκλήρου τον άνθρωπο και τους όρους διαβίωσής του, τις πιο σύγχρονες εκδοχές της συνωμοσιολογίας, δίχως όμως να μεταβάλει τη θεμελιακή της σχέση με το παρελθόν. Αυτή, διασώζεται με το να επινοηθεί μια νέα εικόνα του παρελθόντος, που καταργεί τον ρου της ιστορίας και της ανθρώπινης εξέλιξης ενσωματώνοντας όλα τα σύγχρονα στοιχεία στο εσωτερικό της.

Στη συνέχεια, θα προσπαθήσουμε να περιγράψουμε την πορεία αυτής της υπέρβασης, και τη μετεξέλιξη από μια ιδεολογία που διακηρύττει την «επιστροφή στις ρίζες», -και εξέφραζε μια πραγματική κοινωνική ανάγκη στους δύσκολους καιρούς που περνάμε-, σ' ένα, ψευδοθεολογικό, μεσσιανικό παραλήρημα που έχει καταλάβει και τους τηλεοπτικούς μας δέκτες.

Η καταγωγή των Ελλήνων

Σύμφωνα με αυτή τη διαστροφή της ελληνικότητας, το ελληνικό έθνος είναι ανώτερο από κάθε άλλο στον πλανήτη, μιας και αυτό αποτέλεσε **αποκλειστικά** την κινητήριο δύναμη του πανανθρώπινου πολιτισμού. Οι Έλληνες δημιούργησαν τον πρώτο πολιτισμό στην ιστορία της ανθρωπότητας, **εδώ**, στον ελληνικό χώρο, και από εδώ πυροδότησαν την παγκόσμια πολιτιστική άνθηση της ανθρωπότητας **αποικίζοντας** όλες τις ηπείρους – την Ευρώπη, την Ασία, ακόμα και την... Αμερική.

Για την επαλήθευση αυτών των αντιλήψεων, επιστρατεύονται επιχειρήματα από την **ανθρωπολογία**, την **αρχαιολογία**, την **γλωσσολογία** αλλά και την **ερμηνεία** των αρχαίων κειμένων και ιδιαίτερα της ελληνικής μυθολογίας.

Σε ό,τι αφορά την **αρχαιολογία**, κατά καιρούς παρουσιάζονται διάφορες έρευνες και ευρήματα που θεμελιώνουν την άποψη περί της αυτοχθονίας των Ελλήνων, αλλά και αντιστρέφουν τις απόψεις περί Ινδοευρωπαϊσμού και Αρίων, προβάλλοντας τον ελληνικό χώρο ως χώρο ανθρωπογένεσης και διάχυσης αυτών των φύλων σε όλο το πεδίο της ιστορικής τους δραστηριότητας. Σ' αυτή την προσπάθεια έχουν συμβάλλει ιδιαίτερα οι απόψεις του αρχαιολόγου **Άρη Πουλιανού** για τον (αρχ) άνθρωπο των Πετραλώνων.

Σύμφωνα με αυτές[1] ο ελληνικός λαός είναι λαός **αυτόχθων**. Δήθεν ευρήματα από ανασκαφές αποδεικνύουν την συνεχή ανθρώπινη παρουσία στον ελληνικό χώρο, μέχρι και 12.000.000 χρόνια πριν (!), ανεξάρτητα από τις γεωγραφικές τροποποιήσεις που αυτός υπέστη με την πάροδο των χιλιετιών. Εκείνη την εποχή, εμφανίζεται για πρώτη φορά ο «Όρθιος Άνθρωπος», σε όλο το μήκος και το πλάτος του σημερινού Αιγαίου πελάγους, από την Τρίλλια Χαλκιδικής, την Μυτιλήνη, μέχρι και την Κρήτη. Ο άνθρωπος αυτός μπορεί

να έχει πρωτόγονα χαρακτηριστικά και γνωρίσματα, αλλά για τον κ. Πουλιανό αυτός ο αρχάνθρωπος έχει ήδη αναπτύξει χαρακτηριστικά Homo Sapiens. Έχει έναρθρο λόγο, έχει οργανώσει την κοινωνική του ζωή, έχει αναπτύξει ορισμένους νόμους αλλά και διάφορα εργαλεία, όπλα.

Έπειτα από εκατομμύρια χρόνια συνεχούς παρουσίας και εξέλιξης στον ελληνικό χώρο, φτάνουμε στον αμιγή Homo Sapiens, ο οποίος ζει και κινείται στις ίδιες περιοχές 1.000.000 με 1.500.000 χρόνια πριν. Τότε, εξαιτίας των κλιματικών αλλαγών και της έλευσης των παγετώνων, ο αρχάνθρωπος αυτός αναγκάζεται να καταφύγει στα σπήλαια - όπως αυτό τον Πετραλώνων. Εκεί, όπου παραμένει περίπου για 1.000.000 χρόνια, αναπτύσσει έναν πολύ εξελιγμένο –για την εποχή του– πολιτισμό ο οποίος αργότερα, μετά την έξοδο από τη Σπηλιά, μεταδίδεται σ' όλη την Ευρασία και αποτελεί τη βάση για οποιοδήποτε μεγάλο πολιτισμό της Μέσης Ανατολής, των Ινδιών και της Κίνας.

Αυτή η θεωρία δίνει τη βάση για την ανάπτυξη μια σειρά θέσεων γύρω από τη σημασία του Ελληνικού Έθνους και πολιτισμού. Αυτές είναι:

α) Η ανθρωπογένεση πραγματοποιήθηκε στον ελληνικό χώρο και όχι στην Ασία ή την Αφρική. **Επομένως η Ελλάδα αποτελεί το λίκνο της Ανθρωπότητας.**

β) Η περίοδος της ανθρωπογένεσης μετατίθεται αρκετά εκατομμύρια χρόνια πίσω, προς τα βάθη της προϊστορίας, έτσι ώστε η διαρκής παρουσία του Έλληνα αρχανθρώπου στον ελληνικό χώρο να του δίνει τη δυνατότητα να εξελίξει τον πολιτισμό του από πολύ παλαιά. **Η πάροδος εκατομμυρίων χρόνων του έδωσε τη δυνατότητα να φτάσει σ' ένα πολιτιστικό και τεχνολογικό επίπεδο τέτοιο ώστε να του επιτρέψει να εξερευνήσει όλον τον πλανήτη και να εποικίσει πολλές περιοχές της Γης.**

γ) Ο αποικισμός αυτός έθεσε τις βάσεις για την πολιτιστική ανάπτυξη όλων των υπόλοιπων πολιτισμών της αρχαιότητας και επομένως **αποκλειστικός υπεύθυνος για την εξέλιξη του ανθρώπινου πολιτισμού και την εμφάνιση όλων των μεγάλων πολιτισμών του μακρινού παρελθόντος είναι το Ελληνικό Έθνος.**

Με τη βοήθεια της «αρχαιολογίας» και της «γλωσσολογίας», το πεδίο της δραστηριότητας του Έλληνα προϊστορικού ανθρώπου διευρύνεται συνεχώς, ώσπου να καλύψει όλον τον πλανήτη. Σ' αυτήν την προσπάθεια επιστρατεύονται και στοιχεία από την Ελληνική Μυθολογία, με την ανάλογη χρονολογική τροποποίηση. Πλέον, «ατράνταχτες» αποδείξεις επιβεβαιώνουν την στενή συγγένεια των πολιτισμών της Λατινικής Αμερικής, του Ινδικού και του Ειρηνικού Ωκεανού με τον Ελληνικό. Εν τέλει, ο προϊστορικός ελληνικός πολιτισμός αναδεικνύεται σε παγκόσμιο, οικουμενικό πολιτισμό.

Επιπλέον, αναβαθμίζονται και τα τεχνικά επιτεύγματα του πολιτισμού αυτού. Η έννοια της εξέλιξης σταδιακά διευρύνεται, ξεπερνώντας τα ιστορικά πλαίσια στα οποία τίθεται. Εξ άλλου, η ποντοπόρος δραστηριότητα απαιτεί εξέλιξη της ναυσιπλοΐας. Με τη σειρά της η ναυσιπλοΐα απαιτεί μια σειρά ειδικών γνώσεων αστρολογίας για τον προσανατολισμό αλλά και ένα ορισμένο επίπεδο τεχνικής ώστε να καταστεί δυνατή η επεξεργασία των υλικών για την κατασκευή των σκαφών. Όλες αυτές οι προϋποθέσεις συγκλίνουν ολοένα και περισσότερο στο συμπέρασμα ότι ο προϊστορικός πολιτισμός των Ελλήνων ήταν ιδιαίτερα εξελιγμένος, σε επίπεδο που δεν είχε προσεγγιστεί από κανέναν άλλο πολιτισμό της αρχαιότητας.

Αυτή η **προϊστορία** αφορά μια μακρά εποχή μέχρι το 9.000 π.Χ., όταν, ξαφνικά, ένας τεράστιος κατακλυσμός έρχεται να θέσει τέλος σ' αυτή την ξέφρενη εξελικτική πορεία. Έπειτα από αυτόν τον **κατακλυσμό**, ο προϊστορικός Έλληνας εξαφανίζεται και το έθνος πλέον μπαίνει στην αρχαιότητα. Βέβαια πολλά στοιχεία, ενδείξεις, όπως και ένα σημαντικό μέρος των τεχνικών και των θεωρητικών γνώσεων του προϊστορικού Έλληνα, διασώζονται και περνάνε αυτούσια στον Αρχαίο Ελληνικό Πολιτισμό. Βαθμιαία, μέσα από την πρόσθεση και άλλων, επιμέρους στοιχείων, η εικόνα του προϊστορικού Έλληνα εκσυγχρονίζεται, μέχρι να φτάσει να ταυτιστεί με την εικόνα ενός σύγχρονου ανθρώπου.

Το επόμενο και **τελευταίο** στάδιο που διήνυσε η αρχαιοπληξία μέχρι να καταλήξει στην «ουφολογία», αφορά αυτή ακριβώς την μετεξέλιξη του προϊστορικού και του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού σ' έναν υπερσύγχρονο πολιτισμό που ξεπερνά ακόμα και το επίπεδο που έχει κατακτήσει ο δυτικός πολιτισμός στις μέρες μας.

Για να μπορέσει, φυσικά, να επιτευχθεί ο εκσυγχρονισμός των θεωριών αυτών, μέχρι να καταργήσουν την κυρίαρχη εξελικτική θεωρία και να ανασκευάσουν το παρελθόν με τους όρους του παρόντος, χρειαζόταν μια ολοκληρωτική ανανέωση όσον αφορά τα εργαλεία που επιστρατεύονται για να επαληθεύσουν αυτές τις θεωρίες. Η αρχαιολογία και η γλωσσολογία, όπως και η επίκληση άλλων επιστημονικών κλάδων, δεν επαρκούν πλέον, μιας και το ζητούμενο ξεφεύγει από την άποψη όλων των επιστημών για την εξέλιξη της ανθρωπότητας μέσα στην ιστορία. Γι' αυτό και οι πιο πρόσφατες πηγές των αντιλήψεων αυτών δεν έχουν να κάνουν με το χρόνο, την ιστορία και την εξέλιξη, ικανοποιούνται από την μυθολογία αλλά και την...επιστημονική φαντασία.

Στο επίκεντρο αυτής της νέας εκδοχής δεν βρίσκεται πια η αυτοχθονία, ο λίθινος πολιτισμός της Χαλκιδικής και οι εξερευνήσεις-αποικισμοί των Ελλήνων, αλλά τα ασύγκριτα τεχνολογικά επιτεύγματα που κατέκτησε σε ανύποπτο χρόνο ο αρχαίος ή προϊστορικός ελληνικός πολιτισμός και που του επέτρεπαν να αναπτύξει ...υπερόπλα λέηζερ, αεροπλάνα, υποβρύχια, ακόμα και διαστημόπλοια μιας και, στην πιο ευφάνταστη εκδοχή αυτών των θεωριών, οι Έλληνες –όντας ανήσυχα πνεύματα– δεν περιόρισαν τις αναζητήσεις τους σε αυτό τον πλανήτη αλλά επεκτάθηκαν και σε άλλους πλανήτες και ηλιακά συστήματα του γαλαξία. Και φυσικά, αυτός ο πολιτισμός –όντας σε τέτοιο τεχνικό και πνευματικό επίπεδο– δεν θα μπορούσε να εξαφανιστεί από έναν κατακλυσμό ή από οποιαδήποτε άλλη φυσική καταστροφή. Μόνο μια άλλη δύναμη, ισότιμη τεχνολογικά και πνευματικά, θα μπορούσε να αναγκάσει αυτόν τον πολιτισμό σε εξαφάνιση. Και σύμφωνα

μ' αυτή την θεωρία, κάπως έτσι είχαν τα πράγματα, μιας και ο «κατακλυσμός» τώρα υποκαθίσταται από έναν ασύλληπτο **πυρηνικό πόλεμο**, ο οποίος πραγματοποιήθηκε στα βάθη της προϊστορίας και δεν άφησε τίποτε όρθιο στον πλανήτη.

Μέσα στα πλαίσια αυτής της στροφής, καταγράφονται και άλλες αλλαγές ως προς τους στόχους και τους προσανατολισμούς της αρχαιοπληξίας. Αυτή, τώρα, σταματά να θαυμάζει το παρελθόν και στρέφεται προς τον **μεσσιανισμό** και μάλιστα προς έναν τεχνολογικό μεσσιανισμό που ενσωματώνει στην αφήγησή του τις πιο προωθημένες προσδοκίες της σύγχρονης τεχνοεπιστήμης. Ταυτόχρονα ξεφεύγει από τον βιολογικό και τον πολιτιστικό ρατσισμό, που υπόβοσκε πίσω από τα επιχειρήματα περί του ελληνισμού ως ηγέτη και γεννήτορα της ανθρωπότητας, και αναπτύσσει ολοένα και περισσότερο **μεταφυσικές** αντιλήψεις, που καταλήγουν εν τέλει σ' ένα ψευδοθρησκευτικό παραλήρημα.

Το ελληνικό έθνος δεν είναι πια μόνον ο **ηγέτης** ή ο **πρωτοπόρος** της διαδρομής της ανθρωπότητας στη Γη. Ο ελληνισμός –είτε ως ένας γήινος, οικουμενικός και ανώτερος πολιτιστικά και τεχνολογικά από σήμερα, πολιτισμός, είτε ως εξωγήινος αποικιστής– είναι η αφετηρία, η αρχή, **δημιουργός του είδους** και μοναδικός υπεύθυνος για την εποποιία του στον πλανήτη. Ακόμα περισσότερο, ο προϊστορικός Έλληνας κινούνταν πέρα από τους νόμους της φύσης, ενώ διέθετε μια εκπολιτιστική δύναμη και μια ορμή εξερεύνησης και αναζήτησης που ξεπερνούσε κάθε σύνορο, ακόμα και το υπέρτατο σύνορο του διαστήματος. Εν τέλει ο προϊστορικός παγκόσμιος Ελληνισμός είναι ένας συλλογικός θεός, διαθέτοντας όλες τις ιδιότητες που προκύπτουν από αυτή την ανώτατη υπόστασή του: είναι **παντοδύναμος**, **νικάει τον θάνατο** και **ελέγχει** με τον νου του τις **δυνάμεις ολόκληρου του σύμπαντος**.

Και φυσικά, αυτή η νέα ψευτοθρησκεία έχει και την κιβωτό της. Ο δεδηλωμένος σκοπός των κινήσεων που αναφέρονται σ' αυτές τις απόψεις είναι η κοινοποίηση της μυστικής συμφωνίας που συνήψε ο προϊστορικός ελληνικός πολιτισμός αυτός με τους Νεοέλληνες, για τη διάσωση του έθνους αλλά και ολόκληρης της ανθρωπότητας από τις σκοτεινές δυνάμεις που την εξουσιάζουν απειλώντας την με αφανισμό. Σύμφωνα με αυτήν την συμφωνία, λοιπόν, πολύ γρήγορα, σε καθορισμένη ημερομηνία που συνάγεται από την αποκρυπτογράφηση διάφορων αρχαίων κειμένων, οι δυνάμεις αυτές **θα επιστρέψουν** ή **θα αναγεννηθούν** για να αποδώσουν στους Έλληνες την πραγματική τους θέση στον πλανήτη. Αίφνης, το ελληνικό DNA θα ενεργοποιηθεί στους απογόνους των Ελλήνων αποικιστών του πλανήτη και ο λαός μας θα προσεγγίσει τα 100.000.000. Οι γνώσεις, η τεχνολογία και η δύναμη που θα μας αποδοθεί θα είναι υπέρμετρη κι έτσι θα εγκαθιδρυθεί στον πλανήτη μας η αιώνια ελληνική κυριαρχία. Η μυθολογία της συχνής εμφάνισης των UFO (ΑΤΙΑ) στον ελληνικό χώρο, μάλιστα, αποτελεί την αδιάσειστη απόδειξη της ύπαρξης αυτού του πολιτισμού αλλά και συνιστά ένα σημάδι που υπενθυμίζει την ισχύ της συμφωνίας ανάμεσα στους Έλληνες και τους εξωγήινους προγόνους.

Οι εκλεκτικές συγγένειες

Αυτές οι ακροβατικές ιδεολογικές συνθέσεις, που προσιδιάζουν περισσότερο σ' ένα κακογραμμένο μυθιστόρημα επιστημονικής φαντασίας, δεν είναι πρωτότυπες. Προς τα τέλη του 20ου αιώνα, πολλές τάσεις της άκρας δεξιάς στην Ευρώπη και τις Η.Π.Α. έχουν διατυπώσει παρόμοιες ιδέες. Πολλές μάλιστα από τις αναφορές μέσα σε μεταφυσικούς, αποκρυφιστικούς και μυστικιστικούς μύθους της άκρας δεξιάς, στην Ευρώπη και στις Η.Π.Α., αναπαράγονται αυτούσιες και στην ελληνική εκδοχή των θεωριών αυτών.

Μπορούμε, ενδεικτικά, να αναφερθούμε στους Αυστριακούς **Νόρμπερτ Γιούργκεν-Ρατχόφερ** και **Ραλφ Ετλ** και στους μύθους που ανέπτυξαν στις αρχές της δεκαετίας του 1990, περί των ναζιστικών ΑΤΙΑ και της εξωγήινης καταγωγής των Γερμανών από το ηλιακό σύστημα του Αλδεβαράν. Σύμφωνα μ' αυτούς, η εξωγήινη καταγωγή των Γερμανών ήταν γνωστή τόσο σε μυστικιστικές και αποκρυφιστικές οργανώσεις της Γερμανικής Άκρας Δεξιάς (όπως η Εταιρεία της Θούλης) του 1910, όσο και στο Γ' Ράιχ. Μάλιστα, σύμφωνα πάντα με τους συγγραφείς, στελέχη του Εθνικοσοσιαλιστικού καθεστώτος κατασκεύασαν, μέσω τηλεπαθητικής διαγαλαξιακής επικοινωνίας με τους «Γερμανούς του Αλδεβαράν», ιπτάμενους δίσκους για λογαριασμό του Γερμανικού Στρατού. Μέσω αυτών, λίγο πριν την ήττα των Γερμανών στον Β' ΠΠ, οι ναζί έστειλαν μια αποστολή στον Αλδεβαράν για να ζητήσουν βοήθεια από τους εξωγήινους αδερφούς τους. Αυτή η **διαγαλαξιακή βοήθεια**, που θα έχει τη μορφή μιας τεράστιας στρατιωτικής εκστρατείας για την επανασύσταση του Γερμανικού Ράιχ και την τελική νίκη των ναζί, αναμένεται να έλθει στον πλανήτη μας κάπου μεταξύ του 1992 και του 2005. Όπως και στην ελληνική εκδοχή, τα αδιάσειστα στοιχεία που επαληθεύουν αυτή την ιστορία είναι οι συχνές εμφανίσεις ΑΤΙΑ στις Η.Π.Α. και την Ευρώπη, τα οποία δεν συνιστούν τίποτε άλλο πέρα από τα... αναγνωριστικά αεροσκάφη που συνοδεύουν τη μεγάλη εκστρατεία.

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ADJUBEL, ΙΣΠΑΝΙΑ

Παρόμοιες απόψεις εκφράζει και ο Γερμανός συνωμοσιολόγος **Γιαν βαν Χέσλινγκ** κατά τα μέσα της δεκαετίας του 1990. Ο Χέσλινγκ υποστηρίζει ότι η προσπάθεια των Ναζί να επιβάλουν στον πλανήτη την κυριαρχία τους, προκειμένου να συμβάλουν στην έλευση του νέου «Άριου ανθρώπου», αποτελούσε στην πραγματικότητα ένα ευρύτερο σχέδιο των προηγμένων εξωγήινων του Αλδεβαράν για τη διάσωση του πλανήτη από τις «κατώτερες, αναμεμιγμένες φυλές».

Τέλος, αξίζει να σημειώσουμε ότι υπάρχει και αγγλοσαξονική συμμετοχή στην επεξεργασία αυτών των μύθων. Ο παλαίμαχος Αμερικάνος συνωμοσιολόγος **Τζιμ Κιθ**, υποστήριζε σ' ένα βιβλίο στα 1994, ότι Γερμανοί επιστήμονες και βιομήχανοι, οι οποίοι διέπρεψαν στις Η.Π.Α. μετά τη λήξη του Β' ΠΠ, έχουν εγκαταστήσει ήδη μυστικές βάσεις στον Άρη, προκειμένου να εκκενώσουν σύντομα τη μολυσμένη και κορεσμένη από τον υπερπληθυσμό Γη. Σύμφωνα με τον Κιθ, το σχέδιο αυτό αποτελεί τη συνέχιση της πολιτικής απόκτησης ζωτικού χώρου (Lebensraum) από τους Ναζί στο Διάστημα.

Πρέπει να ανησυχούμε;

Σε πολλούς, οι θεωρίες αυτές φαίνονται αστείες, καθόλου σοβαρές – και γι' αυτό ακίνδυνες. Η δημοτικότητα των απόψεων αυτών, όμως, συνηγορεί προς το αντίθετο. Στο βαθμό που

το ελληνικό αναγνωστικό κοινό και οι τηλεθεατές αποδέχονται ή τουλάχιστο προσεγγίζουν ευνοϊκά τις απόψεις αυτού του χώρου, ουδεμία σημασία έχει εάν αυτές δεν πληρούν τα γενικά, αφηρημένα κριτήρια της εγκυρότητας και της σοβαρότητας. Είτε το θέλουμε, είτε όχι, οι φορείς αυτών των απόψεων είναι σχετικά δημοφιλείς και απολαμβάνουν ένα επίπεδο αναγνωρισιμότητας που θα ζήλευαν, για παράδειγμα, όλα τα μικρά κόμματα και οι κινήσεις του αντίποδα του πολιτικού φάσματος. Τούτο δεν σημαίνει πως ηγεμονεύουν, όμως σαφέστατα μπορούν να επηρεάσουν μια από τις πτυχές της λαϊκής ιδεολογίας στην χώρα μας. Και δεν πρέπει να μας εφησυχάζει το γεγονός ότι από αυτές τις θεωρίες δεν προκύπτει ξεκάθαρα ένα ακόμα σχέδιο πολιτικής δράσης ή μια ανάγκη για την πολιτική κινητοποίηση των οπαδών τους. Εξ άλλου, είναι γνωστό ότι η πολιτική κινητοποίηση απαιτεί πρώτα απ' όλα έναν υψηλό βαθμό συναισθηματικής ταύτισης των ανθρώπων με την «αφήγηση» στην οποία συμμετέχουν. Και σ' αυτό το επίπεδο, οι φορείς αυτών των αντιλήψεων σημειώνουν προς το παρόν σημαντικές επιτυχίες.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ

1. "Λίθινος πολιτισμός αναπτύχθηκε στην Ελλάδα πριν από 12 εκατ. χρόνια", συνέντευξη του Άρη Πουλιανού στο περιοδικό *Δαυλός*, τ. 230, Φεβρουάριος 2001, σελ. 14727-14735.

2. Κων. Καρμιράντζος, "Τα τέσσερα μυστικά των Ελλήνων: Κατακλυσμοί - "Θεός"- "Θάνατος"-Λόγος", περιοδικό *Δαυλός*, τ.243/Μάρτιος 2002, σελ.15687-15691.

3. Για μια εμπεριστατωμένη ανάλυση και περιγραφή όλων των μυστικιστικών, αποκρυφιστικών, μεταφυσικών και μεσσιανικών ακροδεξιών ιδεών, βλέπε Nicholas Goodrick Clarke, *Μαύρος Ήλιος*, εκδόσεις Αρχέτυπο. Για την εκτενή παρουσίαση των μύθων των Ρατχόφερ και Ετλ, ιδιαίτερα, βλέπε σελ. 278-335.

⁂

Πρόλογος

Η ιστορία αυτή βγήκε στο φως καταρχήν από τον **Ιωάννη Φουράκη**, πρώτα στο βιβλίο του *Τα (προ) Μηνύματα των Δελφών* (1989) και κατόπιν με δύο συνεντεύξεις του στο περιοδικό *Τρίτο Μάτι*, τ. 36, τον Ιούνιο του 1994 και στο τ. 61 τον Απρίλιο του 1997. Ακολούθησε άρθρο του Π. Γιαννουλάκη στο ίδιο περιοδικό, με τίτλο "Το μυστήριο της Ομάδας Ε".

Από τα πάρα πολλά και ανακατεμένα που αναφέρει ο κ. Φουράκης, μόνον κάποια αντιπροσωπευτικά αποσπάσματα μπορούμε να παραθέσουμε εδώ ξεκινώντας από την πρώτη συνέντευξη. Ας αρχίσουμε με το θέμα των "τεχνολογικών γνώσεων" των αρχαίων Ελλήνων:

Παρά τα όσα επίσημα κυκλοφορούν, οι σημερινοί επιστημονικοί φορείς, με πρώτη τη NASA, παραδέχονται την ύπαρξη τέτοιων γνώσεων και δαπανούν άφθονα χρήματα για να τις οικειοποιηθούν. Για παράδειγμα, οι κορυφαίοι επιστήμονες γνωρίζουν σήμερα ότι κείμενα του Αριστοτέλη είναι γραμμένα με κάποιον κώδικα, τον οποίο όποιος μπορέσει να "σπάσει" θα προσποριστεί τεράστιες γνώσεις. Εγώ ο ίδιος προσωπικά έχω παραβρεθεί στη συζήτηση διαπρεπών επιστημόνων –μελών της NASA– στην οποία παραδέχτηκαν ότι η αμερικανική υπηρεσία έχει δαπανήσει εκατομμύρια δολάρια για να σπάσει τον περίφημο κώδικα τον Αριστοτέλη.

Έχουμε λοιπόν από πρώτο χέρι πληροφορίες, μια και ο κ. Φουράκης συνηθίζει να μετέχει σε συζητήσεις διαπρεπών επιστημόνων της NASA... Για τις εργασίες αποκατάστασης της Ακρόπολης: *Οι πληροφορίες λένε ότι, σιγά-σιγά, με το πρόσχημα της αποκατάστασης, ο Παρθενώνας αντικαθίσταται από ένα αντίγραφο σιλικόνης ή μαρμαρόσκονης! (...) Υπάρχουν ακόμα πληροφορίες, ότι τα αυθεντικά κομμάτια μεταφέρονται στο Ισραήλ για να χρησιμεύσουν στην ανοικοδόμηση του ναού του Σολομώντα.*

Για την αποκάλυψη αγνώστων πτυχών του αρχαίου ελληνικού πνεύματος:

Αλλά στα αμέσως επόμενα χρόνια πρόκειται να δουν το φως της δημοσιότητας καταπληκτικές πτυχές του αρχαίου ελληνικού πνεύματος, που μέχρι τώρα παρέμεναν άγνωστες. Αυτό θα συμβεί και από τη δημοσίευση πάρα πολλών γερμανικών πηγών αλλά κυρίως, από αδημοσίευτα έργα αρχαίων Ελλήνων, που μέχρι τώρα φυλάσσονταν στην πρώην Σοβιετική Ένωση.

Δέκα χρόνια μετά δεν έχουμε δει απολύτως τίποτε. Πώς όμως βρέθηκαν στη πρώην Σοβιετική Ένωση άγνωστα έργα αρχαίων Ελλήνων και ποιος ήταν ο πραγματικός λόγος της εισβολής των Σοβιετικών στο Αφγανιστάν; *Αυτό που θα σοκάρει όμως θα είναι η αποκάλυψη ότι τα βιβλία της βιβλιοθήκης της Αλεξανδρείας δεν απωλέσθηκαν με την πυρπόλησή της, αφού προηγουμένως αντίγραφά τους είχαν μεταφερθεί για ασφάλεια στο Αφγανιστάν! Η δε σοβιετική εισβολή εκεί, κατά βάθος, ήθελε να εξασφαλίσει αυτά ακριβώς τα κείμενα. Σήμερα αυτοί οι θησαυροί της αρχαίας γνώσης βρίσκονται στην Αγία Πετρούπολη και αναμένεται να δημοσιοποιηθούν πολύ σύντομα. Η αλήθεια είναι ότι αυτές οι γνώσεις ήταν πάντα κτήμα κάποιων.*

Η ανάδυση των Ε

Όπως βλέπουμε, ο συλλογισμός είναι απλός: α) αντίγραφα της αρχαίας γνώσης βρίσκονταν στο Αφγανιστάν β) οι Ρώσοι εισέβαλαν στο Αφγανιστάν. Άρα, ηλίου φαεινότερον ότι πήγαν

η "ομάδα Ε" και ο ευτελισμός της Ελλάδας και της ελληνικής ιστορίας*

για τα αντίγραφα! Ήρθε η ώρα όμως να δούμε ποιοι είναι εκείνοι, των οποίων κτήμα ήταν πάντοτε αυτή η γνώση:

Πρόκειται για μια ομάδα η οποία διαχρονικά αγωνίζεται να επικρατήσουν στον πλανήτη τα ιδανικά του ελληνικού πνεύματος. Τα μέλη της κατέχουν, όπως είπαμε, καταπληκτικές γνώσεις, που αφορούν τόσο τον επιστημονικό τομέα όσο και την πραγματική ιστορία των λαών, των θρησκειών, των κοινωνικών εξελίξεων κλπ., καθόσον λέγεται πως όχι μόνο τις παρακολουθούν αλλά και τις διαμορφώνουν! Το ότι πρόσκειται στον Ελληνισμό δεν σημαίνει όμως ότι όλοι είναι φυλετικά Έλληνες. Ανήκουν σε διάφορες εθνικότητες, δραστηριοποιούνται δε κυρίως στην Ευρώπη και τη Ν. Αμερική (Αργεντινή, Βραζιλία -όπου μάλιστα, όπως έχετε γράψει και σεις, υπάρχει και ενεργός ναός του Απόλλωνα!- κλπ).

Λέγεται ότι αυτή καθ' εαυτή αποτελείται από δεκαοκτώ μέλη, τα οποία, πέραν της φοβερής κοσμικής ισχύος που χειρίζονται, είναι παράλληλα κάτοχοι και χειριστές ασύλληπτων δυνάμεων, που για μας εντάσσονται στη σφαίρα της μεταφυσικής! Π.χ. λέγεται ότι τα πέντε πιο υψηλόβαθμα μέλη (υπάρχουν 7 γνωστοί βαθμοί) κατέχουν τους νόμους της αντιβαρύτητας!

Στο επίπεδο της κοσμικής εξουσίας είναι αυτονόητο ότι διαθέτει τεράστια χρηματικά ποσά που προέρχονται από διάφορες πηγές. Ενδεικτικά σας αναφέρω ότι τα κεφάλαια του ιδρύματος Μποδοσάκη στην πραγματικότητα προέρχονται και ανήκουν στην Ομάδα "Ε" και χρησιμοποιούνται για τους σκοπούς της. Γύρω της κινούνται, φυσικά, παρά πολλοί άλλοι στρατολογημένοι, είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα. Ουδέποτε έχει γίνει γνωστό το όνομα κάποιου μέλους της. Οι διάφοροι επώνυμοι, που κατά καιρούς φέρονται ότι συνδέονται μ' αυτήν, εκινούντο μόνον στις παρυφές της. Ένας ήταν, όπως είναι αυτονόητο, ο ίδιος ο Μποδοσάκης, όπως ο γνωστός Ιωάννης Πασσάς και βέβαια ο Αριστοτέλης Ωνάσης, ο οποίος έπαιζε ενεργό ρόλο στην προώθηση των θεμάτων του Ελληνισμού.

Ο μοναδικός για τον οποίο λέγεται ότι ίσως ήταν ένα εξαιρετικά χαμηλόβαθμο μέλος της είναι ο Αντώνης Τρίτσης! Με αυτό το πρίσμα μπορούμε να επανεξετάσουμε τις συνθήκες του θανάτου του...

Η Ομάδα "Ε", εκτός των άλλων, προωθεί τις έρευνες για προηγμένη τεχνολογία και τις εφαρμογές της σε πολλούς τομείς. Ένας απ' αυτούς είναι τα οπλικά συστήματα, είναι δε γνωστά τα υπερόπλα που φέρεται ότι έχει διαθέσει ή έχει για να διαθέσει την κατάλληλη ώρα στην υπηρεσία της Ελλάδος. Αυτά κατασκευάζονταν μέχρι πρότινος στα εργαστήρια του Ωνάση στην Αργεντινή, καθόσον και ο αντιπρόσωπος του εκεί καθεστώτος, Χ. Νικολαΐδης, είχε στενές σχέσεις μ' αυτήν. Τις εργασίες διηύθυνε η χημικός μηχανικός Ολυμπία Ωνάση, εξαδέλφη του Αριστοτέλη, που δολοφονήθηκε μαζί με τη Χριστίνα.

Καραθεοδωρής... Γκιόλβας και Τέσλα

(...)Οι γνώσεις της Ομάδας "Ε" σ' αυτόν τον τομέα είναι πράγματι φοβερές και αντλούνται όλες από την αρχαία ελληνική σοφία. Αρκεί να αναφέρουμε ότι η θεωρία της σχετικότητας του Αϊνστάιν, στην πραγματικότητα ανήκει στον Έλληνα καθηγητή Καραθεοδωρή, του οποίου οι σημειώσεις εκλάπησαν και εδόθησαν στον Εβραίο φυσικό για αξιοποίηση. Μάλιστα ένα αδημοσίευτο μέρος τους έχω εγώ στην κατοχή μου.

Με την τελευταία δήλωση καταλαβαίνουμε ότι κάτι δεν πάει καθόλου καλά... Ούτε πουθενά αλλού, αλλά ούτε και στο πρώτο βιβλίο που κυκλοφόρησε στην Ελλάδα για τον **Κων/νο Καραθεοδωρή** το 2002, από τον γνωστό μαθηματικό Ευάγγελο Σπανδάγο, είδαμε αυτές τις "κλαπείσες σημειώσεις" που κατέχει ο κ. Φουράκης. Γιατί δεν τις δημοσιεύει; Όσον αφορά τις βαρύγδουπες δηλώσεις περί κλοπής της θεωρίας της Σχετικότητας από τον Καραθεοδωρή, εκτός από το τηλεοπτικό αφιέρωμα στο οποίο είδαμε την κόρη του μεγάλου επιστήμονα να μιλάει για τον πατέρα της δίχως να αναφέρει λέξη για τέτοια πράγματα, ας δούμε τι υπάρχει στο βιβλίο του Σπανδάγου, στο κεφάλαιο για τις σχέσεις Αϊνστάιν - Καραθεοδωρή, ξεκινώντας από μια ιδιωτική συνομιλία του με την Δέσποινα Καραθεοδωρή γύρω από το ζήτημα της δήθεν κλοπής: Ο πατέρας μου, είπε η κ. Καραθεοδωρή, είχε μια "επιστημονική φιλία" με τον Αϊνστάιν που διήρκεσε μέχρι το θάνατό του. [...]

Σύμφωνα με τον κ. Φουράκη (και όχι μόνον), οι σχέσεις αλληλοσεβασμού, αλληλοαναγνώρισης, αλληλοεκτίμησης και συνεργασίας μεταξύ Ελλήνων και Εβραίων επιστημόνων, όπως τις βλέπουμε στην περίπτωση Αϊνστάιν - Καραθεοδωρή, είναι παντελώς αδύνατες! Ο μόνος δυνατός τύπος σχέσης είναι η κλοπή του έργου του Έλληνα από τον Εβραίο. Γιατί; Διότι ο Εβραίος είναι από τη φύση του ανίκανος να φτιάξει μεγάλο έργο και μάλιστα, κατά τον κ. Φουράκη, οι Εβραίοι δεν είναι παρά ζόμπι που βγαίνουν από το εσωτερικό της Γης...

του Στέλιου Φανού

Ας συνεχίσουμε με τις δηλώσεις του κ. Φουράκη: *Αν όμως οι σημειώσεις του Καραθεοδωρή διέρρευσαν, δεν συνέβη το ίδιο μ' αυτές του Σέρβου και ορθόδοξου Νίκολα Τέσλα! Γιατί νομίζετε ότι δεν βομβαρδίστηκε πρόσφατα η Σερβία από το ΝΑΤΟ; Οι δυτικοί φοβούνται -και δικαιολογημένα - ότι οι Σέρβοι τις έχουν αξιοποιήσει και έχουν στην κατοχή τους ένα υπερόπλο.* Οι Αμερικανοί, όμως, φαίνεται πως δεν είχαν τους φόβους των δυτικών κι έτσι, πέντε χρόνια μετά από τις θριαμβευτικές δηλώσεις του κ. Φουράκη, έκαναν σκόνη τη Σερβία και τα υπερόπλα της, ενώ η Ομάδα "Ε" φαίνεται πως παρακολουθούσε παντελώς αδύναμη να αντιδράσει, όπως άλλωστε έκανε με το Αφγανιστάν και με το Ιράκ προσφάτως.

Αμέσως μετά μαθαίνουμε πώς και γιατί, κι από ποιο ακριβώς πρόσωπο τρομοκρατήθηκε η Γαλλία κι αντέδρασε στους επικείμενους βομβαρδισμούς της Σερβίας εκείνη την εποχή, λίγο πριν τη λήξη του τελεσιγράφου: *Να σας πω και κάτι που ίσως να σας φανεί απίστευτο; Λίγο πριν την λήξη του τελεσιγράφου προς τη Σερβία, εγώ ο ίδιος επικοινώνησα με ηγετικό στρατιωτικό-πολιτικό στέλεχος της Γαλλίας και τον προειδοποίησα για την πιθανότητα να βομβαρδιστεί ανεξήγητα το ίδιο το Παρίσι! Η Γαλλία ήταν η πρώτη δυτική χώρα που αντέδρασε στους βομβαρδισμούς της Σερβίας...*

Ο ΒΕΡΕΛΕΦΟΝΤΗΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΠΗΓΑΣΟ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΜΕ ΤΟ ΔΟΡΥ ΤΟΥ ΤΗΝ ΧΙΜΑΙΡΑ (ΠΕΛΙΚΗ, ΠΕΡ. 430 Π.Χ, ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΟΥΒΡΟΥ)

Τι σύμπτωση! Τα ίδια θα ισχυριστεί τον Φεβρουάριο του 1997, στο 5° τεύχος της *Ελληνικής Αγωγής*, κι ο γνωστός πυρηνικός φυσικός, μηχανολόγος, ερευνητής, εφευρέτης και φερόμενος ως μέλος της Ομάδας "Ε", **Γιώργος Γκιόλβας** (γεννηθείς το 1920 και αποβιώσας προς το τέλος του 2003), ο άνθρωπος του οποίου το πρώτο δίπλωμα ευρεσιτεχνίας (εργασία πάνω στη "φωτοδέσμη πλάσματος") φέρει την υπογραφή του Αϊνστάιν. Λέει λοιπόν ο Γκιόλβας: *Οι Σοβιετικοί έχουν στα χέρια τους σήμερα δυο άγνωστα υπερόπλα. Το ένα τους το έδωσε ο Νικόλα Τέσλα, αυτός ο τόσο παρεξηγημένος Σέρβος επιστήμονας που είναι αναμφισβήτητα, μία από τις μεγαλύτερες μορφές του αιώνα μας. Αυτό το τρομερό όπλο το έχουν σήμερα στα χέρια τους και οι Σέρβοι. Επικοινώνησα γι' αυτό το σοβαρότατο ζήτημα με δυο καθηγητές της Σορβόννης και μετά ενημέρωσα σχετικά και τον πρόεδρο της Γαλλίας Μιτεράν. Τους προειδοποίησα και τους είπα ξεκάθαρα: μην προχωρήσετε σε βομβαρδισμό στη Σερβία. Θα ανάψετε μεγάλες φωτιές στα Βαλκάνια και στην Ευρώπη. Άλλωστε τους το είπαν και οι Σέρβοι ξεκάθαρα και φανερά: Εάν θα ρίξετε έστω και μια βόμβα στη Σερβία θα καταστραφούν ταυτόχρονα πέντε ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Μέσα σε τρία δευτερόλεπτα θα γίνουν όλα στάχτη. Γι' αυτό και μέχρι σήμερα καμία ξένη δύναμη δεν αποτόλμησε να ρίξει βόμβα σε καθαρά σερβικά εδάφη.*

Τελικά ποιος σταμάτησε τους βομβαρδισμούς; Ο Φουράκης, ο Γκιόλβας ή οι Σέρβοι; Και πώς οι ευρωπαϊκές χώρες βομβάρδιζαν κανονικότατα μαζί με τους Αμερικανούς για δυο μήνες τη Σερβία, λίγα χρόνια μετά τις δηλώσεις αυτές; Πού ήταν τα σερβικά υπερόπλα; Συνεχίζουμε με πιστή αντιγραφή:

Λέγεται ότι οι επιστημονικές γνώσεις της Ομάδας "Ε" έχουν τόση ισχύ, ώστε μπορούν να χωρίσουν την Αμερική στα δυο ενεργοποιώντας το ρήγμα του Αγίου Ανδρέα, να δημιουργήσουν τεχνητές θεομηνίες. [...]

Ας δούμε παρακάτω: *Τα υπερόπλα αυτά βρίσκονται κυρίως σε περιοχές της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, όπου επίσης έχουν ιδρυθεί ολόκληρες πόλεις επιστημόνων αποκλειστικά. Αυτές οι πόλεις δεν σημειώνονται στους χάρτες και βρίσκονται σε απομονωμένες περιοχές της αχανούς χώρας. (...) Μια άλλη δραστηριότητα της Ομάδας "Ε" αφορά το Διεθνές Χρηματιστήριο. Είναι γνωστό σε κάποιους, ότι ολόκληρη η ήδη επισφαλής οικονομία της Αμερικής μπορεί να καταρρεύσει σε λίγο διάστημα, αν το θελήσει η Ομάδα "Ε", που διαχειρίζεται μεγάλο μέρος του παγκόσμιου χρυσού![...]*

Τέλος, πρέπει να αντιληφθούμε ότι παρά την ορατή μετριοφροσύνη του συγγραφέα έχουμε μπροστά μας, κατά κάποιον τρόπο, έναν ικανό προφήτη: *Χωρίς να θέλω να περιαυτολογήσω και χωρίς να ισχυρίζομαι ότι έχω προφητικές ικανότητες, συνέβη να προβλέψω πολλές φορές σημαντικά γεγονότα, έχοντας έγκυρες πληροφορίες και αξιολογώντας τες σωστά. (...) Ο πόλεμος με την Τουρκία είναι πολύ πιθανός. Η Τουρκία διστάζει, βέβαια, και έχει πείρα από τα όπλα της Ομάδας "Ε", θυμάστε την πρόσφατη ανεξήγητη καταστροφή του τουρκικού δορυφόρου που εκτοξεύθηκε από τη Γαλλική Γουιάνα; Σ' αυτόν τον πόλεμο, λοιπόν, η Τουρκία θα εξωθηθεί και μάλιστα θα ενθαρρυνθεί (!) από κάποιες αρχικές επιτυχίες, για να υπάρξει δικαιολογία, ώστε να καταστραφεί ολοσχερώς. Ήδη οι Κούρδοι και οι Αρμένιοι είναι πολύ ισχυροί στα νώτα της... Σημειώστε δε ότι αυτοί οι λαοί είναι από τους πιο γνήσιους Έλληνες!*

Το DNA και τα... αυτιά των Ελλήνων

Εδώ τελειώνει η πρώτη του συνέντευξη, θα επανέλθει στο ίδιο περιοδικό, τον Απρίλιο του '97 στο τ. 61, με ακόμα μεγαλύτερη απολυτότητα στις ανακοινώσεις του:

Δηλώνω καθαρά πως πιστεύω ότι αυτή τη στιγμή, οι θεοί επιστρέφουν! Σε λίγο καταφθάνουν. Αυτό προσπαθούν να αντιμετωπίσουν οι "κύριοι αυτού του κόσμου". Προσπαθούν να αποτρέψουν την τελική έλευση των θεών. (...)

Στη συνέχεια μαθαίνουμε για έναν παράξενο κομήτη, το HB, που πέρασε εκείνο τον καιρό δίπλα από τον πλανήτη μας. Οι σκοποί του δεν διέφυγαν καθόλου από τον κ. Φουράκη: *Η αφύπνιση των γενετικών κωδικών των Ελλήνων ήταν το βασικό "έργο" του μυστηριώδους κομήτη, που η NASA θέλησε να αποκρύψει, ακόμα και τις φωτογραφίες του. Εδώ όμως πρέπει να τονίσω ότι δεν είναι όλοι οι πολίτες του κράτους Ελλάδα, Έλληνες, αλλά αυτοί που τους χαρακτηρίζει μια γενετική ιδιαιτερότητα. Αυτή την ιδιαιτερότητα την είχαν ανακαλύψει οι Δυτικοί και δημιούργησαν το κρατίδιο Ελλάδα. Αυτό ήταν ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα εις βάρος του Ελληνισμού. Ο Ελληνισμός και ο Έλληνας δεν έχουν ανάγκη κράτους. Το κράτος είναι παγίδευση. Πήγανε να φτιάξουν το κρατίδιο της Πελοποννήσου με την επανάσταση του '21 και είχανε σκοπό να "μαντρώσουν" εκεί πέρα τους Έλληνες και να τους βάλουν να σκοτωθούν μεταξύ τους, όπως και έγινε με τις συνεχείς επαναστάσεις των καπεταναίων.[ ]*

Αλλά, σ' αυτό που λέμε βόρειο ημισφαίριο ή δυτικό κόσμο, οι μόνοι απεσταλμένοι που έχουν ένα εξελιγμένο γενετικό κώδικα είναι οι Έλληνες. Πολλοί υποστηρίζουν ότι έχουν άλλη διαστημική πατρίδα...

Εισερχόμαστε λοιπόν τώρα σε ένα χυδαίο, αγοραίο,

ΟΙ ΜΥΘΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΕΡΗ ΜΕΔΟΥΣΑ ΜΑΡΤΥΡΟΥΝ, ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΥΦΟΛΟΓΟΥΣ, ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΥΠΑΡΞΗ ΕΝΟΣ ΥΠΕΡΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΥ ΟΠΛΟΥ ΣΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ! ΕΔΩ, ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΗΣ ΜΕΔΟΥΣΑΣ ΠΕΣΜΕΝΟ ΣΤΟ ΕΔΑΦΟΣ

βιολογικό ρατσισμό, στου οποίου τα μυστικά μας μυεί ο κ. Φουράκης: *(...) Η ουσία είναι ότι ο Έλληνας είναι διαφορετικός από τον κοινό άνθρωπο. (...) Έχουμε κάποια αναγνωριστικά σημάδια πάνω στο σώμα, από τα οποία μπορούμε να ξεχωρίσουμε ποιος έχει το "σπέρμα" του Έλληνα... Ας δούμε ένα μικρό παράδειγμα. Όποιο εγχειρίδιο ανατομίας και να ανοίξουμε, θα δούμε ότι ο κόκκυγας του ανθρώπου αποτελείται από 4 ή 5 σπονδύλους. Ο τέταρτος ή ο πέμπτος είναι δισχιδής και οξύς, ή μονοσχιδής και οξύς. Δηλώνω ότι ο κόκκυγας του αληθινού Έλληνα αποτελείται από 5 σπονδύλους, αλλά ο πέμπτος είναι λείος και στρογγυλός, ποτέ οξύς και μονοσχιδής ή δισχιδής. Μεταξύ άλλων, ένα τέτοιο σημάδι είναι και ο λοβός του αυτιού. (...) Οι μεγάλοι λοβοί των αυτιών, λοιπόν, είναι κι αυτό ένα από τα εξωτερικά χαρακτηριστικά του Έλληνα. Έχουν ήδη γίνει μελέτες με το DNA των αρχαίων Ελλήνων, με δείγματα από ίχνη αίματος και οστών σε τάφους, με εκπληκτικά όντως αποτελέσματα...*

Περαιτέρω είναι εξαιρετικά επίπονο να παρακολουθήσουμε τον κ. Φουράκη σε όλα του τα σενάρια περί υποχθονίων οντοτήτων που ελέγχουν τους Δυτικούς, περί εκτεταμένης κλωνοποίησης κλπ. Θα τελειώσουμε με την αναφορά του στους νέγρους κρεμμυδοπαραγωγούς Ντογκόν, ισχυρών, λέει, συμμάχων των Ελλήνων, οι οποίοι έχουν υπό την προστασία τους ένα κέντρο της Ομάδας "Ε": *Ακόμη ψάχνουν οι Δυτικοί να εντοπίσουν τα "στρατόπεδα εκπαίδευσης" στην κεντρική Αφρική -ένα πολύ σημαντικό κέντρο "Ε" - που βρίσκονται υπό την εποπτεία της φυλής Ντογκόν, που είναι ισχυροί σύμμαχοι. Οι Ντογκόν έχουν ειδικούς ανιχνευτές-φρουρούς, που έχουν πολλές ικανότητες κι αντιλαμβάνονται αν πλησιάζει κανείς στα μέρη τους από πολλά χιλιόμετρα μακριά. Και τον αφήνουν να προσεγγίσει μόνο αν είναι "Έλληνας" (μπορούν και το καταλαβαίνουν αυτό με "κάποιο τρόπο"), κι αν δεν είναι Έλληνας τον επηρεάζουν από μακριά και τον κάνουν να χάνεται και δεν βρίσκει τίποτε...*

Φυσικά, το θέμα περί Ομάδας "Ε" το συνέχισαν αρκετοί δημιουργώντας μια ολόκληρη παραφιλολογία και ένα μικρό κοινό, αρκετό για να απορροφά τα σχετικά συγγράμματα που εκδίδονται κάθε λίγο. Αν θυμηθούμε ότι ο **Έριχ φον Νταίνικεν** ξεκίνησε πριν τέσσερις περίπου δεκαετίες το σενάριο για την ανάμειξη των αστροναυτών-θεών στα της Γης, καταλαβαίνουμε πως οι "Έλληνες Νταίνικεν" δεν θα άφηναν έτσι το θέμα. Απλώς παρέλαβαν το σύμπαν του Γερμανού "πρωτοπόρου" και το έφτιαξαν ελληνικό. Ο απεριόριστος πλούτος της ελληνικής Μυθολογίας θα μπορούσε να δεχθεί άπειρες ερμηνείες για να στηρίξει τα σενάριά τους, έτσι δεν θα ήταν παρά θέμα χρόνου να αρχίσει η ανάλογη βιομηχανία. Ως εδώ όλα κατανοητά και συγχωρητέα. Το πνεύμα της εποχής χωράει κάθε είδους παραλήρημα - γραφικότητα, τίποτε πια δεν ξενίζει, θα ήταν χρήσιμο όμως να σημειώσουμε βασικά χαρακτηριστικά του μικρόκοσμου αυτού:

Είναι ένας κόσμος στη βασική του σύλληψη ιουδαϊκά δομημένος, στηριζόμενος στη θεώρηση των Ελλήνων ως του περιούσιου και εκλεκτού λαού των θεών, στα ψυχωτικά οράματα για παγκόσμια κυριαρχία και σε έντονα μεσσιανικά στοιχεία όπως ακριβώς αναμένουν κάποιοι Ιουδαίοι το φυλετικό τους Μεσσία για να κυριαρχήσουν στον κόσμο, έτσι αυτοί οι άνθρωποι περιμένουν τους θεούς της ελληνικής φυλής εξ ουρανών για τον ίδιο σκοπό. Ο δικός τους Μεσσίας είναι οι θεοί και η Ομάδα "Ε" ο εκπρόσωπος των θεών επί της Γης, το εκλεκτό τους ιερατείο. Είναι ακόμα, ως προς την υποστηριζόμενη βιολογική ανωτερότητα των Ελλήνων και ως προς το αντιεβραϊκό του μίσος, ένας κόσμος μάλλον φιλοναζιστικός, που θεωρεί τους Εβραίους ζόμπι που πρέπει να ξαναγυρίσουν στο εσωτερικό της Γης – και κατατάσσει στους ζωανθρώπους όσους δεν είναι "βιολογικά αληθινοί Έλληνες".

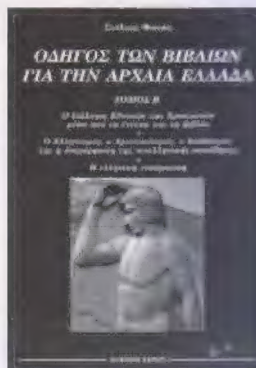
Δεδομένου ότι ο κ. Φουράκης δηλώνει στο βιβλίο του *Μείξις - Ανακύκλησις Μυθολογίας και Ιστορίας*, πως η Ελλάδα *"δεν έπρεπε να ταχθή εις το πλευρόν των Σιωνιστικοάγγλων και να αντιταχθή εις την προς Αφρικήν και Ασίαν πορείαν των Γερμανών"*, πρέπει δυστυχώς να παραδεχθούμε, ότι η ιουδαιοναζιστική στη νοοτροπία της σύλληψη του ανώτερου βιολογικά "Έλληνα" μπόρεσε να μεταμορφώσει εντυπωσιακά έναν άνθρωπο, που στα νιάτα του ανήκε μαχητικά στην ιστορική "Ένωση Κέντρου" του Γ. Παπανδρέου και ο οποίος πέρασε μάλιστα κάποιο χρόνο στις φυλακές της χούντας.

Η σφαγή των Εβραίων και η επικράτηση των Ελλήνων

Φουράκης, Ιωάννης, (1989), *Τα (προ)Μηνύματα των Δελφών και ο Σιωνιστικός Πύθων - Ο Τελικός Πόλεμος (Ε)λλήνων - Σιωνιστών*, 3η έκδ., Αθήνα, Τάλως, 1995.

Του παρόντος βιβλίου έχουν προηγηθεί τρία του ίδιου συγγραφέα: α) *Σιωνιστικές Συνωμοσίες*, β) *Εβραίοι: Πλαστογράφοι της Ελληνικής Ιστορίας*, γ) *Η Πρώτη σύγκρουση Ελλήνων - Εβραίων*. Ας ακούσουμε τον ίδιο:

Συντάκτης και αποστολεύς τούτων των δυο (προ)μηνυμάτων δεν είναι ο υπογράφων τούτα(...). Η συνθετική και συνοπτική καταγραφή, αντιγραφή και παράφρασις των συμβάντων, πληροφοριών και κειμένων θα επιχειρηθεί παρά το ότι ο υπογράφων καθιστά εαυτόν ενσυνειδήτως επίορκον. Το μικρόν στίγμα της επιορκίας εκρίθη υπ' αυτού ελαφρότερον έγκλημα από το κατά συρροήν διαπραττόμενον, με το να συμβάλλη, δια της σιωπής και παθητικής του ενοχής, εις την εντατικώς πραγματοποιουμένην κατακρήμνισιν των τειχών της Ελλάδος (...) οι Ισραηλιτοσιωνισταί, δια πολυδιάστατων, πολύμορφων και πολύπλοκων μηχανορραφιών, προδοσιών και εγκλημάτων προσεπάθησαν και προσπαθούν να προωθήσουν την πραγμάτωσιν του σχεδίου των εκείνων εις το οποίον έχουν προσδιορίσει και προγραμματίσει τας φάσεις και τας μεθόδους δια την "οριστικήν και αμετάκλητον διαγραφήν της Ελλάδος εκ του γεωπολιτικού χάρτου της Ευρώπης και της υδρογείου σφαίρας, καθώς και την ολοκλήρωσιν της πραγματοποιηθείσης και

ΣΤΕΛΙΟΣ ΦΑΝΟΣ, ΤΟΜΟΣ Β΄, *Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΕΘΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΝΤΥΠΑ ΚΑΙ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ. Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ, Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ, Ο ΙΟΥΔΑΪΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΝΣΑΡΚΩΣΗ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΝΗΣΗ ΙΔΕΩΝ, ΑΘΗΝΑ*

πραγματοποιούμενης καταστροφής του Ελληνισμού.

Σύμφωνα με τον συγγραφέα, το πρώτο μέρος του σιωνιστικού σχεδίου πραγματοποιήθηκε με την ένταξη της Ελλάδας στη "σιωνιστική και μισελληνική ΕΟΚ". Όμως, από μέρους των "απανταχού της Οικουμένης ΕΛΛΗΝΩΝ", υπάρχουν έντονες αντιδράσεις, επαγρύπνηση και σχέδιο δράσης για το οποίο λίγα μπορούν να ειπωθούν, εκ των οποίων τα εξής πέντε σημεία περιληπτικώς:

Α. Η συνεχώς διευρυνόμενη και αναπτυσσόμενη αυτοαποναρκωσι και αυτενεργοποίησι των φυλετικών, εθοϊκών και προπατορικών μνημικών και μιμητικών κυττάρων (DNA) (των Ελλήνων).

Β. Η επανασυγκρότηση της φυλετικής, εθοϊκής, φιλοσοφικής, θρησκευτικής, πολιτισμικής και ιστορικής των ταυτότητας.

Γ. Η πραγματοποιούμενη σταθερά αποπομπή των Ισραηλιτοσιωνιστών από πολλά εκ των σημαντικών πολιτικών, στρατιωτικοβιομηχανικών, επιστημονικών και οικονομικών κέντρων σχεδιασμού και αποφάσεων των ΗΠΑ και η κατάληψις αυτών των θέσεων υπό Ελλήνων, με την βοήθειαν και συνεργασίαν πολλών εθνοτικών ομάδων των ΗΠΑ, όπως των Αρμενίων, Ασσυρίων, Σικχ, Ρώσσων, Γερμανών, Σικελών, Ισπανών, Ιρλανδών και Αγγλοσαξώνων.

Δ. Η έως την πρώτην, ή το πολύ την δευτέραν δεκαετίαν της μετ' ολίγα έτη αρχομένης χιλιετηρίδας αναμενόμενη, μετά βεβαιότητας, αληθής σφαγή των εν ΗΠΑ κατοικούντων Ισραηλιτοσιωνιστών και ουχί πλασματική, ως η δήθεν εκείνη των Γερμανών.

Ε. Η κατοχή πλέον υπό των ΕΛΛΗΝΩΝ της Κεφαλής της Μεδούσης = της κοσμικής φωτοδέσμης-υπερόπλου.

Ιδού, λοιπόν, που ο κ. Φουράκης δηλώνει ότι η σφαγή των Εβραίων από τους ναζί ήταν πλασματική και ότι η αληθινή επίκειται στην Αμερική οσονούπω. Κατόπιν ο συγγραφέας δίνει τα δύο προμηνύματά του. Σύμφωνα με το πρώτο που ονομάζει "σαφές", κάποια αυγή, στους ήχους του "εκ της φόρμιγγας του Ορφέως" εγερτηρίου σαλπίσματος, οι Πανέλληνες θα συγκεντρωθούν στις πλατείες των πόλεων, κωμοπόλεων και χωριών της Ελλάδος. Στην Αθήνα θα συσταθεί και θα λειτουργήσει το Έκτακτο Πολυμελές Ελληνοδικείο-Στρατοδικείο, το οποίο θα δικάσει με συνοπτικές διαδικασίες τους πρωτεργάτες της εθνικής συμφοράς και θα τους επιβάλει την ποινή του δημόσιου απαγχονισμού *"εις τας εντός της Βουλής, του περιβόλου αυτής, του χώρου του Μνημείου του Αγνώστου Στρατιώτου και της Πλατείας Συντάγματος ευρισκόμενα ικριώματα".*

"Ο λόγος όλων αυτών είναι τα εξής υπό του συγγραφέως προφητευόμενα δια το άμεσο μέλλον και περιλαμβανόμενα στο "δια ταύτα" των αποφάσεων του Στρατοδικείου: (...) διότι ούτοι ενσυνειδήτως συνέβαλαν εις το να κατακτήσωσιν οι Τούρκοι τας νήσους του Αιγαίου (...) καθώς και οι Σλάβοι την Θεσσαλονίκην και τας κυριωτέρας πόλεις της Κεντρικής Μακεδονίας, με σχέδιον και στόχον να παραδώσουν την πρώτην και μέρος των δευτέρων εις τους Σιωνιστάς, ίνα εγκατασταθούν εις αυτά μέρος των εκ της Παλαιστίνης εκδιωκομένων Σιωνιστών". Εννοείται ότι οι Έλληνες θα αποκαταστήσουν όλα αυτά τα αποτελέσματα της προδοσίας, επίσης, ο Απόλλων θα επιστρέψει στους Δελφούς, η Περσεφόνη στην Ελευσίνα μαζί με τον Ιεροφάντη και τα Μυστήρια θα ανασυσταθούν.

Εκτός τούτων, θα έχουμε *"την ευθύς εις (Ιερο)Σόλυμα μετάβασιν και άφιξιν της υπό τον Στρατηγόν Αντίοχον των ΕΛΛΗΝΩΝ Στρατιάς, ίνα τον Ναόν του Ολυμπίου Διός αποκαθαρίση και απολυμάνη εκ των εν αυτώ εναποτεθειμένων ισραηλιτικών βδελυγμάτων και μιασμάτων".*

Από το δεύτερο προμήνυμα, το οποίο ο συγγραφέας χαρακτηρίζει "ασαφές", παραθέτουμε τα εξής: *Οι Υιοί και αι θυγατέρες των θεών, των θεαινών, των Ημιθέων και των Ηρώων επιταχύνουν την από την δεκαετίαν 1970-80 επαναρξαμένην προς την Ίδην και τον Όλυμπον πορεία των. Εις τα δώματα των θεών και θεαινών θα εύρουν και θα λάβουν εκ νέου εις τας στιβαράς των χείρας τους κεραυνούς του Διός, με τους οποίους θα κτυπήσουν ανηλεώς και θα εξολοθρεύσουν οριστικώς και αμετακλήτως τους επί του πλανήτου μας Λευίτας και Ζηλωτάς του Πύθωνος.*

Σύμφωνα με τον κ. Φουράκη, οι *"(...) σιωνιστοαμερικανοί και ραββινομαρξισταί επιχειρούν να διεισδύσουν εις τον πυρακτούμενον πυρήνα του Πλανήτου μας (τον Πυριφλεγέθοντα)"* με πρόσχημα *"την άντλησιν θερμότητος εκ του πυρήνος της γης, δια να χρησιμοποιηθεί ως άνευ κόστους ενέργεια".* Στην πραγματικότητα όμως το κάνουν για να προκαλέσουν την ανάδυση του Αββαδών, ήτοι "του εξ αίματος Σιών Μεσσίου και προαγγέλου" της ελεύσεως του Αρμαγεδδώνος, δηλαδή της Δευτέρας Παρουσίας, δηλαδή του θερμοπυρηνικού και γεωθερμικού ολοκαυτώματος. Ο σκοπός λοιπόν των σιωνιστών είναι, αφού καταστήσουν τη Γη σεληνιακό τοπίο, να αναχωρήσουν για τις αποικίες που έχουν ετοιμάσει στον Άρη και σε άλλους πλανήτες και φυσικούς ή τεχνητούς δορυφόρους, όπου θα εγκατασταθούν "μερικαί χιλιάδες εκ των εξ αίματος Σιών αμολύντων".

Φυσικά οι Έλληνες θα χτυπήσουν τον πυρήνα εφαρμογής όλων αυτών των σχεδίων κάπου στην Ανταρκτική και κατόπιν θα κονιορτοποιήσουν τα κέντρα επιστημονικών ερευνών και διαπλανητικών αποστολών τόσο της Ατλαντίδος (ΗΠΑ) όσο και της Κολχίδος (ΕΣΣΔ).

Ο πόλεμος μεταξύ Ελλήνων και σιωνιστών διεξάγεται σύμφωνα με τον κ. Φουράκη από την αρχή της ανθρώπινης ιστορίας, όταν οι Ολύμπιοι, που επιχειρούσαν τον εξανθρωπισμό των Νεαντερτάλιων και Κρομανιόν ανθρώπων, στράφηκαν εναντίον Τιτάνων και Γιγάντων διότι, λέει, αυτοί αντιδρούσαν. Αλλά *"ο μεταξύ Ισραηλιτοσιωνιστών και Ελλήνων αόρατος και βωβός πόλεμος δεν διεξάγεται μόνον επί του πλανήτου μας. Έχει μεταφερθεί και επί άλλων πλανητών. Οι πρώτοι έχουν ήδη αποστείλει εποικιστικάς αποστολάς εις τινας φυσικούς και τεχνητούς πλανήτας και δορυφόρους της αθέατης πλευράς της Σελήνης".*

Επεκταθήκαμε για να δώσουμε, με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη σαφήνεια, τη σκέψη του κυρίου Φουράκη. Ας δούμε τώρα την άποψή του για την καταγωγή των Ελλήνων: *Ο Έλλην είναι Θεός, διότι έχει ποιηθή εκ του Θεού των Θεών και εστάλη επί του πλανήτου μας δια να είναι (και είναι) φορεύς και δότης του Θείου πνεύματος και ΛΟΓΟΥ.*

Στο υπόλοιπο βιβλίο ο συγγραφέας υποστηρίζει και αναπτύσσει τη θεωρία του με βάση την Ελληνική Μυθολογία, ετυμολογώντας με το δικό του τρόπο λέξεις και έννοιες

της ελληνικής γλώσσας και ερμηνεύοντας από τη δική του σκοπιά διάφορα γεγονότα της εποχής μας. Εντοπίζει εδώ κανείς με την πρώτη ματιά την πηγή από την οποία αντλεί το περιεχόμενο των βιβλίων του ο κύριος Κεραμυδάς.

Από τα Περιεχόμενα: Έλ-λην Θεός φωτός εστί - Ο σιωνιστικός πύθων και αι "αμερικανικαί" βάσεις εις την Ελλάδα - Πύθων και Ιεχωβάς - Πύθων = αστρικαί και γεωλογικαί αναταραχαί - Η προδοσία του Ανδρέα Παπανδρέου - Οι Σιωνισταί κλέπτουν και από το σπήλαιο της Πεντέλης κλείδας των αρχών του ενιαίου πεδίου της βαρύτητος - Αι επί των Ελλήνων και της Ελλάδος επίλεκτοι και περιούσιοι του Απόλλωνος επιδράσεις και αι σχέσεις μεταξύ αυτού και αμερικανικών βάσεων"- Η "τροπή του Ηλίου" και ο αστήρ Σείριος = Θεός Απόλλων - Η του Απόλλωνος επίγεια παρουσία - Η αμερικανική βάσις των Γουρνών και ο ομφαλός του Διός -Η των Ελλήνων εις Ασίαν παρουσία προ της ενάτης χιλιετηρίδος - Ταυτουσία η έννοια των: Έλλην - Εθνικός - Η εις τας φλέβας των Ελλήνων ρέουσα Θεία ουσία - Η προέλευσις του ονόματος Ελλάς.

Ο Κεραμυδάς και οι "Εβραιοσιωνιστές"

Κεραμυδάς, Ανέστης, *Η Επίκλησις της Ιερής Ελληνικής Φυλής - Έλληνες τα παιδιά της θυέλλης*, Θεσσαλονίκη, Ερωδιός, 1997.

Σ' αυτό το δίχως αρχή, μέση, τέλος και θέμα(!) ιδιότυπο σύγγραμμα, μαθαίνουμε πως ολόκληρη η ιστορία της ανθρωπότητας δεν είναι παρά ο διηνεκής αγώνας ανάμεσα στους υπεράνθρωπους Έλληνες, που ήρθαν από τα άστρα με διαστημόπλοια, στους απώτατους προϊστορικούς χρόνους, για να εκπολιτίσουν τους γήινους υπανθρώπους, και στους θανάσιμους εχθρούς τους Εβραιοσιωνιστές. Τελείως ανυποψίαστος για τα χαρακτηριστικά του ελληνικού πολιτισμού, ο συγγραφέας, ακραιφνής φυλετιστής, δεν βρίσκει άλλο στήριγμα της ανωτερότητας που πρεσβεύει, από την εξωγήινη προέλευση των Ελλήνων...

Στο ασύντακτο αυτό συνονθύλευμα αυθαίρετων ισχυρισμών, των οποίων η απόδειξη δεν φαίνεται να θεωρείται ούτε κατ' ελάχιστον αναγκαία, ο απροκάλυπτος ρατσισμός, ο αναλφαβητισμός, η εντυπωσιακή άγνοια της ελληνικής γλώσσας και η βάρβαρη κακοποίησή της, μαζί με μια αλλόκοτη δίψα για αίμα, παράγωγη της αντίληψης ότι τα προβλήματα της ανθρωπότητας θα λυθούν με εκτεταμένες σφαγές που προαναγγέλλονται έως το 2010, συνθέτουν για τον συγγραφέα το πρόσωπο του γνήσιου Έλληνα. Ιδού κάποια δείγματα αυτής της νεοβαρβαρότητας που τολμά να επιχειρεί, να φθέγγεται ελληνιστί, σε πιστή μεταφορά ορθογραφίας και σύνταξης:

Η πιο ξεφτηλισμένη κάστα του πλανήτου μας οι σιωνιστές, αυτοί οι μαιτρ του ψεύδους, του εγκλήματος (δεν δίστασαν να δολοφονήσουν ακόμη και τον Ράμπιν, πρωθυπουργό του Ισραήλ), αυτοί που απέστειλαν τους Πέρσες και τον Ξέρξη να υποδουλώσουν την Ελλάδα, αυτοί που δημιούργησαν τον Χριστιανισμό και το Ισλάμ, αυτοί που δημιούργησαν το αληθινό ολοκαύτωμα του 398 μ.Χ. καθώς απέστειλαν τον Αλάριχο και απωλέσθη το 75% του ελληνικού πληθυσμού και ισοπέδωσαν ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΙΕΡΑ. Αυτοί που δημιούργησαν τα 400 χρόνια σκλαβιάς. Αυτοί που δημιούργησαν τον Κομμουνισμό, τον φιλελευθερισμό ο οποίος είναι μια ψεύτικη αλήθεια. Ταυτόχρονα δημιούργησαν το Σοσιαλισμό, τους ψευδοσοφούς τύπου Κοπέρνικο, Κέπλερ, Γαλιλαίο, Νεύτων, Αϊνστάιν. Αυτοί που δημιούργησαν το φεμινιστικό κίνημα, την σεξουαλική απελευθέρωση, το ΑΠΖ, τους δυο Παγκόσμιους Πολέμους, που έστειλαν τον Ατίλα στην Κύπρο, αυτοί που πληρώνουν επαγγελματίες φονιάδες να σκοτώνουν τους Έλληνες στρατιώτες την ώρα της σκοπιάς των στα φυλάκια, όπου οι φόνοι αυτοί φαίνονται ωσάν αυτοκτονίες (...) Αυτοί οι ελεεινοί, το μίασμα του κόσμου, οι αισχροί και υπάνθρωποι εβραιο-σιωνισταί (...) Όμως πριν την Β' δεκαετία του Ζωδίου του Υδροχόου, η Πατρίδα ΜΑΣ δεν θα έχει αφεντικά από την Εσπερία, ούτε από άλλη χώρα. Και τότε τα εκτελεστικά αποσπάσματα...

Ο Σείριος και ο Όφις

Κεραμυδάς, Ανέστης, *Ατλαντίδα - Το μυστικό των μυστικών*, Θεσσαλονίκη, Ιστοριογνωσία, 1998.

Ο κ. Κεραμυδάς ξεκινά το σύγγραμμά του αυτό περιγράφοντας με λογοτεχνικό ύφος την επικείμενη ναυμαχία των "Ατλαντιανών" που, παρατεταγμένοι στον κόλπο της Σούδας και των Χανίων, βρίσκονται αντιμέτωποι με το στόλο των λαών της Μεσογείου, του οποίου ηγούνται οι Αθηναίοι. Ταυτοχρόνως, λοιπόν, τρία τεράστια διαστημόπλοια των θεών από το άστρο Σείριος (8,5 έτη φωτός) και το γαλαξία Ανδρομέδα (2.200.000 έτη φωτός!), παρακολουθούν αμέτοχα: *Επάνω ψηλά στον ουρανό των Ελ, αναρίθμητα αστέρια τρυπούν τον ασημένιο ουρανό (...) Είναι ο ουρανός των Υιών των Θεών.*

Στη συνέχεια καταγγέλλει τους Εβραίους ότι χρηματοδότησαν τον "*Μουσουλμανικό κατακτητή Αμρου*", με αντάλλαγμα τον εμπρησμό της βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας, αφού είχαν ήδη αρπάξει 10.000 ελληνικούς τόμους. Το γεγονός έχει βέβαια αποδειχθεί μύθος, αφού η βιβλιοθήκη κάηκε το 49 π.Χ. από τη φωτιά που έβαλαν οι άντρες του Ιουλίου Καίσαρα για να αντιμετωπίσουν τον αιγυπτιακό στόλο κι όχι από τον "*Μουσουλμανικό κατακτητή*"! Και τι απέγιναν αυτοί οι 10.000 κλεμμένοι τόμοι; *Οι πάπυροι αυτοί φυλάσσονται σε μια εβραϊκή συναγωγή της Ζυρίχης. Μέρος των αρχαίων αυτών Ελληνικών παπύρων δόθηκε στον Κοπέρνικον, τον Καίπλερ, τον Νεύτων και τον Αϊνστάιν, με φυσική συνέπεια ο ένας από αυτούς να "ανακαλύψει" δήθεν τον Ηλιοκεντρισμό, άλλος να γνωρίζει περί γης κλπ. και άλλος να "ανακαλύπτει" την θεωρία της σχετικότητας...!!!*

Οι πυραμίδες της Αιγύπτου, μας λέει παρακάτω ο κ. Κεραμυδάς, κατασκευάστηκαν από Έλληνες. Και να πώς μεταφέρθηκαν τα υπερμεγέθη εκείνα υλικά: *Ωστόσο οι ογκόλιθοι μεταφέρθηκαν! Πώς όμως; Μα φυσικά, με τη δύναμη του Νου των Ελλήνων*! Ιδού πώς αντιμετωπίζει ο συγγραφέας όσους δεν φαίνεται να συμμερίζονται την άποψή του: *Οι "πυ-*

ραμιδολόγοι" και "ατλαντολόγοι", αυτοί που προσπαθούν με άπειρο μίσος να αποδείξουν δήθεν πως οι Έλληνες ουδέποτε ενίκησαν τους Άτλαντες, αλλά ούτε έχουν σχέση με τις Πυραμίδες, ισχυρίζονται με ανθελληνική λύσσα (...).

Πιο κάτω συναντούμε τις ίδιες γνωστές θεωρίες περί των ηλιακών, από τον Σείριο καταγόμενων Ελλήνων, περί των ανθρωποειδών Ευρωπαίων και λοιπών φύλων, καθώς και των Τουρανών Μογγόλων, του "κακού λαού του ΟΦΕΩΣ": που κατάγονται δηλαδή από τον αστερισμό του Όφεως.

Ένας καταπληκτικός τίτλος έρχεται στη συνέχεια να μας εντυπωσιάσει: *Ο ΤΙΜΑΙΟΣ του Πλάτωνος και οι έμμισθοι αρνητές τον Σείριου*. Επάγγελμα κι αυτό.. Να εισπράττεις μισθό για να αρνείσαι τον Σείριο! Παρακάτω διαβάζουμε πως ο Αντώνης Τρίτσης, μέλος της Ομάδας "Ε", θανατώθηκε εξ αποστάσεως από τους Αμερικανούς "εξουσιαστές" με χρήση ακτίνων, δίχως όμως να μας εξηγείται γιατί η παντοδύναμη Ομάδα "Ε" δεν τον προστάτευσε. Διαβάζουμε επίσης, πως "*η Ελλάς είναι ο αντικατοπτρισμός της Ουράνιας Ελλάδος, που βρίσκεται σε έναν πλανήτη του Σειρίου*". Κι ακόμη, πως στη Θήβα υπήρχαν "*πράκτορες των Ραββίνων που προσποιούνταν τους φανατικούς Έλληνες και οι οποίοι έπεισαν τους Θηβαίους να μηδίσουν*".

Μαθαίνουμε, ακόμη, πως τα δύο απ' τα τρία διαστημόπλοια των Ελλήνων Θεών, που παρακολουθούσαν τη ναυμαχία Ατλάντων - Αθηναίων, αποχωρώντας "*έγιναν δορυφόροι του Άρεως. Οι Αμερικανοί προσπαθούν απεγνωσμένα να ενεργοποιήσουν τους δορυφόρους αυτούς, αλλά του κάκου. Διότι έχουν ενεργοποιηθεί από τους Έψιλον*". Η συνέχεια: Οι Αθηναίοι παρ' ότι προειδοποιήθηκαν χρησιμοποίησαν υπερόπλα εναντίον των Ατλάντων, με αποτέλεσμα τον καταποντισμό της Ατλαντίδος αλλά και της Αιγηίδας· κάποιοι λίγοι Έλληνες που διασώθηκαν και κατέφυγαν στην Ισπανία είναι οι σημερινοί Βάσκοι. Οι ανωτέρω πληροφορίες υπήρχαν στο τέλος του έργου του Πλάτωνα *Κριτίας*, το οποίο εσκεμμένα απεκρύβη από τον ίδιο τον Πλάτωνα. Φαίνεται όμως πως οι Βάσκοι, δηλαδή οι Έλληνες που διασώθηκαν, φυλάγουν από τότε ολόκληρο το έργο. Και να, λοιπόν, που ο κ. Κεραμυδάς είναι τώρα κάτοχος του χαμένου τέλους του *Κριτία*: *Οφείλω να ευχαριστήσω την ομάδα "ΘΗΣΕΥΣ" και τους φίλους Βάσκους για την χορήγηση των απορρήτων κειμένων*. Ο συγγραφέας παραθέτει τις τέσσερις τελευταίες σελίδες από τον *Κριτία*, που τις πήρε από τους "*Βάσκους απογόνους των διασωθέντων Ελλήνων της Ατλαντίδος*" και δηλώνει: (...) *το σπάσιμο του Ομηρικού Κώδικα, όπως επίσης και του Πλατωνικού Κώδικα στον ΤΙΜΑΙΟ και ΚΡΙΤΙΑ, μου πήρε πολλά χρόνια*.

Μέσα από αυτές τις 4 σελίδες μαθαίνουμε ότι το Έψιλον Βοώτου ηττήθηκε από το Έψιλον του Σειρίου και της Ανδρομέδας. Οι εξωγήινοι ήρθαν από τους αστερισμούς του Βοώτη, του Δράκοντα, του Ήτα, του Όφη, της Περιστεράς και του Ωρίωνα, κυριάρχησαν στην Ατλαντίδα, έχασαν όμως τον πόλεμο με τους Έλληνες, οι οποίοι, ωστόσο, παράκουσαν τους θεούς που επιτηρούσαν από τα τρία διαστημόπλοια και είχαν δώσει εντολή να μην βυθίσουν την Ατλαντίδα. Έκτοτε, και έως την έναρξη της εποχής του Υδροχόου η οποία τους ανήκει, οι Έλληνες τιμωρούνται. Όσο για το κείμενο των 4 απολεσθέντων σελίδων του *Κριτία*, δεν παρουσιάζει ουδεμία απολύτως συγγένεια με τα γραπτά του Πλάτωνα αλλά, όλως παραδόξως, παρουσιάζει πλήρη ταυτότητα γλώσσας και ύφους με τα κείμενα του κυρίου Κεραμυδά...

Ο συγγραφέας ολοκληρώνει κι αυτό το πόνημα με το συνήθη του τρόπο. Από το τελευταίο κεφάλαιο, με τίτλο "Η εκδίκησις των Ελλήνων", παραθέτουμε την τελευταία φράση: *Η επίδραση, του Σείριου αφυπνίζει την Ιερά Ελληνική Φυλή, καθώς ο Ιχώρ κοχλάζει και ο Δρόμος του Ελληνικού θριάμβου ήδη καθαρίζει από τα αγκάθια! Έσσεται ήμαρ*!!!

Να σημειώσουμε, ακόμα, πως ο κ. Κεραμυδάς, που μας έχει πληροφορήσει στις προηγούμενες σελίδες ότι ο Ιωνάθαν Σουίφτ "*εθεωρείτο ως οξυμένο πνεύμα της εποχής του*", και ότι "*πολλά ατλαντικά σκάφη, για να αποφύγουν τον θάνατο καταφεύγουν στις ακτές*", αποκωδικοποιεί τον Όμηρο και μεταφράζει τον Πλάτωνα... Γι' αυτό διακινδυνεύουμε τη σκέψη, ότι τα γραπτά του αποτελούν μέρος της τιμωρίας που οι θεοί επέβαλαν στους Έλληνες.

Τέλος ας δώσουμε άλλο ένα δείγμα της "*ένθεης μανίας*" –για να χρησιμοποιήσουμε τη φρασεολογία του– που διακατέχει τον άνθρωπο αυτόν εναντίον της ελληνικής γλώσσας. Αντιγράφουμε κατά γράμμα: *Συνεπώς οι θεωρίες παλαιών και νεώτερων συγγραφέων πως δήθεν οι Έλληνες δανείσθηκαν τις γνώσεις των από τους Αιγυπτίους και τους Μεσοποταμίους είναι παραμύθια κακής ποιότητας. Διότι οι αποδείξεις για το ότι κονιορτοποιούν κάθε θεωρία που εφηύραν οι κατ' επάγγελμα ανθέλληνες πιστοποιείται ακόμη και από Εβραίους, εκ των οποίων οι Πάσλεϋ, Χάλλεϋ, Ροπς κ.ά., τέλη του 1995, όταν στις Βόρειες Σποράδες βρέθηκε θαμμένος πολιτισμός 10.000 ετών! Τα γεγονότα αυτά γίνονται γνωστά ΜΟΝΟΝ κατόπιν ιδιωτικής πρωτοβουλίας, Θα θέσω ως παράδειγμα τον προϊστάμενο της "ΕΦΟΡΕΙΑΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ" κ. Αδαμάντιο Σαμψών, ο οποίος εγνώριζε ότι στην μικρή νήσο Γιούρα πρέπει να απομυθοποιηθεί εκεί η φαντασιόπληκτη δοξασία των Ινδοευρωπαίων και να εδραιωθεί ότι ΕΛΛΑΣ είναι ΟΛΗ η Γη*!

**Απόσπασμα από το βιβλίο του Στέλιου Φανού, Οδηγός των βιβλίων για την Αρχαία Ελλάδα, Β' τόμος, που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις "Κίνηση Ιδεών" (σελ. 584-599). Οι τίτλοι και οι μεσότιτλοι του αποσπάσματος είναι ευθύνη του Αρδην.*

⁂

φοβού τους Λιακόπουλους και δώρα φέροντας...

του Γιάννη Σχίζα

Ο ΚΎριος Λιακόπουλος του καναλιού EXTRA 3, συγγραφέας και προμηθευτής βιβλίων, προπάντων δε κομιστής προφητειών, έχει γίνει πολύ γνωστός. Τόσο μάλιστα ώστε να κρίνεται διακωμωδήσιμος ακόμη και από ένα συμπαθητικό καλλιτέχνη, όπως ο Μιτσικώστας! Η δοσολογία των εκπομπών του είναι ασυνήθιστα μεγάλη, το ύφος του σωτηριολογικό, λαϊκό τόσο ώστε να ξεπερνάει τα στερεότυπα του τηλεοπτικού ρήτορα και να μεταφέρει μια αύρα ελληνικού καφενείου στον χώρο της μαζικής επικοινωνίας. Είναι το ύφος λαϊκού μεγαλοπαράγοντα, ενός ακόμη άξιου συνεχιστή της παράδοσης του «ξέρεις ποιος είμαι εγώ;»....

Το πρόβλημα δεν είναι μεγάλο, αρχίζει όμως να γίνεται τέτοιο από τη στιγμή που ο κ. Λιακόπουλος εμφανίζεται ως καλωδιωμένος με κύκλους προσκείμενους στη Θεία Πρόνοια....Οπότε δια μέσου αυτών των «γνωριμιών», που προσδιορίζονται αορίστως ως «οι γεροντάδες», μπορεί να ενημερώνεται μέχρι και για τις εξελίξεις του σωτηρίου έτους 2024... Λέει λοιπόν και ξαναλέει στις εκπομπές του: Έγινε κάποια σύσκεψη στη Λεμεσό, εκτιμήθηκαν οι θείες βουλές και προσδιορίσθηκε η 5.5.2024 ως ημερομηνία επικράτησης – διεθνούς μάλιστα!– του ελληνισμού... Για την ενδιάμεση περίοδο προβλέφθηκε η ισχυροποίηση του «ξανθού γένους» –τουτέστιν των Ρώσων– όμως και αυτή η περίοδος θεωρήθηκε ως καθαρά προσωρινή εν μέσω των γενικότερων εξελίξεων, που υλοποιούν τις επιταγές του Υψίστου...

Ο κ. Λιακόπουλος θα μπορούσε να παραμείνει στο πεδίο των προβληματισμών περί των ρωσικών αεροσκαφών ή στις εθνολογικές αποκαλύψεις, του ιδίου ή κάποιων άλλων, περί των 20 εκατομμυρίων Ελλήνων(!), που ζουν στην επαρχία Γιουνάν της Κίνας....Θα μπορούσε να παίξει σε ένα γήπεδο όπου είναι εφικτή η επαλήθευση ή η διάψευση. Όμως προτίμησε να ξανοιχθεί σε μεγάλα «αποκαλυψιακά» θέματα και σε βαθιές θάλασσες, κομίζοντας ως δώρο την παγκόσμια επικράτηση του Ελληνισμού. Απευθυνόμενος φυσικά σε ένα μάλλον προϊδεασμένο ακροατήριο, που είναι διατεθειμένο να αρπαχθεί από την οποιαδήποτε φαντασίωση προκειμένου να υπηρετήσει βαθύτερες επιθυμίες. Ακροατήριο που ναι μεν προϋπάρχει, πλην όμως υπόκειται στους τηλεοπτικούς νόμους της διευρυμένης αναπαραγωγής...

Το αστείο και τραγικό ταυτόχρονα είναι ότι όλα αυτά βγαίνουν στον αέρα, ενώ η ελληνικότητα και ο ελληνικός πολιτειακός σχηματισμός μπαίνουν μέσα στην «υπαρξιακή» βάσανο της παγκοσμιοποίησης: Δηλαδή σε μια διαδικασία σκληρή και, ενδεχομένως, κατεδαφιστική –εκτός εάν υποστηρίξουμε τη μεταφυσική αντίληψη της «αιωνιότητάς» του, ανεξαρτήτως πολιτικών συνθηκών. Οι προφητείες εκφέρονται ενώ η Ελλάδα παραιτείται πάσης στρατηγικής, οδεύοντας προς το καθεστώς τουρκικού προτεκτοράτου. Ενώ απεμπολεί τη «συμβιωτική» λογική της Διεθνούς Νομιμότητας – όχι προς όφελος μιας δονκιχωτικής εκστρατείας για την παμβαλκανική ή παγκόσμια κυριαρχία, αλλά για την χαμαιλεοντική επιβίωση μέσα σε μια κατάσταση «ρεαλιστικών» συμβιβασμών και «μέσων όρων». Ενώ συμπεριφέρεται στο πλαίσιο της ΕΕ ως δευτεροκλασάτη χώρα μεσαζόντων, ενώ το ηγετικό πολιτικό της σώμα σηκώνεται πάνω και κάθεται κάτω τη υποδείξει των Αμερικανών, ενώ ο παραγωγικός της ιστός καταρρακώνεται, ενώ οι φυσικοί της πόροι αδρανοποιούνται προς όφελος της τουριστικής μονοκαλλιέργειας και η μεγάλη φυσική της κληρονομιά –η υπέροχη ελληνική φύση– πτωχεύει μέσα από τη πράξη ή απραξία ανάξιων διαχειριστών. Ενώ η χώρα «ξεμένει» με την επίκληση του παρελθόντος της και της πολιτιστικής κληρονομιάς, χωρίς να βιώνει στα πλαίσιά της μια σκληρή αλλά «εποικοδομητική κριτική», όπως αυτή που άσκησε ο Ιούλιος Καίσαρας στους Αθηναίους το 48 π.Χ: «Ποσάκις υμάς, υπό σφων αυτών απολλυμένους, η δόξα των προγόνων περισώσει;» Σε ελεύθερη απόδοση: *Πόσες φορές, εσείς που έχετε καταστραφεί από τις ίδιες σας τις πράξεις,*

θα διασώζεσθε από την πατρογονική δόξα;

Δεν θέλω να δώσω κάποια σίγουρη ερμηνεία σε αυτή τη κολοσσιαία αντίφαση. Απλώς σημειώνω για παραπέρα σκέψεις, ότι μια φορά και ένα καιρό, η υπερδεξιά ονείρωξη της πλανητικής κυριαρχίας συναρθρώνονταν με ρεαλιστικούς όρους, όπως ήταν π.χ η ενδυνάμωση του στρατού, η παραστρατιωτικοποίηση της κοινωνίας, η πάταξη των μειοψηφιών και των «αποκλίσεων», η ενίσχυση της εθνικής αυταρέσκειας κλπ. Τώρα η άφεση στις τηλεοπτικές προφητείες φαίνεται να σηματοδοτεί μια νέα, μεταμοντέρνα, παθητική όσο και τα προγράμματα λιποδιάλυσης και καθιστικού αδυνατίσματος, *υπερδεξιά του καναπέ*. Ίδωμεν...

⁂

κατά ποίου ο λίθος του αναθέματος;

του Σαράντου Ι. Καργάκου

Κανείς λογικός ἄνθρωπος δέν πρέπει νά ἐπιχαίρει γιά τήν ἐπιβεβαίωση κάποιων δυσοίωνων προβλέψεών του. Εἰλικρινά θά ἤθελα νά ἔχω διαψευσθεῖ γιά αὐτά πού ἔγραψα πρό 28ετίας γιά τήν μέλλουσα νά πλήξει τή χώρα μας *ἀλαλία* (λόγω τοῦ ἐξοβελισμοῦ τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν καί τήν ὁλοσχερῆ κατάργηση τῆς διδασκαλίας τῶν λογίων μορφῶν τῆς ἑλληνικῆς γραμματείας) καί *ἀνιστορησία*, μετά τήν εἰσαγωγή νέων -δῆθεν- μεθόδων διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῆς ἱστορίας, μέ τήν ἀπόλυτη κυριαρχία τῆς λεγόμενης «ἄνευ γεγονότων ἱστορίας», μέ τήν ἐξαφάνιση παντελῶς τῆς χρονολογίας, πού ἀποτελεῖ τή σπονδυλική στήλη τῆς ἱστορίας, μέ τήν κυριαρχία τῆς ἀερολογίας, πού παρουσιαζόταν ὡς δῆθεν φιλοσοφία τῆς ἱστορίας, μέ παραπομπές σέ πηγές, πού μόνο πηγές δέν ἦσαν (ἦσαν ἡμετερόφρονες νεόκοποι ἱστορικοί), μ' ἕναν ἐπιδερμικό προοδευτισμό πού μύριζε κομματική κινάβρα (= μυρωδιά τράγου, "τραγίλα") σέ ἀκτίνα 2 χλμ, μέ ἐγχειρίδια ἱστορίας πού ἦσαν ὄντως «ἐγχειρίδια» καί κατά τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας καί γραφῆς καί κατά τῆς ἱστορίας, μέ διδακτέα/ἐξεταστέα ὕλη κομμένη σέ φέτες, ἀποσυνδεδεμένες ἀπό τόν λοιπό ἱστορικό κορμό. Μέ ὅλα, λοιπόν, αὐτά τά ἀνάποδα καί τά στραβά, ὅπου τυφλοί δάσκαλοι (δάσκαλοι πού πιστεύουν στό δόγμα ὅτι «σωστό εἶναι ὅ,τι γράφει τό σχολικό») ὁδηγοῦσαν μονόφθαλμους (καί μ' αὐτό ἐννοῶ τούς μαθητές πού πιστεύουν στό παιδαγωγικό ὅραμα «νῦν ὑπέρ πάντων ὁ βαθμός»), φθάσαμε στό σημεῖο νά βγοῦν ἀπό τά ἑλληνικά -τρόπος τοῦ λέγειν- σχολεῖα δυό γενιές ἀνελλήνιστων, ἀνιστόρητων καί ἀγεωγράφητων μαθητῶν.

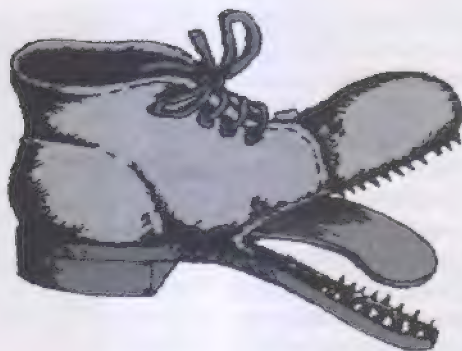
Εἶχα συχνά τότε σ' ἐκεῖνο τό μακρινό παρελθόν προειδοποιήσει: «Βγάλαμε τά Ἀρχαῖα, θά βγάλουμε τά μάτια μας». (Αὐτό ἦταν τίτλος ἄρθρου μου τό 1976). Κι ἔπεσαν πάνω μου μαῦρα κοράκια μέ νύχια γαμψά (ἄλλοτε ὑμνητές τῆς δικτατορίας) νά βγάλουν τά δικά μου μάτια. Εἶχα ἀκόμη προειδοποιήσει -σχετικά μέ τήν ἱστορία-, πώς ὅ,τι πετᾶς ἀπό τό παράθυρο, θά σοῦ ἔλθει ἀπό τή ρημαγμένη στέγη. Τήν ἱστορία θά ἀντικαταστήσει ἡ παραϊστορία. Καί τούτη ἡ παραϊστορία θά ἐξελιχθεῖ σέ ἰδεολογία μιᾶς ὑστερικῆς πατριδολαγνείας. Ἀλλ' ὅπως λένε οἱ μαθητές, «στοῦ κουφοῦ τήν πόρτα, πάρε καί τήν... πόρτα».

Θά ἤμουν ὁ ἔσχατος πού θά κατηγοροῦσα αὐτούς πού σήμερα, ἀφοῦ δέν διδάσκονται τίποτα στό σχολεῖο γιά τόν ἀρχαῖο κόσμο (ἀπεναντίας ἀκοῦνε ἤ διαβάζουν χλευασμούς), στράφηκαν πρός μιά παραμυθολογική ἱστοριογραφία πού κάνει τόν ἑλληνικό κόσμο τῆς ἀρχαιότητας ἀμερικανικό Superman. Οἱ Ἕλληνες δέν ἦσαν γήινοι· ἦσαν *ἐξωγήινοι!* Ὅταν στούς πρώτους αἰῶνες τῆς χριστιανικῆς κυριαρχίας εἶχε ἀρχίσει ὁ σκληρός ἀγώνας ἐναντίον τῆς ἀρχαίας θρησκείας καί τῶν «ἐθνικῶν», τότε στή συνείδηση τοῦ ἁπλοῦ λαοῦ τό γένος τῶν Ἑλλήνων ταυτίστηκε μέ τό γένος τῶν γιγάντων. «Στον καιρό τῶν Ἑλλήνων», λένε οἱ παραδόσεις πού κατέγραψε ὁ Νικ. Πολίτης. Κι ὁ λαός φανταζόταν τούς Ἕλληνες μέ γιγάντιο ἀνάστημα, πλάσματα ὑπερφυσικά πού σήκωναν δυναμάρια κι ἔφτιαχναν κάστρα μέ πέτρες ἀσήκωτες κι ἀπό βαροῦλκο.

Τό ἴδιο συνέβη στόν παρόντα καιρό. Ἡ ἀρχαιολατρία, πού ἀπό πολλές πλευρές ἦταν δικαιολογημένη, ἦταν φυσικό νά ἐξελιχθεῖ σέ *«οὐφολογία»*, ἀφοῦ τό μάθημα τῆς ἱστορίας στά ἑλληνικά σχολεῖα καί στά πανεπιστήμια κατάντησε *ἀρλουμπολογία*. Στά σχολεῖα μας, ἐν ὀνόματι τῶν νέων δεξιοτήτων, ἐπιβλήθηκε ἕνα σύστημα ἀδεξιοτήτων. Οἱ ἀνθρωπιστικές μαθήσεις θυσιάστηκαν στό βωμό τῆς «στελεχοποίησης». Μαζί καί ἡ ἱστορία. Ὅ,τι, ὅμως -παρά πάντα νόμον ὀρθῆς ἀγωγῆς- διώκεται καί εἰς πῦρ βάλλεται, *μυθοποιεῖται. Κι ἐπανέρχεται στή ζωή συχνά ὡς βρυκόλακας.* Αὐτά πού σήμερα προβάλλονται ὡς νέες μελέτες, ὡς νέες ἀναζητήσεις, ὡς νέες ἀνακαλύψεις περί ἀρχαίου κόσμου, καρποί μελέτης καλοπροαίρετων συχνά ἐρασιτεχνῶν, εἶναι μιά νέα μυθολογία πού ἔχει πνευματικό πατέρα τόν Νταίνικεν. Τό γεγονός ὅτι ὁ εὐφυής αὐτός Ἑλβετός ξενοδόχος ἔγινε μέ τά βιβλία του ζάπλουτος, κάνει πολλούς νά πιστεύουν ὅτι, μέ τίς περίεργες ἀφηγήσεις τους περί ἀρχαίων Ἑλλήνων, θά ἀποκτήσουν τά πλούτη τῶν χρυσοφόρων Μήδων. Ὅλη ἡ ἀμερικανική μυθολογία -κυρίως διά τῆς τηλοψίας- μεταφέρεται ἔντεχνα στήν Ἑλλάδα, γιά τή διαμόρφωση μιᾶς νέας ἰδεολογίας, μέ στόχο τήν ἀποκοπή τῶν Ἑλλήνων ἀπό τή ζῶσα παράδοση, ἀπό τίς δυνάμεις ἐκεῖνες πού τόν γέμιζαν θέληση καί καρτερία στά χρόνια τῆς δουλείας, γιά νά φθάσει ὡς τόν ἀγῶνα τῆς παλιγγενεσίας. Δέν παραγνωρίζω ὅτι αὐτό εἶναι καί μιά ἀντίδραση πρός ἕνα μισαλλόδοξο χριστιανικό πνεῦμα, πού ὑπάρχει ἀκόμη σέ κάποιους κύκλους θρησκευόμενων, οἱ ὁποῖοι βλέπουν τήν ἀρχαία σοφία, τήν ἀρχαία λογοτεχνία ὡς σκέτη ἁμαρτία. Ὡς καθηγητής εἶχα ἀντιμετωπίσει πολλά τέτοια περιστατικά, ἄλλοτε φαιδρά καί ἄλλοτε τραγικά.

***

Φαινόμενα παραϊστορίας καί παραμυθολογίας εἴχαμε καί στό παρελθόν, ἀλλά τότε ὑπῆρχαν ἄνθρωποι πού ἤξεραν γερά ἑλληνικά καί ἤξεραν νά ἀπαντοῦν ἀποστομωτικά. Σήμερα ἡ ἀρχαιογνωσία θεωρεῖται σχεδόν ἁμαρτία. Κι ἦταν φυσικό νά συμβεῖ αὐτό. Καί ἀπό μιά ἄποψη τό θεωρῶ ἔκφραση ὑγείας τοῦ λαοῦ μας, πού διψᾶ νά μάθει ὅ,τι ἐπί τρεῖς δεκαετίες τοῦ ἔκρυβαν καί τοῦ κρύβουν οἱ ἀρχαιομάσαγες πού ἐλέγχουν τήν παιδεία μας. Ὅταν οἱ ἐπίσημοι φιλόλογοι καί ἱστορικοί, ἀντί νά παίξουν τό ρόλο τοῦ Λεωνίδα, ἔπαιξαν τό ρόλο τοῦ Ἐφιάλτη, ἦταν φυσικό τή φύλαξη τῶν Θερμοπυλῶν νά τήν ἀναλάβουν ἐρασιτέχνες, οἱ περισσότεροι ἀπό ἀνυστεροβουλία, λίγοι ἀλλά εὐφυέστεροι ἀπό ὑστεροβουλία, γιά νά μετατρέψουν τήν ἀρχαιολατρία σέ ἰδεολογία ἑνός κενοῦ πατριωτισμοῦ, πού στρέφεται κατά των ὑπαρκτῶν στηριγμάτων τοῦ παρόντος Ἑλληνισμοῦ, ἑνός πατρι-

ωτισμοῦ καμουφλαρισμένου μέ ἕνα «πασπάλισμα» ψευδοπαγανισμοῦ. Ἔχει γεμίσει ἡ χώρα μας ἀπό ἑλληνολάτρες χωρίς οὐσιαστική ἑλληνική κατάρτιση, χωρίς γνώση «γερῶν Ἑλληνικῶν», χωρίς ἐνβίωση τῆς συνέχειας πού κάνει τήν ἀρχαιότητα νά εἶναι παροῦσα καί στόν παρόντα καιρό. Γιά παράδειγμα, τό βαθύ μυστήριο τοῦ ἀρχαίου θεάτρου δέν βιώνεται μέ τις –συνήθως γελοῖες– παραστάσεις πού βλέπουμε κατά τή ραστώνη τοῦ καλοκαιριοῦ στά ἀρχαῖα θέατρα, βιώνεται μέσα στό βαθύ μυστήριο τῆς λειτουργίας πού τελεῖται στούς χριστιανικούς ναούς.

Θά μοῦ ἦταν εὔκολο νά μιλήσω γιά τήν αὐτάρκεια τῆς ἀμάθειας, γιά ἐπάνοδο, ἀπό ἄλλους δρόμους, στό χῶρο τῆς μαγείας καί τῆς μαγγανείας, γιά *μουμιοποίηση τῆς ἀρχαιότητος*, γιά ἀποσύνδεση τῶν ἀρχαίων ἀπό τόν ἑαυτό τους καί τήν συνταύτιση πρός τούς μυθικούς γερμανικούς ἥρωες, τό ἔνζυμο τῆς βαγκνερικῆς ἰδεολογίας τοῦ γερμανικοῦ ὑπερανθρωπισμοῦ, πού ἐκφράστηκε πολιτικά μέ τό κίνημα τοῦ χιτλερικοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Δέν ἀποκλείεται καί ἐδῶ, ἐν' ὀνόματι τῆς προστασίας τῶν ἀρχαίων, νά ἐμφανισθεῖ ἕνα κίνημα «ἐθνικῆς σωτηρίας» μέ *φασίζουσες τάσεις*, πού φυσικά θά πάρει διαστάσεις, ὅταν καί στή λοιπή Εὐρώπη ἐμφανισθοῦν ἀνάλογες τάσεις, λόγω τοῦ ἰσοπεδωτικοῦ ὁδοστρωτηρικοῦ σχεδιασμοῦ τῶν *χαρτογιακάδων* πού κατοικοεδρεύουν στίς Βρυξέλλες καί οἱ ὁποῖοι κάνουν «κλωτσοσκούφι» τίς *εὐαισθησίες* τῶν λαῶν πού δουλεύουν γι' αὐτούς, ἐνῶ αὐτοί «δουλεύουν» τούς λαούς.

Δέν μπορῶ νά εἶμαι κατήγορος ὅλων αὐτῶν τῶν ἀρχαιομανῶν, πού σπεύδουν μέ τό ὑστέρημά τους νά ἀγοράσουν ἕνα βιβλίο περί ἀρχαιότητας, ὅ,τι κι ἄν λέει αὐτό, γιά νά μάθουν αὐτά πού δέν διδάχθηκαν στά σχολεῖα καί στά πανεπιστήμια. Δέν κατηγορῶ οὔτε καί τό πάθος μερικῶν, ὅταν αὐτή τή στιγμή τό μεγαλύτερο μέρος τῆς παγκόσμιας ἱστοριογραφίας πού ἀφορᾶ στήν ἀρχαία Ἑλλάδα, ἔχει μεταβληθεῖ σέ πρωκτολογία. Τό μέγα πρόβλημα πού ἀπασχολεῖ τή πανεπιστημιακή ἱστοριογραφία Εὐρώπης καί Ἀμερικῆς εἶναι το ἄν οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἦσαν... ὁμοφυλόφιλοι! Λές κι ἦταν θέμα πρωκτοῦ ἡ ἐποποιία τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἡ νίκη στή Σαλαμίνα, ἡ κατασκευή τοῦ Παρθενῶνος καί ἡ θυσία τῶν Θερμοπυλομάχων.

Ὅταν, λοιπόν, ἕνας λαός ἀμύνεται γιά νά σώσει ὅ,τι νομίζει πώς τόν ἔχει σώσει, εἶναι φυσικό νά φθάνει ὡς τήν ὑπερβολή. Δέν ἀποκλείεται ὅμως καί ἀπό τήν ὑπερβολή αὐτή κάτι καλό νά βγεῖ: νά ξαναγυρίσουμε στή μελέτη τῶν ἀρχαίων ἀπό τό πρωτότυπο (οἱ περισσότερες μεταφράσεις, ἑλληνικές καί ξένες, εἶναι παραφράσεις) καί νά δοῦμε, ὅταν καταλαγιάσει ὁ σάλαγος, τά πράγματα πιό νηφάλια. Γνωρίζω ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ πού αὐτή τή στιγμή μελετοῦν μέ βοηθήματα τόν Νόννο (πού δέν νομίζω ὅτι ἔχει διδαχθεῖ ποτέ σέ πανεπιστήμιο), τά «Ἀργοναυτικά» τοῦ Ἡλιοδώρου, τά «Θραύσματα» τοῦ Ἡρακλείτου καί τῶν προσωκρατικῶν.

Ἄν, λοιπόν, πρέπει νά ρίξουμε κάποιο λίθο ἀναθέματος, ἄς μήν τόν ρίξουμε στούς «οὐφολόγους», ἀλλά σέ κείνους πού ἔδιωξαν τήν ἱστορία μας ἀπό τά σχολεῖα, σέ κείνους πού τήν σπιλώνουν μέσω τῆς ἔντυπης καί τῆς ἠλεκτρονικῆς δημοσιογραφίας, σέ κείνους πού ἐπιμελῶς ἀποκρύπτουν, συγκαλύπτουν καί κυριολεκτικά θάβουν κάθε βιβλίο ἱστορίας πού δέν κινεῖται στή γραμμή τῆς παγκοσμιοποιημένης ὑποτέλειας. Δέν θέλω οὔτε νά μιλῶ προσωπικά. Ἄς μοῦ συγχωρεθεῖ ὅμως τούτη τή φορά νά μιλήσω γιά μιά προσωπική μου περίπτωση: Στίς 2 Δεκεμβρίου τοῦ 2004 κυκλοφορήθηκε ἕνα ἔργο μου, ἡ τρίτομη *«Ἱστορία τῶν Ἀρχαίων Ἀθηνῶν»*. Ἔργο γραμμένο μέ Θουκυδίδειο πνεῦμα. Πόσο τό εἴδατε νά προβάλλεται στά κρατικά καί στά ὑπερκρατικά κανάλια; Πόσο μίλησαν γιά τό ἔργο αὐτό οἱ «φίλοι» μου δημοσιογράφοι (κάποτε μαθητές μου) πού ἀνταγωνίζονταν ἄλλοτε ποιός θά μέ «πρωτοβγάλει», τάχα γιά νά μάθουν, ἄν ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν gay! Φυσικά, ἄν ἔγραφα κι ἐγώ ὅτι τό μεγαλύτερο προσόν τοῦ Περικλῆ ἦταν ὁ πρωκτός του, καί ὅτι οἱ Τριακόσιοι τῶν Θερμοπυλῶν ἦσαν ὁμοφυλόφιλοι, θά γινόταν χαλασμός. Καί τότε θά βαφτιζόμουν κι ἐγώ ἀπό τούς «κεκράκτες» τῆς χούντας... «προοδευτικός»!

Ἡ πρότασή μου εἶναι ἁπλή: νά ἐφαρμοσθεῖ ἡ ἀρχή τοῦ Ἡρακλείτου μέ κάποια παραλλαγή, ἀφοῦ ἡ Ἔφεσος πιά ἔχει γίνει τουρκική: «Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβηδόν ἀπάγξασθαι πᾶσι/ καί τοῖς ἀνήβοις τήν πόλιν καταλιπεῖν/ οἵτινες Ἑρμόδωρον ἄνδρα ἑωυτόν ὀνήιστον ἐξέβαλον» (= Θά 'ξιζε ὅλοι οἱ Ἐφέσιοι, ἀπό τήν ἐφηβική ἡλικία καί πάνω, νά πᾶνε γιά κρέμασμα καί ν' ἀφήσουν τήν πόλη στά παιδιά. Διότι ἐξόρισαν τόν Ἑρμόδωρο, τόν πιό χρήσιμο ἀπ' ὅλους). Ὁ δικός μας Ἑρμόδωρος ἦταν τ' Ἀρχαῖα καί ἡ Ἱστορία μας.

***

τηλεοπτική δυσπεψία

του Γιώργου Τσαγκρινού*

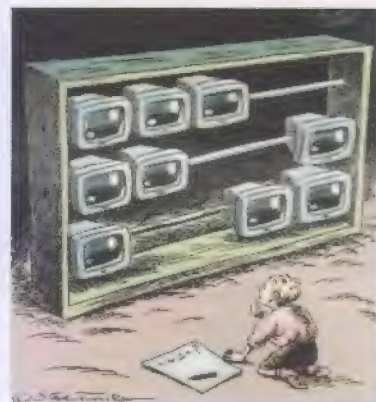
Η κριτική για άλλους συνανθρώπους είναι μια πολύ δύσκολη υπόθεση. Η κριτική για άλλους δημοσιογράφους είναι ακόμη δυσκολότερη. Δυο σχετικά βασικά ερωτήματα είναι 1) το ποιος θα κρίνει τους κριτές και από πού αυτοί ορμώμενοι θεωρούν ότι μπορούν να κρίνουν άλλους και 2) είναι άραγε μια οποιαδήποτε κριτική για κάτι που δημοσιοποιείται ένα ψαλίδισμα της ελευθερίας της έκφρασης και του λόγου;

Εάν προσπαθήσουμε να απαντήσουμε στα ανωτέρω είναι σίγουρο ότι θα πέσουμε σε έναν λαβύρινθο για το τι πρέπει και τι δεν πρέπει. Φαίνεται όμως να υπάρχει ένα κριτήριο, και αυτό είναι «το εύλογον», όπως το ονόμαζαν οι Σκεπτικοί Φιλόσοφοι της μέσης Πλατωνικής Ακαδημίας. Δηλαδή, όταν η κοινή λογική και η απλή ανθρώπινη αισθητική μας «επαναστατούν», τότε πρέπει να κρίνουμε και να μιλήσουμε. Είναι απλά αυτό που ο λαός λέει: «Έχει φτάσει ο κόμπος στο χτένι». Ειδικά σε θέματα αισθητικής όπου η κακογουστιά σε βομβαρδίζει από παντού, μέσα σε ένα σάπιο καπιταλιστικό σύστημα, που στο όνομα του κέρδους δεν αφήνει τίποτε όρθιο, εκεί κάποιοι τελικά πρέπει να αντισταθούν.

Για να καταλάβετε σε τι ασχήμια μπορεί να φέρει η καπιταλιστική αισχροκέρδεια τους ανθρώπους παραθέτουμε πιο κάτω μέρος μικρού άρθρου από την «Ελευθεροτυπία» της 10-1-2005 με τίτλο «Μήνυσε κανάλι γιατί αηδίασε». Διαβάζουμε: «Μήνυση στο αμερικανικό τηλεοπτικό δίκτυο NBC λόγω ...αηδίας έκανε τηλεθεατής που ζητεί 2,5 εκατομμύρια δολάρια επειδή αρρώστησε παρακολουθώντας τους παίκτες του ριάλιτι «Fear Factor» να τρώνε ποντίκια. Στην τετρασέλιδη χειρόγραφη μήνυσή του ο Όστιν Άτκεν, από το Κλήβελαντ, αναφέρει ότι καθώς έβλεπε το ριάλιτι παιχνίδι «Παράγοντας φόβου», που καλεί τους διαγωνιζόμενους να περάσουν από διάφορες εξτρίμ δοκιμασίες για να κερδίσουν κάποιο χρηματικό έπαθλο, ένιωσε να του ανεβαίνει η πίεση σε σημείο που ζαλίστηκε τόσο ώστε χτύπησε το κεφάλι του στην πόρτα. «Το να βλέπεις ανθρώπους στην τηλεόραση να τρώνε νεκρά ποντίκια είναι τρελό. Έκανα εμετό όπως και άλλο ένα άτομο μέσα στο σπίτι». Φαίνεται ότι ο Άτκεν δεν είχε ξαναπαρακολουθήσει το συγκεκριμένο πρόγραμμα το οποίο προβάλλεται αρκετά χρόνια με μεγάλη επιτυχία στην αμερικάνικη μικρή οθόνη. Σε άλλα επεισόδια οι συμμετέχοντες έχουν φάει αράχνες, κατσαρίδες, σκουλήκια, έχουν μπει σε φέρετρα ή γυάλινα κουτιά γεμάτα φίδια και άλλα ερπετά. Ο δικηγόρος πάντως του κ. Άτκεν σε δηλώσεις του που δημοσιεύει η ιστοσελίδα του BBC αναφέρει μεταξύ άλλων ότι το κανάλι στέλνει λάθος μηνύματα στους τηλεθεατές του όταν παρουσιάζει ανθρώπους να κάνουν στην τηλεόραση τα πάντα για το χρήμα».

Αυτά έχει να μας πει η «Ελευθεροτυπία» σχετικά με το ξεπούλημα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας για μια χούφτα λεφτά. Η αναφορά μας σ' αυτό το άρθρο της «Ελευθεροτυπίας» είναι απλώς ενδεικτική, θα μπορούσαμε να αναφέρουμε δεκάδες άλλες περιπτώσεις όπου τα λεφτά ξεφτιλίζουν κάθε έννοια ανθρώπινης συνείδησης, θα ήθελα όμως εδώ να τονίσω ότι το προαναφερθέν αηδιαστικό τηλεοπτικό αμερικανικό παιχνίδι το αναμεταδίδει, έχοντας προφανώς εξασφαλίσει τα δικαιώματα, και κάποιο δικό μας ελληνικό κανάλι. Έχουμε δει όμως και άλλα «όμορφα» στα δικά μας ελληνικά κανάλια, όπως ανθρώπους να δηλώνουν ότι θα «κάρφωναν» χωρίς αναστολές συναδέλφους τους, προκειμένου να πάρουν μια καλή θέση σε κάποια δουλειά. Κι αυτό επίσης το αναφέρουμε ενδεικτικά για να καταδείξουμε το «υψηλό επίπεδο» των ελληνικών ριάλιτις.

Αυτά ως προς τα ριάλιτις. Δυστυχώς όμως, εδώ και κάποια χρόνια, έχει παρουσιαστεί και ένα νέο «φρούτο» στην ελληνική τηλεόραση, ιδιαίτερα στα μικρά κανάλια. Είναι το «τηλεμάρκετινγκ», τύπου «ελλαδεμπορικού». Δεν τολμώ σ' αυτήν τη σύνθετη λέξη να βάλω στην Ελλάδα «Ε» κεφαλαίο.

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ STEVE FICKER ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ DAILY TELEGRAPH, ΛΟΝΔΙΝΟ

Καταλαβαίνω ότι οι καιροί είναι δύσκολοι και κάποιοι άνθρωποι πρέπει να ζήσουν, αυτοί και οι οικογένειές τους, ιδιαίτερα αν είναι πολύτεκνοι. Όμως το να προωθείς ιδέες και σκέψεις και να λες πράγματα που δεν πιστεύεις, προκειμένου να «πουλήσεις», δεν είναι δεοντολογικό, ούτε καν με κριτήρια εμπορίου. Κάθε πωλητής στο εμπόριο πιστεύει ότι το προϊόν του σε σχέση τιμής και απόδοσης είναι καλό. Σπάνια βρίσκεις πωλητές να πωλούν κάτι το οποίο πιστεύουν ότι είναι εντελώς σκάρτο. Κάτι τέτοιο θα τους δημιουργούσε την αίσθηση του «απατεώνα» και όχι του πωλητή.

Δυστυχώς όμως αυτή είναι η κατάσταση που επικρατεί σήμερα. Ακόμη και αυτοί οι «τηλέμποροι» που έχουν καλές προθέσεις, φτάνουν στο σημείο, εξ αιτίας των υπερβολών τους, να κάνουν πολύ περισσότερο κακό αντί για καλό, παρ όλο που κάτι τέτοιο δεν θα το ήθελαν. Συγχέουν την αύξηση της αναγνωρισιμότητάς τους μέσα στο κοινό, όταν περπατούν π.χ. στον δρόμο, με κάποια υποτιθέμενη επιτυχία τους. Εκεί αρχίζουν τα σύνδρομα του ναρκισσισμού και της «μαγκιάς», θεωρούν «μαγκιά» να πουλούν φύκια για μεταξωτές κορδέλες, θεωρούν «εξυπνάδα» να εκμεταλλεύονται τα αισθήματα πατριωτισμού των απλών συμπολιτών μας για να τους πουλούν τις περισσότερες φορές αμφιβόλου ποιότητας βιβλία, γραμμένα στο πόδι, που εκδίδονται με το κιλό από οίκους που να μην τους χαρακτηρίσουμε καλύτερα. Με φράσεις-ετικέτες του τύπου «οι κουλτουριάρηδες που δεν καταλαβαίνουν από συνωμοσίες», «οι λελέδες διανοούμενοι που δεν είναι ελληνόψυχοι» και άλλα τέτοιου είδους «ωραία» επινοήματα νομίζουν ότι με τσαμπουκά και μαγκιά εκτοπίζουν από το ελληνικό τοπίο κάθε Έλληνα σκεπτόμενο πολίτη. Κούνια που τους κούναγε. Απλώς τόσο καιρό υπάρχουν και δεν έχουν φάει τα ιδεολογικά «γιαούρτια» που τους αξίζουν επειδή σε κάθε άνθρωπο που σέβεται τον εαυτό του, του είναι πολύ δύσκολο να ασκεί κριτική σε άλλους συνανθρώπους του, ακόμη και όταν είναι εμφανής η «καφρίλα» που αναδύουν. Ας μου συγχωρέσετε για λίγο την χρησιμοποίηση και εκ μέρους μου φράσεων-ετικετών, αλλά νιώθω ειλικρινά αυτήν την κατάσταση του «τηλεμπορίου» να μην μπορώ να την αντέξω άλλο και αγανακτώ.

Όμως ακόμη και εκείνο το είδος των «τηλεμπόρων» που δεν χρησιμοποιούν την Ελλάδα για κράχτη, αλλά έχουν άλλα δολώματα, όπως «εξωγήινους, φαντάσματα, στοιχειά, προφητείες,

*Ο Γιώργος Τσαγκρινός είναι συγγραφέας και διευθυντής του περιοδικού *Ιχώρ*

σεισμούς, λιμούς και καταποντισμούς», και αυτοί, έστω και αν δεχτώ τις καλές τους προθέσεις, κάνουν περισσότερο κακό απ' ότι καλό. Πάντα φυσικά κατά την γνώμη μου.

Σίγουρα υπάρχει μιας μορφής γνώση που θα μπορούσαμε να τη χαρακτηρίσουμε **εσωτερική γνώση**, όμως ακόμα και σε αυτή την περίπτωση επιβάλλεται να είμαστε πολύ προσεκτικοί, ώστε να διαφυλάξουμε αυτή τη γνώση, για να μην φτάσει εκεί που δεν πρέπει. Όταν την εσωτερική γνώση την δημοσιοποιείς και την κάνεις εξωτερική γνώση, είναι βέβαιο ότι το τίμημα που θα πληρώσεις είναι η γελοιοποίηση. Αν κάτι είναι για εντός του οίκου, δεν το κάνεις βούκινο σε όλο τον κόσμο. «Τα εν οίκω μη εν δήμω» των αρχαίων προγόνων είναι μια σοφή φράση που έχει διαχρονική αξία και ισχύει φυσικά και σήμερα. Υπάρχουν πράγματα που πρέπει να συζητούνται μόνο μεταξύ φίλων, κάποια άλλα πράγματα που μπορεί να γραφούν και σε περιοδικά και κάποια άλλα που μπορούν να ειπωθούν μέσα από τα ΜΜΕ, τηλεόραση, ραδιόφωνο, εφημερίδα.

Για παράδειγμα, από την στιγμή που δεν υπάρχουν επίσημες διαβεβαιώσεις από κυβερνήσεις διαφόρων χωρών της γης ή από τα Υπουργεία Εθνικής Άμυνάς τους για την ύπαρξη, ας πούμε, εξωγήινων, που επισκέπτονται τον πλανήτη μας, κάθε ενασχόληση με ένα τέτοιο θέμα είναι λογικό να περνά στον χώρο της «γραφικότητας». Συνεπώς, όταν κάποιος προσπαθήσει να καταπιαστεί με ένα τέτοιο ή παρόμοιο θέμα, εύκολα μπορεί να χαρακτηριστεί «γραφικός». Θα ρωτήσει κάποιος «δηλαδή θα λέμε και θα δημοσιοποιούμε ό,τι είναι εγκεκριμένο από την εξουσία;» Όχι και πάλι όχι. Όμως προηγούνται πολύ πιο σημαντικά προβλήματα κοινωνικής και ανθρωπιστικής μορφής, που δεν μας αφήνουν την πολυτέλεια να ασχοληθούμε με θέματα γύρω από τους **εξωγήινους** και μέσω αυτών να εναντιωθούμε στην εξουσία, επειδή τέτοιου είδους θέματα μας εκθέτουν και μας καθιστούν ευάλωτους, εξ αιτίας ελλείψεως τεκμηρίων και αποδείξεων. Συνήθως, σε αυτές τις περιπτώσεις, αυτό που πετυχαίνουμε είναι το αντίθετο από αυτό που επιδιώκουμε. Η εξουσία βρίσκει ευκαιρία να μας «γραφικοποιήσει» και, όταν το κάνει αυτό, αποδυναμώνει βάναυσα τις πολιτικές, κοινωνικές, οικολογικές και ανθρωπιστικές απαιτήσεις μας. Συνεπώς χρειάζεται ιεράρχηση και αξιολόγηση των στόχων σε έναν κοινωνικοπολιτικό αγώνα. Αν κάποιοι έχουν λύσει όλα τα άλλα και τους μένει να λύσουν μόνο το πρόβλημα των «εξωγήινων και των στοιχειών», τότε καλά κάνουν και ασχολούνται. Η καθημερινότητα όμως της ζωής αποδεικνύει ότι, και στον δικό μας κόσμο που μαστίζεται από την ανεργία και την αναδουλειά, αλλά ακόμη περισσότερο στον τρίτο κόσμο όπου ένα τσουνάμι μπορεί να εξοντώσει εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους, αφήνοντας και υποψήφιους για τον θάνατο πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ακόμη λόγω επιδημιών, σε έναν κόσμο όπου ένας «μπαμπούλας» πλανητάρχης ισοπεδώνει όποιο κράτος αντιστέκεται στα σχέδια των ιμπεριαλιστών του πετρελαίου και των τραπεζών, αυτή η καθημερινότητα λοιπόν δεν μας αφήνει περιθώρια για έρευνες πολυτελείας γύρω από «εξωγήινους ή ενδογήινους ή υπεργήινους».

Προσωπικά πιστεύω ότι αν ένας ερευνητής δεν λαμβάνει υπόψη του τα πολιτικοκοινωνικά προβλήματα που τον περιβάλλουν, τότε ακόμη και αν ο χώρος έρευνάς του έχει κάποια αξία, τότε το αποτέλεσμά της, τουλάχιστον στα μάτια των ανθρώπων που αγωνιούν για τα προς το ζην της καθημερινότητας, θα μοιάζει με έρευνα του τύπου «περί όνου σκιάς». Απόδειξη ότι τα περιοδικά με μεταφυσικά, παραψυχολογικά και εξωπραγματικά θέματα αγοράζονται κυρίως από νεαρούς που ξοδεύουν, ως επί το πλείστον, τα λεφτά του μπαμπά. Ευτυχώς, σ' αυτόν τον χώρο των μεταφυσικών ερευνών υπάρχουν και κάποιες ελάχιστες εξαιρέσεις ανθρώπων, που λειτουργούν πραγματικά με έναν αναατρεπτικό και επαναστατικό τρόπο και έτσι διασώζεται, έως ένα βαθμό, η κατάσταση, εξ αιτίας του ηρωικού τρόπου ζωής αυτών των ελάχιστων δημοσιογράφων του χώρου του «παράξενου». Παρ' όλο που λογικά θα έπρεπε να ασχολούνται οι άνθρωποι του «παράξενου χώρου» με τηλεμάρκετινγκ και προώθηση των βιβλίων τους με θέματα εξωγήινους κλπ, δεν το κάνουν.

Το κάνουν όμως άλλοι, χωρίς μάλιστα να πιστεύουν σε ύπαρξη εξωγήινων οντοτήτων, θα αναφερθώ στην περίπτωση ενός ανθρώπου που πουλά από την τηλεόραση βιβλία για UFO[1], ο οποίος με διαβεβαίωνε ότι καθόλου δεν πιστεύει στην ύπαρξή τους. Το τι κάνει αυτόν τον άνθρωπο να εμπορεύεται τέτοιου είδους βιβλία δεν μπορώ να καταλάβω. Διότι γνωρίζω καλά ότι και καλός άνθρωπος είναι και σωστός οικογενειάρχης και σωστός στις συναλλαγές του και ένας πραγματικά Έλληνας πατριώτης. Είναι οι περιπτώσεις που καταλήγεις να πεις «άβυσσος η ψυχή του ανθρώπου». Είναι τόσο μεγάλο το ταλέντο του συγκεκριμένου ανθρώπου στο «τηλεμάρκετινγκ» που πιστεύω ότι θα μπορούσε να πουλά άνετα βιβλία με ποίηση ενός Παλαμά, ενός Σικελιανού, ενός Βάρναλη, αλλά και άλλα υψηλής ποιότητας βιβλία. Ειλικρινά δεν ξέρω τι να πω, γι αυτό άλλωστε θεωρώ την κριτική πολύ δύσκολο πράγμα, επειδή μπορεί να κακολογήσεις ανθρώπους που δεν το αξίζουν.

Ο μεγάλος φυσικομαθηματικός, ο Αϊνστάιν, έλεγε ότι μια από τις ισχυρότερες επιθυμίες του ανθρώπου είναι η επαφή του με το μυστήριο. Φαίνεται ότι και αυτήν την ανθρώπινη ανάγκη την **εκμεταλλεύονται** σε εξοργιστικό βαθμό αυτοί οι οποίοι εμπορεύονται βιβλία παρά -ή μετα- φυσικού τύπου, αδιαφορώντας για το πώς μπορεί αυτός ο **φτηνός εντυπωσιασμός** να γίνει μια πάρα πολύ επικίνδυνη τροφή για την ψυχή του πελάτη τους.

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ STEVE FICKER ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ DAILY TELEGRAPH, ΛΟΝΔΙΝΟ

Γνωστή είναι επίσης σε αρκετούς Έλληνες μια υποτιθέμενη υπερ-μυστική οργάνωση «Ε». Η υπερ-οργάνωση αυτή βρίσκεται ξαφνικά να εκπροσωπείται σε τηλεοπτικό κανάλι από συγκεκριμένα άτομα, που αναφέρονται συνεχώς σε υποτιθέμενα μέλη που όλα τους έχουν αποβιώσει και ποτέ σε μέλη που βρίσκονται στην ζωή, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται πολύ σοβαρά ερωτηματικά για τη σοβαρότητα όλων αυτών των κυρίων καθώς και για την σοβαρότητα της υπερμυστικής υπεροργάνωσης. Όμως από όσα ο πτωχός μου εγκέφαλος γνωρίζει, λογικά θα πρέπει, αν κάτι είναι μυστικό, να παραμένει μυστικό.

Αυτή η κατάσταση μου θυμίζει ένα ανέκδοτο από τα παλιά όπου περίπου έλεγε ότι στρατιωτικοί εγκέφαλοι στην Τουρκία είχαν αποφασίσει να δημιουργήσουν ένα απολύτως μυστικό αεροδρόμιο, απόλυτα καμουφλαρισμένο, για να ξεκινούν από εκεί σφοδρές επιθέσεις εναντίον των Κούρδων. Προσπάθησαν και όντως κατάφεραν να πετύχουν το τέλειο καμουφλάζ. Όλα είχαν γίνει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Όλα τα στεγανά γύρω από τις πληροφορίες λειτουργούσαν τέλεια, όλα πήγαιναν καλά, έως ότου άρχισαν να ακούνε οι επιβάτες του λεωφορείου της γραμμής τον εισπράκτορα να αναγγέλλει με επαγγελματικό ύφος «Στάσις Μυστικό Αεροδρόμιο»!

Κάπως έτσι μοιάζουν τα πράγματα να είναι με την υπερμυστική υπεροργάνωση «Ε».

Όπως και νάχει, καταλήγουμε περίπου εκεί που ξεκινήσαμε. Ότι η τηλεόραση είναι ένα πιάτο που μπορεί να σου προσφέρει για να φας την χειρότερη σαβούρα, μόνο και μόνο επειδή καταφέρνει αυτήν την σαβούρα να στην σερβίρει με μοσχομυριστή πλαστική αμερικάνικη κέτσαπ.

Δυστυχώς είναι ένα μέσον που μας βοηθά να έχουμε άμεση πρόσβαση στις εικόνες ανά τον κόσμο με ένα «κλικ» του τηλεκοντρόλ. Η ανάγκη μας για οικονομία λοιπόν σε ενέργεια και η κόπωση της ημέρας μάς αναγκάζει στην εύκολη λύση. Αυτό το γνωρίζουν τα αρπακτικά της TV και γι' αυτό φροντίζουν τον ανίκανο για αντίσταση εαυτό μας να τον φορτώσουν με κάθε είδους διαφημιστική καταναλωτική σαβούρα καθώς και με κάθε είδους ψευδοπληροφόρηση. Η «πληροφόρηση» αυτή τις περισσότερες φορές, βλάπτει σοβαρά την υγεία και την ισορροπία της νόησής μας. Είδαμε στην αρχή την περίπτωση του ανθρώπου, όπου η τηλεόραση του προκάλεσε, όχι απλώς νοητικές αλλά και οργανικές διαταραχές.

Δυστυχώς όμως έτσι είναι τα πράγματα. Εάν ένας άνθρωπος τραυματιστεί από κάποιον άλλον στο πόδι ή στο χέρι του, μπορεί να διεκδικήσει δικαστικά αποζημίωση. Οι ψυχικές όμως και νοητικές βλάβες που δημιουργεί ένα κακό μέσο ενημέρωσης δεν αποζημιώνονται και δεν υπάρχει νόμος που να σε καλύπτει για να βρεις το δίκιο σου.

Ακόμη και σ' αυτούς που θέλουν να βρίσκουν ηθικές δικαιολογίες καλό θα είναι να τους θυμίσουμε ότι «ο δρόμος προς την κόλαση είναι στρωμένος με καλές προθέσεις».

[1] Εδώ ο συγγραφέας αναφέρεται προφανώς στον γνωστό πρωταθλητή του ουφολογικού τηλεμάρκετινγκ **Λιακόπουλο** (Σ.τ. *Άρδην*)

⁂

Δεδομένου ότι το περιοδικό *Δαυλός* υπήρξε το πρώτο που κήρυξε την «επιστροφή στους (αρχαίους) Έλληνες» και παρήγαγε ή φιλοξένησε το πρωτογενές υλικό μιας περιπέτειας που διαρκεί 23 χρόνια (ο *Δαυλός* εκδίδεται ανελλιπώς σε μηνιαία βάση από το 1982), η μελέτη των κειμένων και της ιδεολογικής του εξέλιξης σκιαγραφεί, κατά το μάλλον ή ήττον πιστά, την πορεία του χώρου αυτού συνολικά. Ενός χώρου που ξεκίνησε από την εμμονή στη σημασία της αρχαίας ελληνικής παράδοσης για τον σύγχρονο κόσμο και την Ελλάδα και κατέληξε, μέσα από μια ραγδαία και γενικευμένη έκπτωση, στην παραφιλολογία, τους κατακλυσμούς, την **ουφολογία**. Δυστυχώς, ανάλογη πορεία διαγράφει και το εν λόγω περιοδικό, η συνολική μελέτη του οποίου, με τις σχεδόν δεκαπέντε χιλιάδες των τυπωμένων σελίδων, θα απαιτούσε –και ίσως όντως απαιτεί– ένα εκτεταμένο δοκίμιο. Εδώ θα περιοριστούμε μόνο σε δύο βασικές –και κατ' ανάγκην συνοπτικά διαγραφόμενες– συνιστώσες. Η **πρώτη** αφορά στη μετεξέλιξη της αρχαιολατρίας του *Δαυλού* από μια συντηρητικών αποκλίσεων ελληνοκεντρική ιδεολογία σε μια εξωπραγματική **μυθοπλασία**, η οποία και θα δημοσιευτεί στο τρέχον τεύχος του περιοδικού, ενώ η **δεύτερη**, που θα επικεντρωθεί στην **ιδεολογία** και τον γενικότερο πολιτικό ρόλο του, θα δημοσιευτεί στο προσεχές τεύχος του *Άρδην*.

Η γλώσσα είναι η ψυχή μας

Όπως τονίζει ο Σαράντος Καργάκος στο άρθρο του, που ακολουθεί: «Ό,τι,–παρά πάντα νόμον ορθής αγωγής– διώκεται και εις πυρ βάλλεται, μυθοποιείται. Κι επανέρχεται στη ζωή συχνά ως **βρυκόλακας**». Αυτό ακριβώς συνέβη με την ελληνική γλώσσα. Μετά τη μεταπολίτευση επικράτησε μια εργαλειακή αντίληψη: το κέντρο βάρος μετατίθεται αποκλειστικά στο «σήμερα» της γλώσσας και την άμεση χρηστικότητά της ενώ εγκαταλείπεται η «διαχρονία» της, δηλαδή τα χιλιάδες χρόνια της ιστορίας μας, στα πλαίσια μιας αντίληψης απομείωσης του «εθνικισμού» μας, ώστε να ενταχθούμε ευκολότερα στην «Ευρώπη» ή την «Παγκοσμιότητα». Το αποτέλεσμα, απολύτως φυσικό, ήταν η ελληνική γλώσσα και ιστορία να επιστρέψουν από τις ρωγμές... της στέγης, ως δημιουργήματα μίας αποτρόπαιης τερατογένεσης. Και συνεχίζει ο Σ. Καργάκος: «Αυτά που σήμερα προβάλλονται ως νέες μελέτες, ως νέες αναζητήσεις, ως νέες ανακαλύψεις περί αρχαίου κόσμου, καρποί μελέτης καλοπροαίρετων συχνά ερασιτεχνών, είναι μια νέα μυθολογία πού έχει πνευματικό πατέρα τον Νταίνικεν...». Μια απολύτως ομόλογη εξέλιξη στο ζήτημα της γλώσσας θα διαπιστώσουμε στην όλη «ερευνητική προσπάθεια» του *Δαυλού*, που θα οδηγήσει στην «ανακάλυψη» της «**πρωτογλώσσας**» και στην άποψη ότι οι Έλληνες είναι οι γενάρχες όλων των λαών της γης (για τους άλλους πλανήτες ίσως επιφυλάσσεται στο μέλλον).

Ας δούμε συνοπτικά τα βασικά στοιχεία της αντιπαράθεσης. Στα αρχικά στάδια ορισμένοι συγγραφείς του *Δαυλού* αναφέρονται σε μια, νόμιμη και δόκιμη, αμφισβήτηση των θεωριών που ήθελαν την ελληνική γλώσσα και επομένως τα ελληνικά φύλα να έρχονται στην Ελλάδα τη δεύτερη χιλιετία π.Χ. Αυτή υπήρξε για πολλά χρόνια η κυρίαρχη αντίληψη περί **Ινδοευρωπαίων** (σημειωτέον ότι προωθήθηκε ιδιαίτερα από τους Ναζί), η οποία εντόπιζε την κοιτίδα τους στο Βορρά και υποστήριζε πως οι Έλληνες κατέβηκαν από εκεί την δεύτερη π.Χ. χιλιετία και συνάντησαν τους «Προέλληνες» με τους οποίους αναμίχθηκαν. Πράγματι, πιο πρόσφατες θεωρίες αμφισβητούν τη συγκεκριμένη γενεαλογία «μετατοπίζοντας» την κοιτίδα των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών στη Μικρά Ασία[1].

Σύμφωνα με τη νεώτερη αυτή προσέγγιση, η διαφοροποίηση της ελληνικής γλώσσας από τις λοιπές, της ινδοευρωπαϊκής οικογένειας, χρονολογείται πολύ παλιότερα απ' ότι πιστευόταν μέχρι τώρα, ίσως και πριν το 5.000 π.Χ. Η σχέση των ελληνικών λέξεων με τις λεγόμενες «προελληνικές» αποτελεί ένα ακόμα αντικείμενο **διαμάχης**, διότι αρκετοί φιλόλογοι, όπως και ο καθ. Προμπονάς, υποθέτουν πως τουλάχιστον

το περιοδικό "Δαυλός" από την "ελληνοκεντρικότητα" στον "αρχάνθρωπο"

του Γιώργου Καραμπελιά

ορισμένες από τις λεγόμενες προελληνικές λέξεις είναι παλιότερες μορφές ελληνικών. Ωστόσο κανείς σοβαρός επιστήμονας (ούτε ο Renfrew στον οποίο συχνά παραπέμπει ο *Δαυλός* και οι λοιποί «αντι-ινδοευρωπαίοι») δεν αμφισβητεί την ύπαρξη μιας «ινδοευρωπαϊκής» γλωσσικής **οικογένειας**. Απλώς η θεωρία της γλωσσικής διάδοσης του Renfrew υποστηρίζει πως υπήρξε μια σταδιακή επέκταση της γλώσσας μέσα από μακρόχρονη επαφή χωρίς, υποχρεωτικά, βίαιες -ή τουλάχιστον χωρίς μαζικές- μεταναστεύσεις λαών. Οι πραγματικές διαφοροποιήσεις λοιπόν αφορούν απλώς στο **ποια** υπήρξε η κοιτίδα των Ινδοευρωπαίων και στο πόσο **παλιός** είναι ο αποχωρισμός ανάμεσα στις ινδοευρωπαϊκές γλώσσες. Ένας αποχωρισμός ο οποίος, με τα σημερινά δεδομένα, μοιάζει να είναι μάλλον αρχαιότερος απ' ότι αρχικά πιστευόταν και ο «γενέθλιος» χώρος πολύ πιο κοντά στον ελληνικό χώρο. Ωστόσο το ζήτημα εξακολουθεί να αποτελεί αντικείμενο συζήτησης μεταξύ ειδικών.

Εκκινώντας από αυτή την πραγματική επιστημονική διαμάχη κατασκευάστηκε **όλο το ιδεολόγημα** των «αρχαιολατρών» και του *Δαυλού*. Η εξέλιξη αυτού του ιδεολογήματος στο χρόνο είναι απολύτως χαρακτηριστική: Αρχικώς, στη δεκαετία του '80, αμφισβητείται η έννοια της ινδοευρωπαϊκής γλωσσικής οικογένειας. Υποστηρίζεται ότι οι Ινδοευρωπαίοι δεν υπάρχουν – παρά την τόσο προφανή γλωσσική ομοιότητα λατινικών, ελληνικών και σανσκριτικών ή ιρανικών λέξεων. Η ελληνική γλώσσα διεκδικεί μια απόλυτη **αυτοχθονία** και δεν συνδέεται με καμία ινδοευρωπαϊκή ομάδα που «ήλθε από αλλού»... Αυτή την εκστρατεία για το γλωσσικό θα εγκαινιάσει στο *Δαυλό* ο **Ηλίας Τσατσόμοιρος** με το άρθρο του «Ινδοευρωπαϊκή γλώσσα»[2]. Ως ήταν αναμενόμενο, ο γνωστός τερταυγουστιανός ιδεολόγος **Κωνσταντίνος Πλεύρης** θα πλειοδοτήσει με σχετικά άρθρα του[3]. Ο Πλεύρης, άλλωστε, ήδη από τη δεκαετία του 1970, είχε εγκαινιάσει τη στροφή προς μια **ρατσιστική** φυλετικού τύπου αρχαιολατρία, ως όχημα ενός νεοφασιστικού aggiornamento, στα δύσκολα μεταπολιτευτικά χρόνια. Πρέπει επιπλέον να του αναγνωρίσουμε πως, έγκαιρα και με εξαιρετική οξυδέρκεια, είχε κατανοήσει πως η πολιτισμική πολιτική και το ζήτημα της γλώσσας μπορούσε να εξελιχθεί σε αποφασιστικής σημασίας **όχημα** για την αναγέννηση του ακροδεξιού χώρου. Όπως ήδη τονίσαμε, η λογική του μεταπολιτευτικού «εκσυγχρονισμού» και της «Αριστεράς» άφηνε ένα τεράστιο κενό ως προς τη γλωσσική μας κληρονομιά και τον πολιτισμό μας το οποίο ανέτως θα μπορούσε να καλυφθεί από τον οποιονδήποτε.

Από την γλωσσική αυτοχθονία στον... Κατακλυσμό

Με αφετηρία λοιπόν το γλωσσικό αρχίζει μια διαδρομή που θα οδηγήσει, μέσα σε είκοσι χρόνια, τον αρχαιολατρικό χώρο και τον *Δαυλό*, από την υπεράσπιση της αρχαίας κληρονομιάς –εγκαταλελειμμένης από τους ακαδημαϊκούς και πολιτικούς ταγούς της– στα UFO, τους εξωγήϊνους, τους προκατακλυσμιαίους Έλληνες και, το σημαντικότερο, σε μια ρατσιστική

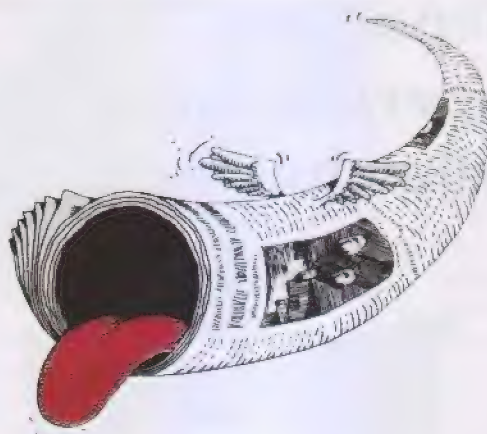

αντίληψη του ελληνισμού.

Η λογική της άρνησης της ινδοευρωπαϊκής καταγωγής της γλώσσας οδηγεί αυτόματα στο συμπέρασμα πως οι «Οι Έλληνες είναι αυτόχθονες». Δεδομένου όμως ότι οι γλωσσική συγγένεια με άλλους λαούς είναι αδιαμφισβήτητη, θα πρέπει να βρεθεί μια εύλογη ερμηνεία, πράγμα πολύ απλό και εύκολο για τους «ερευνητές». Αφού λοιπόν όλοι οι λαοί είτε προέρχονται από τους Έλληνες, είτε πήραν τη γλώσσα τους από τους Έλληνες, κατά συνέπεια η ελληνική είναι η «πρωτογλώσσα» του πλανήτη, απεφάνθησαν οι αρθρογράφοι του *Δαυλού*.

Στο τεύχος 77 πληροφορουμεθα από το εξώφυλλο πως «Η πανάρχαια ελληνική είναι η "Μητέρα-Γλώσσα" των γλωσσών» με σχετικό άρθρο του **Γιάννη Μωραλίδη**, ενώ ο εκδότης του περιοδικού, **Δ.Ι. Λάμπρου**, καταγγέλλει «το τερατογέννημα των "Ινδοευρωπαίων"» και –πάντα στο ίδιο τεύχος– ο **Κωνσταντίνος Γεωργανάς** θα δημοσιεύσει άρθρο με τον εύγλωττο τίτλο: «Διάχυτα σε ολόκληρη την υδρόγειο τα ίχνη της πανάρχαιας παρουσίας ελλήνων»[4]. Στα τεύχη 78 και 79 του 1988, ο ίδιος θα μας ξεναγήσει στους «Έλληνες, γενάρχες διαφόρων λαών»[5]. Ενώ ο Κωνσταντίνος Πλεύρης θα ακολουθήσει με το άρθρο του «Η γραφή των Μάγιας είναι η γραμμική Α΄»[6]. Και στη συνέχεια, μέχρι σήμερα, αναρίθμητα άρθρα θα επαναλαμβάνουν το μύθευμα της «πρωτογλώσσας», ώστε να εμπεδωθεί από τα σκοτισμένα μυαλά των Νεοελλήνων και μετά από δεκαπέντε περίπου χρόνια να ενέχει τη θέση θέσφατου του «χώρου». Έτσι σταχυολογούμε κατά τύχην από τα εξώφυλλα των 23 χρόνων του περιοδικού: «Η ελληνική γραφή της Σιβηρίας», τεύχος 140-41 /8ος-9ος 1993, «Η εξάπλωση προϊστορικών Ελλήνων στη Βόρεια Ευρώπη» τεύχ. 218, 2ος 2000 κλπ.

Δεδομένου όμως ότι στους ιστορικούς χρόνους είναι ήδη συγκροτημένοι οι υπόλοιποι πολιτισμοί εκτός Ελλάδας και δεν παραδίδεται κάποια εξάπλωση των Ελλήνων στην... Ιαπωνία ή τη Λατινική Αμερική, αυτή πρέπει... με κάποιο τρόπο να «εντοπιστεί» χρονικά από τους χαλκέντερους ερευνητές

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ LUKYANCHENKO

που δεν ορρωδούν προ ουδενός. Η στιγμή λοιπόν δεν ήταν άλλη από την προϊστορική εποχή, η οποία αναβαθμίζεται και μεταβάλλεται σε μια μυθική **χρυσή εποχή** (εξ ου και η «Χρυσή Αυγή») κατά την οποία οι Έλληνες κυριαρχούσαν σε όλο τον κόσμο. Αλλά, δυστυχώς, θα επέλθει ο «κατακλυσμός» και ο αρχαίος αυτός «πρωτο»πολιτισμός θα καταστραφεί, ενώ, εν συνεχεία, οι διαφορετικοί λαοί θα αυτονομηθούν... και θα εκφυλιστούν. Και όλα αυτά, παρ' όλο που η αρχαιολογία μάς έχει δώσει πλέον δείγματα για μια πλήρη συνέχεια μεταξύ του νεολιθικού πολιτισμού και των μεταγενέστερων ιστορικών σταδίων στην Ελλάδα, χωρίς να καταγράφει ίχνη κάποιου υπέρτερου πολιτισμού. Και βέβαια θα ήταν εντελώς παράδοξο να έχουν χαθεί μόνον τα λείψανα αυτού του πολιτισμού και να επιβιώνουν τόσο τα προγενέστερα παλαιο και νεολιθικά όσο και τα μεταγενέστερα[7]. Αλλά η πραγματικότητα δεν ενδιαφέρει τους αρθρογράφους. Πάντα υπάρχει λύση. Ο **Κωνσταντίνος Κουτρουβέλης** –ο οποίος εισήγαγε αυτή τη θεματική στο *Δαυλό*– θα μιλήσει ήδη στο τεύχος 25 του 1984 για τις «προκατακλυσμιαίες ελληνικές γραφές». Ο δε Ηλίας Τσατσόμοιρος, στο 60ό τεύχος, θα ανασύρει, ως από μηχανής θεό για να απαντήσει στο ζήτημα της έλλειψης στοιχείων, την «Ατλαντίδα», η εξαφάνιση της οποίας επιτρέπει την οποιαδήποτε λαθροχειρία. Ο ίδιος σε μια εκτεταμένη «έρευνα» θα υποστηρίξει πως η ιστορία αυτού του «ελλείποντος κρίκου» του ελληνισμού (από το τεύχος 66 έως το 69 του 1987 σειρά άρθρων με τον τίτλο «Όχι μυθολογία, ιστορία») περιλαμβάνεται στην μυθολογία των Ελλήνων. Η μυθολογία, στην πραγματικότητα, καταγράφει ιστορικά γεγονότα! (Από εκεί μέχρι τις ιπτάμενες μηχανές-άρματα των θεών η απόσταση δεν ήταν πλέον μεγάλη). Ενώ στην ίδια γραμμή πλεύσης με τον Τσατσόμοιρο, δεκαπέντε χρόνια μετά, ο **Διονύσιος Καλαμπαλίκης** θα μας εξηγήσει πως: «Οι Ολυμπιακοί αγώνες άρχισαν πριν 22.000 έτη: Αποδείξεις βάσει αστρονομικών στοιχείων»[8]. Όσο για τον ιδρυτή των Ολυμπιακών δεν ήταν άλλος από τον... Ηρακλή!

Και όμως στον ίδιο το *Δαυλό*, στα πρώτα του τεύχη, πριν επιβληθεί η «γραμμή» Πλεύρη-Τσατσόμοιρου-Λάμπρου, υπήρχαν και πολύ πιο νηφάλιες –αν και συντηρητικές, «κανελλοπούλειες»– προσεγγίσεις. Ο **Ευάγγελος Ρόζος**, για παράδειγμα, υπήρξε βασικός συνεργάτης του περιοδικού τα δύο ή τρία πρώτα χρόνια της έκδοσής του[9] και ο πλέον «σοβαρός» ιδεολογικός εισηγητής της σχέσης με την αρχαία Ελλάδα στην πρώτη περίοδο του *Δαυλού*. Ο Ρόζος, οπαδός μάλλον της εκδοχής του Παναγιώτη Κανελλόπουλου για τον ρόλο του ελληνισμού, σε πάρα πολλά κείμενά του απορρίπτει, σαφώς, τα φληναφήματα της «γραμμής Πλεύρη». Σε άρθρο του με τον χαρακτηριστικό τίτλο «πνευματικός και πολιτιστικός σωβινισμός» υποστηρίζει για τη σχέση των Ελλήνων με τους «αρχαιότερους» λαούς, καθώς και για το φαινόμενο της πολιτισμικής διάδοσης: «Οι Έλληνες δημιούργησαν τον δικό τους ανώτερο πολιτισμό παίρνοντας αρχικά ό,τι τους έλειπε ή ό,τι αυτοί έκριναν καλύτερο από τους πριν απ' αυτούς αρχαιότερους λαούς (Αιγύπτιους, Βαβυλώνιους)»[10]. Πού λοιπόν χώρος για «κατακλυσμούς», πρωτογλώσσες και άλλους αρχανθρώπους; Εν συνεχεία, στο τεύχος 23, σε άρθρο του «Το Αιγαίο γενέθλιος χώρος της ελληνικότητας» αναφέρει: «Εκεί στις αρχές της 2ης χιλιετίας π.Χ. –αν όχι ενωρίτερα, σύμφωνα με νεώτερες θεωρίες– εμφανίζονται στον ελλαδικό χώρο τα πρώτα "**ινδοευρωπαϊκά φύλλα**", οι πρόγονοι των Ελλήνων, που πιεζόμενοι από τους Θράκες»[11] κ.λπ. Τουτέστιν, ένας από τους βασικότερους ιδεολόγους του *Δαυλού*, στην αφετηρία του, υποστήριζε τον «ινδοευρωπαϊσμό» και μάλιστα στην παραδοσιακή του εκδοχή. Προφανώς λοιπόν άνθρωποι σαν τον Ευ. Ρόζο ή τον **Μανώλη Μαρκάκη**, επίσης συστηματικό συνεργάτη της πρώτης περιόδου, δεν μπορούσαν να φιλοξενούνται κάτω από κοινή σκέπη με κείμενα όπως: «Η συγγένεια Ελληνικών και Σουμεριακών» του Τσατσόμοιρου στο τεύχος 49 ή τις ανακαλύψεις του Πλεύρη. Και θα εξέλθουν.

Με αφετηρία, λοιπόν, μια επιστημονική διαμάχη γύρω από τους Ινδοευρωπαίους και την προέλευσή τους, **κατασκευάζεται** ένα ολόκληρο ιδεολογικό σύστημα το τελικό νόημα του οποίου συνοψίζεται στο ότι οι Έλληνες αποτελούν την αποκλειστική κοιτίδα του παγκόσμιου πολιτισμού, τον οποίο μετέδωσαν σε όλο τον κόσμο. Επομένως κατέχουν την **πνευματική** του **κυριότητα** και όλοι οι υπόλοιποι –και κατεξοχήν ο ιουδαϊκός χριστιανισμός– προσπαθούν διαρκώς να την σφετεριστούν. Δεδομένου ότι παρόμοιος ισχυρισμός δεν στηρίζεται κυριολεκτικώς πουθενά, θα κατασκευαστεί ένα μυθοπλαστικό και αντιεπιστημονικό οικοδόμημα, που πέραν του ότι **υποβαθμίζει** τη σκέψη των αναγνωστών, τους παρασύρει σε μια απόλυτα ανορθολογική και μισαλλόδοξη λογική που προετοιμάζει για κάθε είδους πνευματική, ή και άλλη, εκτροπή.

Και όμως ο *Δαυλός*, σε σχέση με τα περιοδικά και τις αθλιότητες που ακολούθησαν από Φουράκηδες, Κεραμιδάδες, Λιακόπουλους, κλπ., διεκδικεί εξ αιτίας της πρώτης του περιόδου –και αδίκως σε ό,τι αφορά στη συνέχεια– ένα επίχρησμα σοβαρότητας, έχοντας αναγορευθεί σε θεωρητική «ναυαρχίδα» του συγκεκριμένου χώρου.

Επειδή συχνά διατυμπανίζεται στα αντίστοιχα περιοδικά –για να φυλάγονται από τις κακοτοπιές– πως οι εκδότες δεν είναι υπεύθυνοι για ότι γράφεται σε αυτά, ίσως νομιστεί πως όσα παραθέσαμε παραπάνω δεν αφορούν τον εκδότη του *Δαυλού*. Γι' αυτό και παραθέτουμε ένα απόσπασμα από το εκδοτικό σημείωμα, υπογεγραμμένο από τον Δ.Ι. Λάμπρου του τεύχους 228, του Δεκεμβρίου του 2000, με τον τίτλο «Ο θεός της χαράς άρχων του τρόμου»:

> Πολλές χιλιετίες πριν από την εποχή μας, οπωσδήποτε πριν από το 5000 π.Χ., ή ανθρωπότητα απήλαυσε τα αγαθά ενός παγκόσμιου πολιτισμού, που δεν μοιάζει ποιοτικά με την σημερινή πολιτιστική κατάσταση της Γης. Ο χαμένος μεγάλος πολιτισμός του Διός, ο οποίος στοιχειοθετήθηκε ως αναμφίβολη ιστορική πραγματικότητα για πρώτη φορά

1. Βλέπε και τις απόψεις του καθηγητή Renfrew που δημοσιεύτηκαν και στο *Δαυλό* τ. 80-81, 84, 85 του 1988, καθώς και του καθηγ. κ. Προμπονά που δημοσιεύονται στο ανά χείρας τεύχος του «Άρδην».

2. Βλέπε τεύχος 26, Φεβρ. 2004. (Στο άρθρο όλες οι παραπομπές από τον *Δαυλό*, είναι απολύτως ακριβείς εκτός, σε ορισμένες, από διαφορές στην ορθογραφία).

3. Κ. Πλεύρης, «Το ελληνικό Αλφάβητον», τ. 29, Μάϊος 2004, «Περί καταγωγής του ελληνικού αλφαβήτου» τ. 51, Μάρτιος 1986, «Η αλήθεια για το Αλφάβητο και οι διαστρεβλωτές της», τ. 58, Οκτώβριος 1986, «Η διαχρονική ενότητα της ελληνικής» τ. 79, Ιούλιος 1988.

4. *Δαυλός*, τ. 77, 1988.

5. *Δαυλός*, τ. 78 και 79 του 1988.

6. *Δαυλός*, τ. 83 - Νοέμβριος 1988.

7. Μάλιστα, αυτές τις ημέρες του αρχόμενου 2005, ανακοινώθηκε η ανακάλυψη ενός ακόμα νεολιθικού οικισμού στην *Αυγή* της Καστοριάς, που σύμφωνα με τις πρώτες εκτιμήσεις των αρχαιολόγων ήκμασε γύρω στο 5.600 έως 5.000 π.Χ. περίπου. Και βέβαια τα κτίσματα και τα καλλιτεχνικά ή χρηστικά αντικείμενα είναι νεολιθικά και όχι βέβαια τα φανταστικά των «πρωτοελλήνων» του *Δαυλού*. (Γιώτα Μυρτσιώτη, «Σπάνια νεολιθικά ευρήματα», Εφημερίδα *Καθημερινή*, 29 Ιανουαρίου 2005).

8. Βλέπε τεύχ. 264, Δεκ. 2003.

στο Περιοδικό αυτό, κυρίως από τον μεγάλο ερευνητή της Ελληνικής Γλώσσας και του απώτατου ελληνικού παρελθόντος αείμνηστο επιστήθιο φίλο του υπογράφοντος το αρθρίδιο αυτό και συνεργάτη τον «Δαυλού» από το 1982 έως τον αδόκητο θάνατο του το 1991, Ηλία Τσατσόμοιρο, εξαφανίσθηκε ύστερα από την ολοκληρωτική καταστροφή (πιθανότατα λόγω μετεωρολογικών ή ηφαιστειακών φαινομένων τρομακτικής εντάσεως) της κοιτίδας του, του ελληνικού γεωγραφικού χώρου, αφήνοντας ως μόνο ακέραιο διασωθέν μνημείο του την γλώσσα του, την μητέρα γλώσσα των γλωσσών, την Ελληνική Γλώσσα. [ ]

Άλλα μετά την δημοσίευση πληθώρας ερευνών και πληροφοριών από αρχαιολογικές ανασκαφές κατά τα 4 τελευταία χρονιά στον «Δ », οι οποίες θεμελιώνουν με πλήρη επάρκεια α) την ύπαρξη ελληνικής γραφής και γλώσσας τουλάχιστον προ του 5000 π.Χ. στον ελληνικό χώρο και β) ότι ο παμπάλαιος παγκόσμιος ελληνικός πολιτισμός είχε εξαπλωθεί ως γλώσσα, ως τεχνολογία, ως μουσική, ως θρησκεία κ.λπ. από τον ευρωπαϊκό βορρά μέχρι την Ιαπωνία και από τις σιέρρες της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής μέχρι τα νησιωτικά συμπλέγματα των αχανών θαλασσίων εκτάσεων του Ειρηνικού, η ιστορική θεωρία απέκτησε πια την ισχύ του επιστημονικού πορίσματος (sic!)[12].

Κατεστράφη λοιπόν ολοσχερώς η κοιτίδα-γεωγραφική μήτρα του παγκόσμιου πολιτισμού και έμεινε η «περιφέρεια», οι πλησιέστεροι και οι μακρινοί χώροι και πληθυσμοί που είχαν δεχθεί τα δώρα του Διός. Και σημειώνεται το φαινόμενο της ιστορικής λήθης αλλά και της πολιτισμικής ασυδοσίας και παρακμής των μορφών πολιτισμού, που είχαν μεταφυτευθεί από την Ελλάδα στην λοιπή Υδρόγειο[13].

Ωστόσο η διαδρομή της αρχαιολατρίας δεν θα περιοριστεί στον κατακλυσμό, θα προχωρήσει πιο πέρα, στον δρόμο της ανοικτής εξαπάτησης. Πώς άραγε κατέστη δυνατό οι «προκατακλυσμιαίοι» Έλληνες να δημιουργήσουν έναν υλικό πολιτισμό ανώτερο ακόμα και από εκείνον της αρχαίας Ελλάδας ή και του σημερινού κόσμου; Ένα μέρος αφελών ή απατεώνων του «χώρου» θα αποτολμήσει και το επόμενο βήμα: «προφανώς» διότι οι Έλληνες ήταν **εξωγήινοι** οι οποίοι εισήγαγαν τον πολιτισμό επί της γης! Και όμως, αυτή η εκδοχή μοιάζει λογικότερη(!) από κάποια παρθενογένεση του ελληνικού πολιτισμού. Αφού οι Έλληνες εκπολίτισαν όλη τη γη και κατασκεύασαν την ανθρώπινη γλώσσα δεν υπάρχει άλλη εξήγηση από το ότι ήταν απεσταλμένοι εξωγήινων ή των «Θεών» για να συνδεθούμε και με την επιστροφή στον παγανισμό. Ή, στην καλύτερη (!) περίπτωση, δεν γνωρίζουμε αν πρόκειται για εξωγήινους, αλλά είμαστε βέβαιοι για τις υπερτεχνολογικές κατασκευές των προκατακλυσμιαίων Ελλήνων. Και οι ανάλογες ανοησίες δεν θάλλουν μόνο στα ουφολογικά έντυπα του «χώρου». Ερανίζομαι ορισμένα άρθρα του *Δαυλού*, ο οποίος ιδιαίτερα στα τελευταία χρόνια στρέφεται όλο και περισσότερο προς αντίστοιχες «έρευνες», πιο κοντά στο πνεύμα της εποχής – και της αγοράς παρεμπιπτόντως:

Ο Ιωάννης Λάζαρης, «Μηχανολόγος και Αντισυνταγματάρχης Τεχνικού» σε άρθρο του που δημοσιεύεται σε δύο συνέχειες[14], εκ προοιμίου μας εξηγεί πως:

Στο παρόν άρθρο θα γίνη μια προσπάθεια προσεγγίσεως και τεχνικής αναλύσεως των μύθων που περιγράφει ο Όμηρος στην Ιλιάδα κι αφορούν στον τεχνικό εξοπλισμό που είχαν στην κατοχή τους οι θεοί. Μέχρι πριν από μερικές δεκαετίες είχε κάποια λογική η απόρριψις των μύθων ως παραμυθιών. Πριν από ένα σχεδόν αιώνα άρχισαν οι προσπάθειες για την κατασκευή των πρώτων αεροσκαφών. Δεν υπήρχαν ταχύπλοα σκάφη. Πριν από πενήντα χρόνια δεν υπήρχαν λαίηζερς. Πριν από ελάχιστα χρόνια δεν είχε αποκωδικοποιηθή το DNA. Εφ' όσον δεν υπήρχαν αεροσκάφη, τότε τα άρματα των θεών στην Ιλιάδα, που ανεβοκατέβαιναν στον ουρανό, εξελαμβάνοντο ως αποκυήματα της φαντασίας του ποιητού. Σήμερα όμως με την ραγδαία τεχνολογική εξέλιξι είμαστε σε θέση να κάνουμε τα πρώτα δειλά βήματα για την κατανόησι της υψηλής τεχνολογίας εκείνης της μακρυνής αλλά και χρυσής για την ανθρωπότητα εποχής, η οποία καθαρά και με σαφήνεια περιγράφεται στα Ομηρικά έπη.

Ο ίδιος συγγραφέας, ο οποίος μάλλον απορρίπτει την εκδοχή των εξωγήινων σε μεταγενέστερο άρθρο του[15] διερωτάται σοβαρά για μια άλλη εκδοχή προέλευσης των UFO: «Τα "εξωγήϊνα" ΑΤΙΑ είναι γήϊνα λείψανα ενός χαμένου πολιτισμού;» και αποτελούν μάλλον υπολείμματα των διαστημοπλοίων των αρχαίων Ελλήνων. Προς επίρρωσιν των ανωτέρω ο «Αρχιτέκτων Ε.Μ.Π. **Κωστής Καρμιράντζος**» «αποδεικνύει» πως «οι προκατακλυσμιαίοι χάρτες (ήταν)– αεροφωτογραφίες των Ελλήνων»[16]. Τα άρματα λοιπόν των θεών δεν ήταν παρά προϊστορικά ελικόπτερα, και τα διαπλανητικά ταξίδια πραγματοποιούνταν από τους αρχαίους Έλληνες οι οποίοι είχαν χαρτογραφήσει από αέρος τη γη!

Έτσι έχουν πλέον κατασκευαστεί ορισμένες σταθερές στο «χώρο» οι οποίες μπορούν άνετα να επεκταθούν και να κατακλύσουν το σύνολο των αναρίθμητων σχετικών εντύπων και βιβλίων. (Εξάλλου πλέον ο *Δαυλός* έχει μάλλον απολέσει την ηγεμονία στο χώρο και γι' αυτό τον ανταγωνίζεται με τα ίδια όπλα). Απαριθμούμε αυτές τις συνιστώσες: **Αυτοχθονία** των Ελλήνων, **Χρυσή εποχή** του Ελληνισμού πριν από τον **Κατακλυσμό** (10 ή 11 χιλ. χρόνια)[17], εξάπλωση των Ελλήνων σε όλη τη γη και δημιουργία της **πρωτογλώσσας**, παρακμή μετά τον κατακλυσμό και εκφυλισμός των πολιτευμάτων. Η μόνη διαφοροποίηση ίσως έχει να κάνει με τις απαρχές. Το **ένα** ρεύμα, το λιγότερο «σοβαρό» –και λιγότερο επικίνδυνο, θα συμπληρώναμε–, είναι εκείνο που θεωρεί τους εξωγήινους ως προγόνους των Ελλήνων, που ανακατεύει διαστημόπλοια, κούφια γη και άλλους καλλικατζαραίους και θάλλει σε περιοδικά όπως το *Τρίτο Μάτι*, *Strange*, *Nexus*, κ.ά., εκφράζεται με γραφικούς ή μικρο-απατεώνες της Ομάδας Ε κ.λπ. και

9. Χαρακτηριστικά παραθέτω τα άρθρα του τον πρώτο χρόνο της έκδοσης του «Δαυλού»: τεύχος 1 «Πολωνικός ιδεαλισμός», τεύχος 3 «Το ιδεολογικό υπόβαθρο του Αγώνα», τεύχος 4 «Πού βρίσκεται η πνευματική ηγεσία», τεύχος 5 «Η Άλωση αφετηρία αναγεννήσεως του Ελληνισμού», τεύχος 7 «Η αποτυχία της Κλασικής Παιδείας», τεύχος 8-9 «Δημαγωγία και πολιτική, τεύχος» 10 «Εξουσία και Πνεύμα», τεύχος 11 «Ηράκλειτος και Σωκράτης», τεύχος 12 «Η Κλασική Ελλάδα θεμέλιο για το παρόν και το μέλλον».

10. Δαυλός τ. 19, Ιούλιος 1983, σ. 869

11. Δαυλός τ. 23, Νοέμβριος 1983, σ. 1052.

12. Η παρένθεση του *Άρδην*.

13. Βλέπε τεύχος 228, Δεκέμβριος του 2000.

14. Βλέπε «Η τεχνολογία των Θεών», *Δαυλός*, τεύχη 235–236/7 του 2001.

15. Βλέπε τ. 244, Απρίλιος 2002.

16. *Δαυλός* τ. 252, Δεκέμβριος 2002.

17. Και ποιος ακούει τον Μαρινάτο και όλους τους υπολοίπους αρχαιολόγους, που μιλούν για την καταστροφή της Θήρας, την οποία και αποκάλυψε η αρχαιολογική σκαπάνη, καθώς και για τον «κατακλυσμό» που προκάλεσε το παλιρροϊκό **τσουνάμι** –ισχυρότερο από το πρόσφατο της Ινδονησίας, σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις με βάση το μέγεθος της καλδέρας της Θήρας– που δημιούργησε η τελευταία και πιο καταστροφική έκρηξη του **ηφαιστείου**. Γύρω στο 1450 π.Χ., λοιπόν, καταστρέφεται η Θήρα και η Κρήτη, τουλάχιστον, και οι καταστροφικές συνέπειες έφτασαν μέχρι την Παλαιστίνη και την Αίγυπτο. (Βλέπε σχετικά, Σπ. Μαρινάτος, Νικ. Πλάτων, στην *Ιστορία του ελληνικού έθνους*, Εκδοτική Αθηνών, τομ. Α΄, σσ. 212-221)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΑΥΛΟΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2001, ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΥΡΙΩΣ ΘΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ: "ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΡΗ ΠΟΥΛΙΑΝΟΥ: ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΠΡΙΝ 12 ΕΚΑΤ. ΧΡΟΝΙΑ"

απευθύνεται στην πιο μαζική και «λαϊκή» κατανάλωση. Το **άλλο**, *ενσωματώνει, όπως είδαμε, ακόμα και τα UFO στην* **ψευδο-ελληνοκεντρική** υπόθεση και θεωρεί πως ακόμα και τα διαστημόπλοια είχαν κατασκευαστεί από τους περιβόητους προκατακλυσμικούς Έλληνες. Οπότε τίθεται και πάλι το ερώτημα: «Πώς και γιατί οι Έλληνες δημιούργησαν αυτόν τον πολιτισμό-μήτρα όλων των υπολοίπων εάν δεν διαθέτουν κάποιες εξαιρετικές ιδιότητες, και μάλιστα γενετικά προκαθορισμένες;»

Η καταγωγή των Ελλήνων και ο «αρχάνθρωπος»

Ανασύρεται έτσι το **δεύτερο** «μεγάλο» επιχείρημα μετά τη γλώσσα, η καταγωγή των Ελλήνων και ο **Άρης Πουλιανός**. Οι Έλληνες ίσως να μην είναι εξωγήινοι, όμως –γίνεται ένα ακόμα βήμα– δεν είναι απλώς οι γεννήτορες του πολιτισμού αλλά και του ίδιου του ανθρώπου. Η ανθρωπογένεση δεν άρχισε στην Αφρική αλλά στην Ελλάδα! Κατά συνέπεια, ολόκληρη η ιστορία του ανθρωπίνου είδους **συνοψίζεται στην ιστορία της Ελλάδας!**

Όπως είναι γνωστό, οι πρώτοι **ανθρωπίδες**, που μόλις έχουν διαχωριστεί από τα υπόλοιπα πρωτεύοντα, ανευρέθησαν πρόσφατα στην Αφρική. Η περιβόητη «Λούσυ» βρέθηκε το 1974 στην Αιθιοπία, χρονολογείται περίπου στα τρεισήμισι εκ. χρόνια και θεωρήθηκε για πολλά χρόνια ως η πρώτη μορφή ανθρωπιδών. Ωστόσο η γενετική ανάλυση τοποθετούσε την εμφάνιση των πρώτων ανθρωπιδών πριν από περίπου 6,5 εκατ. έτη. Την επιστημονική θεωρία επιβεβαίωσε η πλέον πρόσφατη ανακάλυψη, τον Ιούλιο του 2002, του προγόνου μας που έζησε στο Τσαντ πριν 6,5 ή 7 εκατομμύρια χρόνια, του «Sahelanthropus Tchadensis»[18]. Απολιθώματα και ευρήματα που χρονολογούνται μέχρι πριν 2 εκ. χρόνια εντοπίζονται αποκλειστικά στην Αφρική και κυρίως στην Ανατολική. Σύμφωνα με την επικρατέστερη θεωρία, από εκεί, δια της Μέσης Ανατολής, επεκτάθηκαν και στον υπόλοιπο πλανήτη[19]. Ο σύγχρονος άνθρωπος, που υποκατέστησε τον παλαιότερο Νεαντερντάλειο, εμφανίζεται στην Ευρώπη περίπου πριν από 40.000 ή 50.000 χρόνια. Ο παλαιότερος άνθρωπος που έχει ανακαλυφθεί στην Ελλάδα βρέθηκε στη Χαλκιδική. Πρόκειται για τον λεγόμενο «**Άνθρωπο των Πετραλώνων**», από το ομώνυμο σπήλαιο που, σύμφωνα με την αρχική επιστημονική χρονολόγηση, έζησε περίπου πριν **70.000** χρόνια. Και όμως όχι: για τους Πουλιανούς (πατέρα και υιό πλέον, **Άρη** και **Νικόλαο**), ο «αρχάνθρωπος» (όπως τον μετονόμασαν) χρονολογείται στα... 700.000 χρόνια και είναι –σύμφωνα με τους ισχυρισμούς τους– ο... κοινός πρόγονος του ανθρώπου του Νεάντερνταλ και του Homo Sapiens! Δηλαδή **ανατρέπεται** –κυριολεκτικώς– ολόκληρη η ανθρωπολογία. Και αυτή η περιβόητη ανθρωπολογική ανακάλυψη περιορίζεται στα ελλαδικά πλαίσια και βεβαίως αντιμετωπίζεται με θυμηδία, αν όχι με αηδία, από τη διεθνή επιστημονική κοινότητα. Ο δε Άρης Πουλιανός την έφερε στο φως επί χούντας με την συμπαράσταση του αλήστου μνήμης συνταγματάρχη **Γκαντώνα**.

Εφεξής, η ξέφρενη φαντασία των Πουλιανών και του ψευδο-«ελληνοκεντρικού χώρου» μπορεί να εκδιπλωθεί προς όλα τα αζιμούθια. Διαβάζουμε στον *Δαυλό*: «Καταπληκτικά ευρήματα του κ. Α. Πουλιανού. Λίθινος πολιτισμός αναπτύχθηκε στην Ελλάδα πριν 12 εκατ. χρόνια. Ο "όρθιος άνθρωπος" μιλούσε, είχε νόμους και έφτιαχνε όπλα. Καταρρέουν Αφροκεντρισμός και Ινδοευρωπαϊσμός». Και ακολουθεί συνέντευξη του «διαπρεπούς ανθρωπολόγου»[20]. Και για να μη μένει καμία αμφιβολία για τη θέση του *Δαυλού* επί του θέματος, στην εισαγωγή του περιοδικού για τη συνέντευξη, διαβάζουμε:

> Μετά από 40 έτη ερευνών του διαπρεπούς ανθρωπολόγου Άρη Πουλιανού φαίνεται πλέον βέβαιο, ότι ο άνθρωπος στάθηκε για πρώτη φορά όρθιος στο βόρειο Αιγαίο πριν από 11 (+ -1) εκατομμύρια χρόνια. Την άποψη αυτή ενισχύουν τα πρόσφατα ευρήματα από τη Χαλκιδική, που ανακαλύφθηκαν στις ανασκαφές της Ανθρωπολογικής Εταιρείας Ελλάδος σε ανοικτό χώρο στο ανατολικό τμήμα του όρους Κάλαυρος, στη Νέα Τρίλλια. Όλα τα ευρήματα, οστά ανθρώπου του Homo Erectus Trilliensis (κνημιαίο, ωλένη, κερκίδα κ.λπ.), ζώων, εργαλεία λίθινα και οστέινα, γύρη δένδρων και φυτών, προέρχονται από τη Μειόκαινο (13 εκατομμύρια έως 5.250 εκατ. πριν), η οποία και ονομάζεται Ανθρωπογενής. Τα ευρήματα τόσο της Τρίλλιας όσο και του γνωστού Σπηλαίου των Πετραλώνων καθώς και τα αποτελέσματα των μελετών παρουσιάστηκαν σε διεθνή επιστημονικά συνέδρια και επικυρώθηκαν ομόφωνα. Οι ανακαλύψεις του Άρη Πουλιανού ανέτρεψαν όλες τις επικρατούσες ανθρωπογενετικές θεωρίες ως προς τον γεωγραφικό χώρο και τον χρόνο. Όχι μόνο ανέτρεψαν την θεωρία του Αφροκεντρισμού, αλλά και εντοπίζουν σε ποιο σημείο πρωτοεμφανίζεται επί της Γης ο άνθρωπος.

Αν διαβάσει κανείς αυτή την "συνέντευξη", θα μείνει ενεός από το εύρος και την έκταση της **παραπληροφόρησης** που διοχετεύει. Θα μπούμε στον πειρασμό να παραθέσουμε ορισμένα αποσπάσματα που επιτρέπουν να κατανοήσουμε την κομβική σημασία της «παλαιο-ανθρωπολογίας» του Πουλιανού για την οικοδόμηση του **ψευδο «ελληνοκεντρικού»** κατασκευάσματος. Σε μία φράση και μόνον του Πουλιανού θεμελιώνονται όλα τα βασικά στοιχεία των μυθευμάτων αυτού του χώρου:

> Δεν είμαστε Ινδοευρωπαίοι. Είμαστε ένας λαός αυτόχθων. Η ιστορική διαδρομή του είναι εκατοντάδων χιλιάδων χρόνων σ' αυτή εδώ την γη, όπως είναι και ο πολιτισμός. Οι Αρχάνθρωποι των Πετραλώνων έζησαν περίπου για ένα εκατομμύριο χρόνια μέσα στην Σπηλιά. Βέβαια πρωτο-μπαίνουν όταν αλλάζη το κλίμα της Γης και γίνεται ψυχρό, στην αρχή της Πλειστοκαίνου, δηλαδή πριν 1.700.000 χρόνια περίπου. Και βγαίνουν, εγκαταλείπουν την Σπηλιά, όταν αυτή γεμίζει μπάζα πριν 580.000 με 600.000 χρόνια. Σε αυτό το εκατομμύριο χρόνων που έζησαν μέσα στην Σπηλιά, σ' όλες τις παγετώδεις περιόδους και περιόδους ξηρασίας, ανέπτυξαν έναν πολιτισμό, που έδωσε την ρίζα, την αρχή για κάθε άλλο πολιτισμό, πολύ πιο παλαιό από τους πολιτισμούς της Μέσης Ανατολής, Σουμερίων, Αιγυπτίων κ.λπ. και όλων των άλλων λαών, Ινδιών και Κίνας, που υπήρξαν ποτέ επί της Γης.

Οι Έλληνες λοιπόν είναι αυτόχθονες. Η ιστορία τους δεν αρχίζει πριν 5 ή 7 χιλιάδες χρόνια αλλά πριν «εκατομμύρια χρόνια» (όπως θα δούμε στη συνέχεια)˙ έζησαν πάνω από ένα εκατομμύριο χρόνια σε **σπηλιές** (κλείνοντας το μάτι στα μυθεύματα περί «κούφιας γης» και ανθρώπων των σπηλαίων), μέσα τις οποίες ανέπτυξαν έναν αρχέγονο πολιτισμό. Την ίδια, δηλαδή, εποχή που σε όλο τον υπόλοιπο κόσμο, σύμφωνα με το **σύνολο** των ανθρωπολόγων, ο άνθρωπος βρίσκεται στα πρώτα του εξελικτικά στάδια, και τα πρώτα χονδροειδή εργαλεία χρονολογούνται περίπου στα 2-2,5 εκ. χρόνια, στην Ελλάδα των «αρχανθρώπων» ζούσαν «σε

σπηλιές» άνθρωποι που δημιουργούσαν πολιτισμό για «ένα εκατομμύριο χρόνια». Και για να μην αμφιβάλλουμε, ο Πουλιανός συνεχίζει: «Ο άνθρωπος έχει τις ρίζες του εδώ, και οι Αρχάνθρωποι έχουν τις ρίζες τους σ' αυτό το σημείο, δηλαδή από την Χαλκιδική μέχρι κάτω σ' όλο το Αιγαίο αναπτύσσεται το όρθιο στάδιο του Ανθρώπου». Ωστόσο δεν αρκείται στο ότι αναγορεύει τον Homo erectus σε σύγχρονο άνθρωπο αλλά πάει ακόμα πιο πίσω: «ο άνθρωπος πρωτοεμφανίζεται εδώ... πριν από 11 ή 12 εκατομμύρια χρόνια». Ο πρώτος μαθητής του γυμνασίου γνωρίζει, ή τουλάχιστον είναι υποχρεωμένος να γνωρίζει, πως πριν 11 ή 12 εκατομμύρια χρόνια όχι μόνο δεν έχει εμφανιστεί δείγμα ανθρωπιδών αλλά δεν είχαν καν δημιουργηθεί οι σύγχρονες κατηγορίες των πιθήκων, ενώ τα απολιθώματα των πρωτευόντων (primates) που διασώζονται ανήκουν σε είδη που δεν απαντώνται σήμερα.

Ο υποφαινόμενος έχει μια προσωπική εμπειρία για τον τρόπο που ο κ. Πουλιανός κατασκευάζει την ανθρωπολογική του θεωρία (!). Σε διάλεξή του στο «Πνευματικό Κέντρο» του Δήμου Αθηναίων, το 2001, ρωτήθηκε από τον συγγραφέα αυτού του κειμένου σε τι στηρίζει την άποψή του πως ο άνθρωπος εμφανίστηκε πριν 8 εκατ. χρόνια στην Ελλάδα, τη στιγμή που όλη η διεθνής βιβλιογραφία μιλούσε για 6 εκατ. το πολύ, και μάλιστα στην Αφρική και μόνο. Η απάντησή του στο ερώτημά μου ήταν απολύτως χαρακτηριστική: «Πριν από μερικές δεκάδες χρόνια, όταν είχε ανακαλυφθεί η "Λούσυ", μιλούσαν για 3.5 εκατ. χρόνια. Τώρα έφθασαν στα έξι. Άρα κάποτε θα φθάσουν και στα επτά-οκτώ που λέω εγώ». Στο μεταξύ, τα οκτώ τα έκανε **έντεκα** και ούτω καθεξής. Και όμως την ίδια ακριβώς στιγμή που δίνεται η συνέντευξη του Άρη Πουλιανού στον Δαυλό, σε άρθρο του ετέρου ανθρωπολόγου, του **Νίκου Πουλιανού**, στην *Ελληνική Αγωγή*, αναφέρονται τα εξής: «Σήμερα η Μοριακή Βιολογία δίνει ηλικία διαχωρισμού του ανθρώπου από τον κλάδο των Πριμάτων (primates) περί τα 6 εκατ. χρόνια. Εμείς θα επιμείνουμε στα ± 1 εκατ. χρόνια.»[21] Έτσι την ίδια ακριβώς στιγμή, το 2001, ο Άρης Πουλιανός υποστήριζε σε διάλεξη τη θεωρία των οκτώ εκατομμυρίων ετών, όπως ακριβώς αποκάλυπτε ο Νικόλαος Πουλιανός στην *Ελληνική Αγωγή*, και παράλληλα, στον *Δαυλό*, ο πρώτος «ανέβαινε» στα ένδεκα εκατ. χρόνια!. Τι είναι όμως τρία ή τέσσερα εκατομμύρια χρόνια για τους Έλληνες «ανθρωπολόγους»;!

Και είναι εύλογο: η οικογένεια Πουλιανού έχει στήσει στη Χαλκιδική μια ολόκληρη **βιομηχανία** ελέγχοντας –και οικονομικά– το σπήλαιο των Πετραλώνων, ενώ διοχετεύει αυτού του είδους την «επιστημονική γνώση» στους χιλιάδες των μαθητών από **όλα τα σχολεία της Ελλάδας** που το επισκέπτονται κάθε χρόνο, καθώς και στους χιλιάδες άλλους επισκέπτες –του «ελληνοκεντρικού χώρου» κατ' εξοχήν– που στην πλειοψηφία τους είναι βέβαια αφιλοκερδείς όσο και εύπιστοι. Αυτή η βιομηχανία της παραπληροφόρησης απαιτεί μια διαρκή ανατροφοδότηση με νέες «ανακαλύψεις», γι' αυτό και, κατά τακτά χρονικά διαστήματα, αυτές θα πρέπει να... υποστασιοποιούνται. Ίσως έτσι το «μοντέλο Πουλιανού» να οδηγείται σε απόλυτα εξωπραγματικά μυθεύματα –όπως εξάλλου συνέβη με το σύνολο του «χώρου»– αλλά ποιος νοιάζεται γι' αυτό, όταν το κράτος και οι αρχαιολόγοι ή οι ανθρωπολόγοι των Πανεπιστημιακών μας ιδρυμάτων και της Εφορίας Αρχαιοτήτων και της Αρχαιολογικής Εταιρείας, **σιωπούν** επιτρέποντας στους Πουλιανούς να διασύρουν την Ελλάδα παγκοσμίως; [Εξ άλλου, παραδόξως, τα δικαστήρια έχουν πολλές φορές δικαιώσει τον... Πουλιανό στην αντιδικία του με το ελληνικό κράτος, ενώ του παραχωρείται συστηματικά το Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων για τις διαλέξεις του!]

Ερανιζόμαστε για άλλη μια φορά από τον *Δαυλό*: στο τεύχος 202 του Οκτωβρίου 1998, βλέπουμε να αναγράφεται στο εξώφυλλο: «Άγαλμα 500.000 ετών στην Καρδιά Πτολεμαΐδας» και, όπως μαθαίνουμε στη σελίδα 12.590, πρόκειται για μια ακόμα μεγάλη ανακάλυψη της οικογενείας, και μάλιστα του κ. Νικολάου Πουλιανού. Διαβάζουμε λοιπόν στο σχετικό άρθρο συνέντευξη του Ν. Πουλιανού πως πρόκειται για ένα «πρωτογλυπτό» ηλικίας «500.000 ετών τουλάχιστον. Ίσως όμως να φθάνη ή να ξεπερνά την ηλικία του Αρχάνθρωπου των Πετραλώνων (750.000 έτη).[ ] Είναι πράγματι μια συνταρακτική ανακάλυψη, καθώς το αρχαιότερο δείγμα τέχνης που είχαμε έως τώρα στον κόσμο δεν ξεπερνά τις 40-50.000 χρόνια»[22].

Ο αναγνώστης θα έχει προσέξει φαντάζομαι δύο **σταθερές** αυτής της επιστημονίζουσας παραφιλολογίας: **πρώτον**, την τάση υπερδεκαπλασιασμού της αυθεντικής χρονολόγησης (ο «Άνθρωπος των Πετραλώνων» περνάει από τα 70 χιλ. χρόνια ηλικίας στις 700 ή 750 χιλιάδες, και το «πρωτογλυπτό» από τα 40.000 χρόνια της τέχνης του ανθρώπου στις 500.000) και, **δεύτερον**, την επιμονή στο «**πρωτο**»-γλυπτό (κατά το «πρωτογλώσσα») «**αρχ**»-άνθρωπος κλπ., έτσι ώστε να τονίζεται η σημασία των προγόνων μας και... παρεμπιπτόντως, των «ερευνητών».

Οι εχθροί του ελληνισμού

Όμως μένει να εξηγηθεί πώς και γιατί ο ελληνισμός έχει οδηγηθεί σήμερα στο έσχατο σημείο της παρακμής και της κατάπτωσης, ενώ κατείχε την παγκόσμια κυριαρχία πριν τον κατακλυσμό; Ποιος ευθύνεται γι' αυτό; Για την έκπτωση των Ελλήνων ευθύνονται πολλοί. Είναι πανθομολογούμενος ο συστηματικός **αντισημιτισμός** του *Δαυλού* και, προφανώς, η λογική της απόλυτης αυτοχθονίας, της «πρωτογλώσσας» και όλων των υπολοίπων παραπέμπει σε μια λογική «περιούσιου λαού» που ανταγωνίζεται τον άλλο περιούσιο λαό, τους Εβραίους, για την «παγκόσμια ηγεμονία». Ωστόσο οι «Εβραίοι» και ο «εβραϊσμός» δεν είναι τόσο οι συγκεκριμένοι Εβραίοι, ή έστω οι σιωνιστές, αλλά ο «εβραϊσμός» μέσα στην ίδια την Ελλάδα, δηλαδή η... ορθοδοξία και το ελληνικό κράτος. Αυτός είναι ο πραγματικά μεγάλος **εχθρός**. Όπως γράφει ένας από τους βασικούς συνεργάτες του *Δαυλού*, ο

Αυτή είναι και η πλέον πιθανή ερμηνεία του «Κατακλυσμού». Αν όμως γινόταν αποδεκτή μια τέτοια χρονολόγηση του «Κατακλυσμού» από τον *Δαυλό* και τους λοιπούς, τότε θα εντασσόταν στην πραγματική ιστορία και θα κατέρρεε ολόκληρο το οικοδόμημα που εμφανίζει έναν υπερτεχνολογικό πρωτοελληνισμό πριν καν από την αρχαιότερη νεολιθική εποχή, την έκτη χιλιετία π.Χ. Γι' αυτό και όσο αρχαιότερα, τόσο καλύτερα...

18. Βλ. και Richard Leakey, *The origins of Mankind*, Phoenix, Λονδίνο 1999 και Kate Wong, Meave Leakey et.al., in "New Look at Human Evolution", *Scientific American, Special Edition*, τόμ.13, αρ. 2, 25 Αυγούστου 2003.

19. Βλέπε σημ. 18.

20. *Δαυλός*, τεύχος 230, Φεβρουάριος 2001

21. Νίκος Πουλιανός, «Συνθήκες εμφανίσεως του νέου είδους. Εύνοια της φυσεως(;!)», *Ελ. Αγωγή*, τεύχος 48, Φεβρουάριος 2001.

22. Βλέπε τεύχος 202 του Οκτωβρίου 1998, σ. 12590.

Π.Λ. Κουβαλάκης: «Η πρώτη όψη της εθνικής μας συνείδησης, η ελληνικότητα, είναι η μόνη εθνική ιδεολογία (παρήχθη από ένα συγκεκριμένο έθνος) που είναι ταυτόχρονα και παγκόσμια, ταυτισμένη με τον Πολιτισμό. Από την άλλη πλευρά η μόνη εθνική ιδεολογία που αντιστρατεύτηκε ιστορικά και αντιστρατεύεται πνευματικά την ελληνικότητα είναι αυτή της ρωμιοσύνης»[23]. Δηλαδή ο βασικός αντίπαλος του «παγκοσμιοποιημένου» ελληνισμού του *Δαυλού* είναι ο... συγκεκριμένος και μόνος υπαρκτός ελληνισμός, **εκείνος της «ρωμιοσύνης», δηλαδή... του ελληνικού κράτους.**

Γι' αυτό εξ άλλου ο *Δαυλός* και οι ομόφρονές του, συστηματικά, καθημερινά, αδιάκοπα, εκστρατεύουν ενάντια στο υπαρκτό ελληνικό έθνος –που δυστυχώς πλέον έχει περιοριστεί σε «ενάμισι» κράτος, την Ελλάδα και την Κύπρο–, στο όνομα του αρχαίου ελληνισμού και κυρίως του «σύγχρονου» εκφραστή του, του «Παγκόσμιου Πολιτισμού». Και για να μη μένει καμία αμφιβολία, ο εκδότης του *Δαυλού,* στην ίδια ακριβώς γραμμή πλεύσης, μας λεει πως η Ελλάδα δεν είναι η κακομοίρη Ελλαδίτσα την οποία παλεύουμε να διασώσουμε εδώ και τώρα, από τα «θηρία» που την απειλούν από Ανατολή και Δύση, αλλά μια «άλλη Ελλάδα»: «Συνειδητοποίηση της υπαρκτής Ελληνικής Παγκοσμιότητας, ιδού η σημερινή Μεγάλη Ιδέα των Ελλήνων. Μια ιδέα απολύτως ρεαλιστική, αφού η Ελλάδα ως Επιστήμη, Λογική, Απόδειξη, Διάλογος, Θεωρία, Δημοκρατία, Γλώσσα κ.λπ. είναι ήδη πανταχού παρούσα' μια ιδέα χωρίς αντίπαλο...». Και παρακάτω: «Δεν χρειάζεται να κατακτήσουμε την παγκόσμια Ελληνικότητα αυτή είναι ήδη κατακτημένη. Απομένει πρώτον να την κατανοήσουμε, να την αποδεχθούμε ως πραγματικότητα...»[24]. Και έρχεται ο «ελληνοκεντρικός» κ. Μπερνς, σε συνέντευξή του στον *Δαυλό* –τη στιγμή που βομβαρδιζόταν η Γιουγκοσλαβία–, να δηλώσει πως: «Δεν θα υπήρχε αυτή η Αμερική αν δεν υπήρχε η αρχαία Ελλάδα»[25]. Καθόλου τυχαία ο *Δαυλός*, ενώ σε χιλιάδες (κυριολεκτικώς), άρθρων και σχολίων επιτίθεται στην Ορθοδοξία, τη «ρωμιοσύνη», το ελληνικό κράτος, τον εβραϊσμό... ως υπόστρωμα του χριστιανισμού, αφήνει συστηματικά στο απυρόβλητο την **Τουρκία** και τις δυτικές δυνάμεις. Όχι, ο μεγάλος εχθρός είναι η «ρωμιοσύνη»!

Έτσι αρχίζουμε να κατανοούμε καλύτερα το τρέχον πολιτικό νόημα μιας ορισμένης ιδεολογικής, μέχρι γελοιογραφίας, **εμμονής**: η επέκταση του ελληνισμού στα πέρατα της Οικουμένης έχει απαντήσει στο αίτημα της επιβίωσής του. Εμείς ζούμε μέσα από τους... Αμερικανούς, τους... Αϊνού, τους... Ίνκας κλπ. Σε ό,τι αφορά στη σημερινή μας υπόσταση, δεν έχουμε παρά να χωνευτούμε σε αυτό τον παγκόσμιο «ελληνικό» κόσμο και να... εγκαταλείψουμε το προσκήνιο ως συγκεκριμένο και απτό έθνος-κράτος. Και επειδή ως συγκεκριμένο και απτό έθνος υπήρξαμε για 1.700 χρόνια ορθόδοξοι, βαλκανικοί, «τουρκομερίτες», ανατολίτες, θα πρέπει να ξεριζωθούν αυτά τα στοιχεία της ζωντανής ταυτότητάς μας για να γίνουμε και πάλι... αρχαίοι Έλληνες, δηλαδή παγκοσμιοποιημένοι. Υπερβολή; Ας διαβάσουμε και πάλι τον κ. Κουβαλάκη:

> Σε παλαιότερο άρθρο (τεύχος 219, «Η εξολόθρευσις των Εθνών και ο κατατρεγμός του Πολιτισμού») προσπαθήσαμε να καταγράψουμε την ιστορική και ιδεολογική καμπή, από την οποία διέρχεται σήμερα η ανθρωπότητα. Κύριο γνώρισμά της φαίνεται να είναι η σταδιακή επικράτηση ενός οικουμενικού προτύπου ανθρώπου με αντίστοιχη αποδυνάμωση, μέχρι και αφανισμό, των ιδιαίτερων εθνικών ιδεολογιών, αυτών των πανίσχυρων μορφών συλλογικής συνείδησης, **που ταλάνισαν** (υπογρ. του Άρδην) κυρίως τον Δυτικό Κόσμο κατά τους δύο τελευταίους αιώνες. Μέσα στη δίνη της μεταβολής αυτής πρέπει να ιδωθή και η εθνική ιδεολογία της σύγχρονης Ελλάδος. [ ]
>
> Η εθνική μας συνείδηση παρουσιάζει δύο διαφορετικές και αντίρροπες όψεις, φαινόμενο μοναδικό στον κόσμο των εθνών. Η μία όψη συνιστά την παγκόσμια Ελλάδα, δηλ. τις αξίες, τα πρότυπα και τα ιδανικά που γέννησε η πνευματική μεγαλουργία των αρχαίων προγόνων μας και αποτελούν σήμερα την ενεργοποιό δύναμη, τη φαιά ουσία του Παγκόσμιου Πολιτισμού. Είναι πλέον κοινός τόπος, πως ό,τι συνιστά σήμερα τον Παγκόσμιο Πολιτισμό [ ] γεννήθηκε και ήκμασε στην αρχαία Ελλάδα. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός, πως την εποχή εκείνη, και όχι αργότερα, σφυρηλατήθηκε και διαμορφώθηκε το πολιτισμικό πρότυπο του Έλληνος Ανθρώπου, που ξεπέρασε τα όρια της Ελληνικής Φυλής, έγινε πανανθρώπινο: «...το των Ελλήνων όνομα πεποίηκε μηκέτι του γένους αλλά της διανοίας δοκείν είναι, και μάλλον Έλληνας καλούμε τους της παιδεύσεως της ημετέρας ή τους της κοινής φύσεως μετέχοντας» (Ισοκράτης, «Πανηγυρικός» 50-52). Σήμερα της ημετέρας παιδείας μετέχουν άνθρωποι απ' όλα τα έθνη της γης, όσοι σκέπτονται, φέρονται και δημιουργούν «ομολογουμένως τη φύσει» - ελεύθερα, έλλογα, αδογμάτιστα, μη μαζικά, μη εξουσιαστικά, μη θεοκρατικά.
>
> Την άλλη όψη της εθνικής μας συνείδησης συνιστά η επίσημη ιδεολογία του νεοελληνικού κράτους, που στηρίζεται στη βυζαντινή ορθόδοξη παράδοση και σε έναν εκκεντρικό κρατισμό, γνωστόν ως Ρωμιοσύνη. Οι ιδεολογικές καταβολές της βρίσκονται στους πρώτους βυζαντινούς αιώνες, την εποχή του μεγάλου μίσους και του ολοκληρωτικού διωγμού παντός ελληνικού, τότε που επιβλήθηκε το πρότυπο του «δούλου του θεού», του υποταγμένου στον Ιεχωβά και στους επίγειους εκπροσώπους του, την πολιτική και θρησκευτική εξουσία[26].

Κατά συνέπεια, σύμφωνα με τη «γραμμή» του Δαυλού, για να μεγαλουργήσει και πάλι ο ελληνισμός, πρέπει να **εξαφανιστεί το ελληνικό έθνος-κράτος,** που με την βαλκανική μιζέρια του εμποδίζει την εκδίπλωση των θαυματουργών ιδιαιτεροτήτων των «Ελλήνων» και να γίνουμε ένα μέρος της νέας «παγκόσμιας κοινότητας», στην οποία ήδη έχει σαρκωθεί ο ελληνικός πολιτισμός. Και προϋπόθεση για κάτι τέτοιο είναι η συντριβή του «Ιεχωβά και των επίγειων εκπροσώπων του, της πολιτικής και θρησκευτικής εξουσίας». Γι' αυτό και οι ύμνοι στην παγκοσμιοποίηση (αλλά προσοχή, αυτή φέρει ελληνική σφραγίδα και όχι εβραϊκή! Αντίθετα «εβραϊκό» είναι το ελληνικό κράτος του «Ιεχωβά»!).

Τέλος, ο εκδότης του *Δαυλού* θα διευκρινίσει και τις πολιτικές και ιδεολογικές ρίζες της άποψής του, κατακεραυνώνοντας την... Επανάσταση του 1821 και τις απόπειρες του ελληνισμού για εθνική ολοκλήρωση καθώς και τον βενιζελισμό που οδήγησαν σε καταστροφή [παραδόξως (!;) σε απόλυτη ταύτιση με μια υποτιθέμενη οικουμενιστική-πατριαρχική

23. Παν.Λ. Κουβαλάκης, «Η θυσία της Ελληνικής Παγκοσμιότητας στο βωμό της κρατικιστικής Ρωμιοσύνης», *Δαυλός*, τ. 227, Νοέμβριος 2000.
24. Δ.Ι. Λάμπρου, «Η μεγάλη Ιδέα του σημερινού Ελληνισμού», *Δαυλός*, τ. 207, Μάρτιος 1999.
25. *Δαυλός*, τ. 209, Μάιος 1999.
26. Παν.Λ. Κουβαλάκης, *ό.π.* «Η θυσία της Ελληνικής Παγκοσμιότητας στο βωμό της κρατικιστικής Ρωμιοσύνης», *Δαυλός*, τ. 227, Νοέμβριος 2000.
27. Δ.Ι. Λάμπρου, «Η μεγάλη Ιδέα του σημερινού Ελληνισμού», *ό.π.*, *Δαυλός*, τ. 207, Μάρτιος 1999.

αντίληψη για την Ορθοδοξία]. Ιδού πως εκφράζεται για τις απελευθερωτικές απόπειρες των Ελλήνων: «Ο επί 17 αιώνες υπνώττων Ελληνισμός, ο ανελλήνιστος, απολίτιστος και ανιστόρητος Ελληνισμός των μαύρων αιώνων της Ρωμιοσύνης, απέκτησε με την Επανάσταση του 1821 κρατική "στέγη", έστω στέγη που θύμιζε τον κοινολεκτούμενο "καραγκιοζ-μπερντέ" και πλέον ου»[27]. Ο «μεγάλος βυζαντινισμός» μας του Καβάφη, οι γενιές και γενιές των αγωνιστών κατά της ξένης κατοχής, οι αδιάκοπες απόπειρες για απελευθέρωση συρρικνώθηκαν για τον *Δαυλό* σε έναν «ανελλήνιστο, απολίτιστο και ανιστόρητο Ελληνισμό» και εκείνο το έστω μικρό κρατίδιο που βγήκε μέσα από υπεράνθρωπους αγώνες και για εκατό χρόνια αποπειράθηκε να απελευθερώσει το έθνος μας, με λάθη, με οπισθοδρομήσεις, με θυσίες, ήταν απλώς ένας «καραγκιοζ-μπερντές», ενώ ο ελληνισμός κατά τον κ. Λάμπρου θα έπρεπε να είχε ακολουθήσει τον Ι. Μεταξά, όπως επισημαίνει στο άρθρο του.

Γι' αυτό χαρακτηρίσαμε εκ προοιμίου αυτόν τον χώρο «ψευδο-ελληνοκεντρικό». Διότι, στην πραγματικότητα, με μοχλό και πρόσχημα την (όντως) χρυσή εποχή του κλασικού ελληνισμού, υπηρετεί έναν απηνή **διωγμό** ενάντια στην πρόσφατη ταυτότητά μας, «των 17 τελευταίων αιώνων», όπως ανενδοίαστα υποστηρίζει, και τροφοδοτεί έναν μόνιμο εμφύλιο πόλεμο ανάμεσα στους διαφορετικούς αναβαθμούς της ιστορικής μας διαδρομής. Αυτή η ιδεολογία υπηρετεί και προωθεί τον, ιδεολογικό τουλάχιστον, **σπαραγμό** μεταξύ των Ελλήνων, σε μια κομβική στιγμή της ιστορίας μας, όταν και πάλι απειλούμαστε με γεωγραφική συρρίκνωση και πολιτισμικό εξανδραποδισμό. Τέλος, στο όνομα μιας δήθεν ελληνικής οικουμενικότητας, προωθεί μια **ρατσιστική**, στενόκαρδη, και εν τέλει καθόλου «ελληνική», αντίληψη για την ελληνικότητα και τον ελληνισμό.

Όμως για την ιδεολογία και τους στόχους του *Δαυλού* θα επανέλθουμε στο επόμενο τεύχος του *Άρδην*.

⁂

το κοινό, το δικό μας, των άλλων

του Μιχάλη Μερακλή

Ένα από τα παραγγέλματα των Πυθαγορείων απαγόρευε να τρυπούν ίχνη από πατημασιές ανθρώπων με καρφί ή με μαχαίρι (*Fragmenta Philosophorum Graecorum, Mullach, I, 510*). Ένα άλλο ζητούσε να σβήνουν τ' αποτυπώματα που άφηνε η χύτρα στη στάχτη, όταν τη σήκωναν από την εστία. Κι ένα τρίτο συνιστούσε, όταν κάποιος σηκωνόταν από το κρεβάτι, ν' απαλείφει από το στρώμα τ' αποτυπώματα του σώματός του.

Στα δύο τελευταία παραγγέλματα αναφέρεται και ο εκκλησιαστικός πατέρας **Κλήμης ο Αλεξανδρεύς**, στο έργο του *Στρωματείς* (έργο, όπως και ο τίτλος δηλώνει, ποικίλης ύλης, συνθεμένο από διάφορες πηγές – «στρωματείς» λέγονταν τα κλινοσκεπάσματα, που είταν πολλές φορές συρραφή κομματιών από διάφορα υφάσματα). Αποτελείται από οκτώ βιβλία. Η σχετική σελίδα υπάρχει στο πέμπτο βιβλίο, όπου ο λόγος είναι για το συμβολισμό και την αλληγορία. Ο Κλήμης παραθέτει τα χωρία και στη συνέχεια τα σχολιάζει. Θυμίζω πως είταν από τους Πατέρες, που επιθυμούσαν να εντάξουν στοιχεία του αρχαίου ελληνικού κόσμου στον ιδεολογικό κόσμο του χριστιανισμού.

ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Στην προκειμένη περίπτωση ο Πυθαγόρας υπαινισσόταν, γράφει ο Κλήμης, πως πρέπει όχι μόνο την αγερωχία να εξαφανίζουμε, αλλά κι από την οργή μας να μην αφήνουμε κανένα ίχνος, εξαλείφοντας οποιαδήποτε μνησικακία. Ενισχύει την άποψή του και με βιβλικά χωρία, όπως είναι η φράση από την *Προς Εφεσίους* επιστολή του Παύλου (4, 26), που ορίζει να μη βρίσκει η δύση του ήλιου τους χριστιανούς οργισμένους (στο σολωμικό Διάλογο λέει ο Φίλος του Ποιητή, που τον βλέπει οργισμένο: «Θυμήσου τα λόγια της Θείας Γραφής: να μη σ' εύρει θυμωμένον ο ήλιος οπού πέφτει»...). Ο Κλήμης μνημονεύει και χωρίο από την *Έξοδο* (20,17), σύμφωνα με το οποίο ο Θεός δίνει εντολή στους «υιούς του Ισραήλ» να μην επιθυμούν τη γυναίκα του πλησίον τους, ή το σπίτι του, το χωράφι, το κορίτσι, το βόδι, το γάιδαρό του, όποιο άλλο ζώο έχει ο γείτονας. Η ορμή της επιθυμίας, υποστηρίζει ο Κλήμης, είναι ικανή να εξουσιάσει και την ήμερη ψυχή ακόμα. Αυτό λοιπόν, κατά τον Κλήμεντα, συμβουλεύει υπαινικτικά ο Πυθαγόρας λέγοντας ν' απαλειφθούν τα σημάδια του κορμιού απ' το κρεβάτι, εννοώντας πως ο σωστός άνθρωπος (έτσι θα ήθελε τον καλό χριστιανό ο Κλήμης) οφείλει να μη θυμάται την ημέρα, μόλις σηκωθεί από το κρεβάτι, κανέναν «ονειρωγμόν» (ονείρωξη!) «την εν νυκτί ηδονήν». Και σχετικά με την οργή θα πει ξανά πως πρέπει να διαλύει τις «ζοφερές» φαντασίες του ο καλός χριστιανός με το φως της αλήθειας, παραθέτοντας ένα ακόμα χωρίο από τους *Ψαλμούς* τώρα (4,5), πως είναι επιτρεπτό να οργίζεται κανείς, χωρίς όμως και να αμαρτάνει («οργίζεσθε και μη αμαρτάνετε»). Θέλει να πει, υποθέτω, πως δεν πρέπει η ενδιάθετη οργή μας να εκδηλώνεται και στην πράξη – έτσι ερμηνεύει, νομίζω, και ο Κλήμης, λέγοντας πως ο Δαβίδ διδάσκει ότι πρέπει να μη «συγκατατίθεται» κανείς προς τη «φαντασία» επικυρώνοντας την οργή με «έργον».

Επέμεινα οπωσδήποτε στη σελίδα αυτή του Κλήμεντα γιατί, όπως θα δει στη συνέχεια ο αναγνώστης, έχει κάνει εδώ μιαν υπερερμηνεία ή, απλώς, μια παρερμηνεία, καθώς βρέθηκε παρασάγγες μακριά από το αρχικό, πραγματικό

νόημα των πυθαγόρειων ρήσεων. Αυτές δεν είναι άλλο παρά προτροπές μαγικής συμπεριφοράς, μαγικής πρακτικής, που σ' έναν αρχαϊκά συμπεριφερόμενο κόσμο αποσκοπούν στο να προστατεύουν τα μέλη μιας κοινότητας από την επήρεια της συμπαθητικής μαγείας. Συμπαθητική μαγεία υπάρχει, όταν κάποιος επιδιώκει με διάφορους τρόπους να μεταδώσει έμμεσα μιαν ενέργεια σε κάποιον που θέλει να βλάψει (ή και να τον κάνει να τον αγαπήσει: δίπλα στα «μίσηθρα» υπάρχουν και τα «φίλτρα»...). Αν έχει λοιπόν κάποιος ένα ρούχο ή κι ένα κομμάτι από αυτό ή ένα φυσικό στοιχείο (π.χ. τούφα μαλλιών) από το σώμα εκείνου, που θέλει να τον επηρεάσει μαγικά, πιστεύει πως ό,τι θα κάνει σ' αυτό που κατέχει, θα μεταβιβαστεί και στο ίδιο το σώμα ολόκληρο (pars pro toto).

Ο **J.G. Frazer**, που ασχολήθηκε με τα θέματα αυτά στο ευρύ πλαίσιο της επιβλητικής εργασίας του για την παρουσίαση της παράδοσης της μαγείας σ' όλο τον κόσμο (εννοώ το ενδεκάτομο έργο του, *The golden Bough*, 1890 κ.ε., μετάφραση της συνεπτυγμένης μορφής του έργου υπάρχει τώρα και στα ελληνικά: *Ο Χρυσός Κλώνος*, τόμοι Α-Δ,

ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ **(ΜΕΛΑΝΟΜΟΡΦΗ ΚΥΛΙΚΑ, 540-530 Π.Χ, ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΜΟΝΑΧΟΥ)**

μετάφραση: Μπονίτας Μπικάκη- Παναγιώτη Καρμάτζου, Εκάτη, 1990-1994), παραθέτει εξαιρετικά μεγάλον αριθμό μαρτυριών από όλα σχεδόν τα μέρη της γης. Μεταφέρω εδώ μερικά παραδείγματα. Ο ενεστώτας που χρησιμοποιώ εδώ είναι βέβαια συμβατικός – που να ξέρει κανείς αν οι δοξασίες που καταγράφηκαν πριν από πολλές-πολλές δεκαετίες (το έργο του Φρέιζερ βασίστηκε και σε πληροφορίες πολύ προγενέστερες του χρόνου της δημοσιεύσής του) ισχύουν και σήμερα. Άλλα το αν ισχύουν ή όχι δεν έχει καμιά σημασία για το παρόν άρθρο, το οποίο θέλει να τεκμηριώσει ό,τι υποδηλώνει ήδη και ο τίτλος του και δηλώνεται σαφέστερα στις τελευταίες παραγράφους του.

Ο Φρέιζερ λοιπόν, μιλώντας για τη συμπαθητική μαγεία παρατηρεί πως αυτή δεν τελείται κατ' ανάγκην μόνο με την ενδιάμεση ενέργεια του ενδύματος ή ανατομικών μερών. Άρα και με τα ίχνη που αφήνουν οι άνθρωποι πάνω στην άμμο ή το χώμα του εδάφους. Ιθαγενείς στη ΝΑ Αυστραλία πιστεύουν πως είναι δυνατό να κουτσαθεί κάποιος, αν βάλουν στα αποτυπώματα των ποδιών του γυαλιά, κάρβουνα, μυτερά κόκαλα. Σε ίδια αίτια αποδίδουν και τους ρευματισμούς. Οι **Μαορί** πιστεύουν ότι μπορούν να κάνουν μεγάλο κακό σ' έναν εχθρό, αν πάρουν χώμα απ' το σημείο όπου τα πόδια του άφησαν τα ίχνη τους και το βάλουν σ' έναν τόπο ιερό και κάνουν πάνω απ' αυτό σχετική τελετή. Ανάλογες δοξασίες και συνήθειες δημοσιεύει ο Φρέιζερ από την Ιαπωνία, τη Βιρμανία, την Ινδία, την Αφρική, όπου επίσης εφαρμόζεται η «μαγεία των αποτυπωμάτων». Κάποτε και για καλό σκοπό: Στη Β. Αμερική, η γυναίκα που επιθυμεί να κάνει αφοσιωμένον σ' αυτή τον άντρα της ή τον εραστή της παίρνει χώμα από εκεί που διαγράφονται τα ίχνη της πατημασιάς του δεξιού ποδιού του, το ανακατεύει με λίγες τρίχες από τα μαλλιά του και τα κάνει ένα πακετάκι, που το έχει μαζί της, σε άμεση επαφή με το δέρμα της.

Και η **Ευρώπη** δεν υστερούσε. Στο Μεκλεμβούργο πίστευαν, ότι αρκεί να μπήξεις ένα καρφί στο ίχνος πατημασιάς ενός προσώπου, για να το κουτσάνεις. Αντίστοιχες μαρτυρίες έρχονται από τη Γαλλία, την Αγγλία και αλλού. Στην Εσθονία έπαιρναν το μέτρο της πατημασιάς μ' ένα ραβδί, που το έθαβαν στη συνέχεια, υπονομεύοντας μ' αυτό τον τρόπο την υγεία του άντρα ή της γυναίκας, στους οποίους ανήκαν τα ίχνη των ποδιών.

Στους νότιους **Σλάβους** ένα κορίτσι παίρνει χώμα απ' τα σημάδια που άφησαν τα ίχνη τους τα βήματα του αγαπημένου της, γεμίζει με το χώμα αυτό μια γλάστρα και φυτεύει μέσα ένα λουλούδι, που πιστεύουν ότι είναι αμάραντο. «Όπως ανθίζει αυτό το χρυσαφένιο λουλούδι, σύμβολο αθανασίας, έτσι και η αγάπη των νέων ανθρώπων ολοένα μεγαλώνει και διαρκεί για πάντα».

Δεισιδαιμονίες αυτού του είδους υπήρχαν και στην **Αρχαία Ελλάδα**, γράφει ο Φρέιζερ. Έλεγαν π.χ., ότι το άλογο που βαδίζει πάνω στ' αχνάρια ενός λύκου παθαίνει αγκύλωση αμέσως (Αιλιανός, *Περί ζώων ιδιότητος*). Στο σημείο αυτό αναφέρει και το πυθαγόρειο παράγγελμα που απαγορεύει το τρύπημα των ιχνών από πατήματα ανθρώπων.

Πιο πέρα ο Φρέιζερ σημειώνει επί λέξει: «Αν και τα ίχνη των ποδιών είναι πιο ορατά, δεν αποτελούν εντούτοις και τα μόνα που αφήνει το σώμα κι επιτρέπουν στη μαγεία να ασκήσει τη δράση της πάνω σ' ένα άτομο». Οι ιθαγενείς της νοτιοανατολικής Αυστραλίας πιστεύουν ακόμα ότι μπορούν να πληγώσουν κάποιον χώνοντας κομμάτια αιχμηρά από γυαλιά κ.λ.π. στην αποτύπωση που άφησε ένα ξαπλωμένο σώμα. Μερικές φορές χτυπούν μ' ένα μυτερό ραβδί από βελανιδιά το μέρος όπου έχει καθίσει κάποιος, τον οποίο θέλουν να τιμωρήσουν. Ιθαγενείς του **Tuméo**, νησιού της Γερμανικής Γουινέας, απαλείφουν τα σημάδια από το καθισμά τους στο έδαφος, γιατί φοβούνται μήπως κάποιος τους κάνει μάγια. «Έτσι μπορούμε να καταλάβουμε το νόημα του πυθαγόρειου παραγγέλματος που συνιστούσε, όταν κάποιος σηκωνόταν από το κρεβάτι του, να απαλείφει από το στρώμα την αποτύπωση του σώματος» («ταρράτειν αναστάντας εξ ευνής τα στρώματα»). «Ο κανόνας αυτός, σχολιάζει ο Φρέιζερ, είναι απλώς μια παλαιά προφύλαξη εναντίον της μαγείας, μέρος ενός ολόκληρου κώδικα δεισιδαιμονικών αποφθεγμάτων, που οι αρχαίοι απέδιδαν στον Πυθαγόρα, μολονότι αυτά ήταν στην πραγματικότητα οικεία στους βαρβάρους προγόνους των Ελλήνων πολύ πριν από την εποχή του φιλοσόφου αυτού». Ο ίδιος τέλος αναφέρει και το άλλο απόφθεγμα του Πυθαγόρα για το σβήσιμο των αποτυπωμάτων της χύτρας στη στάχτη, σημειώνοντας ότι η ίδια συνήθεια μαρτυρείται και από την **Καμπότζη** (αν δεν το έκαναν αυτό, το σπίτι κινδύνευε να

πεινάσει από έλλειψη τροφής, κατ' επίδραση βέβαια της συμπαθητικής μαγείας).

Όταν, συζητώντας με τον Γιώργο Καραμπελιά, του ανέφερα την αμέσως πιο πάνω περίπτωση ταύτισης μιας δοξασίας και συνήθειας, μαρτυρούμενης από τον Πυθαγόρα και από την Καμπότζη, μου απάντησε πως αυτό δεν θα δυσαρεστούσε τους ιδιότυπους ελληνοκεντρικούς νεοπαγανιστές, κ.λπ., αφού θα μπορούσαν να πιστεύουν πως έχουν έτσι ένα ακόμα επιχείρημα για τη διάδοση και διάχυση του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού παντού – και βέβαια στην Άπω Ασία. Τι γίνεται όμως με τους Μαορί της Ν.Ζηλανδίας, τη Β.Αμερική, τη Ν. Γουϊνέα, την Αυστραλία; Και εκεί η ίδια διάχυση;

Η μόνη λογική παραδοχή είναι, ότι πολιτισμικά στοιχεία όπως τα παραπάνω έχουν **κοινή καταγωγή**, που είναι η ίδια καταρχήν σκέψη και ο ίδιος ψυχισμός όλων των ανθρώπων (οι Vico και Herder μιλούσαν ανθρωπολογικότερα από τον 18ο αιώνα για την «κοινή φύση των λαών»). «Δικό μας» θα ήταν ό,τι υπάρχει πέρα, επιπλέον αυτών των από κοινού κληρονομημένων, π.χ. η ανασημασιοδότηση των πυθαγόρειων ρήσεων από τον Κλήμεντα Αλεξανδρέα.

Ασφαλώς αυτό το **επιπλέον**, το πέρα από το κοινώς κληροδοτημένο, το πρωτογενές, μπορεί να είναι και κάτι πολύ σημαντικό. Αξίζει να δώσω ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα. Τον *Προμηθέα Δεσμώτη* του Αισχύλου.

Στο μύθο συνυπάρχουν δυο πολύ παλαιά θέματα: της αρπαγής της φωτιάς αφενός, του ρόλου του εκπολιτιστή ήρωα αφετέρου, στο οποίο εντάχθηκε και το πρώτο, ως μια ακόμα ευεργεσία που αυτός πρόσφερε στους ανθρώπους. Έτσι, είναι γνωστός ο μύθος σε κατοίκους της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής. Στα νησιά της **Καραϊβικής** θάλασσας έχει καταγραφεί μια διήγηση, ότι ο αρχηγός της φυλής Baira έκλεψε τη φωτιά από το μαύρο αρπακτικό πουλί Urubu αφού το ξεγέλασε, κι ύστερα την έφερε στους ανθρώπους τοποθετώντας την στο καβούκι μεγάλης χελώνας, μέσω ενός ποταμού. Πολύ συχνά αρπάζει ο ήρωας τη φωτιά μεταμορφωμένος ο ίδιος σε πουλί ή πετάει με την βοήθεια ενός πουλιού στον άλλο κόσμο, όπως διηγούνται οι **Παπούα** της Ν. Γουϊνέας. Στους μύθους των **Πυγμαίων**, στο ΒΑ Κονγκό, κλέβουν οι άνθρωποι τη φωτιά από τον Orbu Oro, πατέρα της μεγάλης θεάς Tore. Στους Σουδανέζους **Ντονγκόν** υπάρχουν πολλοί μύθοι που συνδέουν την προέλευση και την αρπαγή της φωτιάς με σιδεράδες, χαλκιάδες. Σ' έναν απ' αυτούς, κάποιος βοσκός αρπάζει απ' το βασίλειο των πνευμάτων χαλκιάδες και μαζί μ' αυτούς το καμίνι και τα σύνεργά τους.

Αξίζει ιδιαίτερα να προσθέσουμε, ότι στον **Καύκασο** υπάρχει ο εντυπωσιακά όμοιος με τον Προμηθέα ήρωας Amiran (Γεωργία), Abriskil (Αμπχαζία) κ.α. Ο γίγαντας **Αμιράν** αρπάζει το φως από τον ουρανό, φυλακίζεται σε μια σπηλιά και δένεται με χοντρές αλυσίδες με το έδαφος «για το λόγο μόνο, ότι ευεργέτησε τους ανθρώπους φέρνοντάς τους τη φωτιά». Ακριβώς για τον «φιλάνθρωπον τρόπον» του υφίσταται την ίδια σχεδόν τιμωρία και ο Προμηθέας.

Συζητούν αν ο κατά βάση ίδιος αυτός μύθος ήλθε από εκεί στην Ελλάδα ή αντίστροφα. Για την πρώτη περίπτωση μνημονεύεται κι ένα έθιμο στους λαούς του Καυκάσου, που κράτησε ως τον εικοστό αιώνα, συνδεδεμένο προφανώς με την αρχαία λατρεία της φωτιάς. Οι **Ινγκούτσι** θεωρούσαν μεγάλη αμαρτία να πάρει κάποιος και το παραμικρό καρβουνάκι ή φωτιά, ή και στάχτη ακόμα απ' την εστία, την ημέρα που γιόρταζε ο θεός της βροντής Σέλι (για την «αμαρτίαν» της

αρπαγής τη φωτιάς κατηγορείται ο Προμηθέας). Παρόμοια έθιμα, που συνδέονταν με τη φύλαξη της φωτιάς, υπήρχαν στη **Γεωργία**, την **Οσσετία** και άλλους λαούς του Καυκάσου. Θεωρείται λοιπόν πιθανή η μεταφορά του μύθου από τον Καύκασο στην Ελλάδα, αν και παραδόσεις ελληνικές, σχετικές με την αρπαγή της φωτιάς, υπήρχαν και άλλες. Ο θρησκειολόγος Salomon Reinach μίλησε γι' αυτές [(Ε.Μ., 4 (1999)], στήλες 1087-1093).

Το ερώτημα εντούτοις είναι, αν πράγματι προέχει μια τέτοια συζήτηση (όταν μάλιστα ο ίδιος στην ουσία μύθος μαρτυρείται από τόσο, ανεξάρτητα μεταξύ τους, αρχικά μέρη), ώστε να περνάει σε δεύτερο πλάνο το ουσιαστικό γεγονός της μετάπλασης και αναδημιουργίας του κοινού, πανανθρώπινου μύθου στο μοναδικό αριστούργημα του Αισχύλου. Που είναι και το μόνο «δικό μας». Το πριν από τον αισχυλικό Προμηθέα δεν είναι δικό μας, που οπωσδήποτε εμείς το δώσαμε, το διαδώσαμε και σε όλους τους άλλους: είναι και όλων των άλλων, όπως η παλιά εθνολογία προπάντων το είχε αποδείξει (δυο παραδείγματα παρέθεσα πιο πάνω), επινοώντας κιόλας μιαν ελληνική λέξη για να εκφράσει το φαινόμενο: **polygenesis**. Έχω υποστηρίξει και άλλοτε ότι ο σοβινισμός και ο ρατσισμός προκύπτει, όταν για ορισμένους κάθε φορά λόγους το **δευτερογενές**, αντίθετα προς την αντικειμενική πραγματικότητα, εκλαμβάνεται και ως **πρωτογενές** αλλά και **μονογενές**, αποκλειστική «δωρεά» της ιστορίας σε ορισμένους εκλεκτούς και περιούσιους λαούς. Εντούτοις την **εθνική ιδιαιτερότητα** των λαών συνιστά η κάτω από ορισμένες συνθήκες **περαιτέρω διαμόρφωση** μιας προϋπάρχουσας διεθνικής, κοινής πολιτισμικής προίκας (*Παιδαγωγικά της Λαογραφίας*, Ιωλκός, 2001).

⁂

η καταγωγή της ελληνικής γλώσσας

του Ιωάννη Κ. Προμπονά*

η ελληνική, μια από τις πέντε χιλιάδες περίπου γλώσσες που μιλιούνται σήμερα στον κόσμο, κατέχει ένα μοναδικό χαρακτηριστικό. Είναι η *μόνη* ζωντανή γλώσσα της οποίας μπορεί κανείς να παρακολουθήσει την εξέλιξη επί τριανταεπτά αιώνες. Από την άποψη αυτή, η Ελληνική νικά την Αιγυπτιακή (η οποία γραπτώς μαρτυρείται για περισσότερο χρονικό διάστημα αλλά είναι γλωσσικά νεκρή) και την Κινεζική, που είναι και αυτή ζωντανή αλλά τα αρχαιότερά της κείμενα είναι κατά τι νεότερα από τον 16ο π.Χ. αιώνα. Η διαπίστωση ανήκει στους διαπρεπείς γλωσσολόγους Humbert, Risch, και Duhoux και είναι ορθή.

Το *αρχαιότερο* γραπτό μνημείο της ελληνικής γλώσσας είναι μια σχεδόν κυκλική κροκάλη που κυριολεκτικά μπορείς να την κρατήσεις μες στην παλάμη σου: οι διαστάσεις της είναι 4,9 εκ. επί 4,08 εκ., πάχους 1,62 εκ. και το βάρος της 48 γρ. Βρέθηκε από την αρχαιολόγο Πολυξένη Αραπογιάννη το 1994 στη θέση Αγριελίτσες της Κοινότητας Καυκανιάς, 7 χλμ προς Β. της Ολυμπίας, και δημοσιεύτηκε την επόμενη χρονιά στα *Πρακτικά της Ακαδημίας Αθηνών*, τ. 70, σσ. 251- 254 αλλά και αλλού (βλ. Αραπογιάννη 1995). Πάνω στο «βότσαλο της Καυκανιάς» διαβάζεται, μεταξύ άλλων, το ανθρωπωνύμιο *Χάροψ* γραμμένο σε Γραμμική γραφή Β. Το όνομα μαρτυρείται και στην Ιλιάδα του Ομήρου και ετυμολογικά σημαίνει «αυτός που έχει χαρούμενη όψη».

Τα υπόλοιπα κείμενα που είναι γραμμένα σε Γραμμική γραφή Β, στην πρώτη ελληνική γραφή, χρονολογούνται στον 15ο–13ο π.Χ. αιώνα, είναι χαραγμένα πάνω σε πήλινες πινακίδες ή ζωγραφισμένα πάνω σε αγγεία (αμφορείς) και βρέθηκαν *στα μυκηναϊκά ανάκτορα της Κνωσού, της Πύλου*, των Μυκηνών, της Τίρυνθας, των Θηβών και ακόμη στα Χανιά. Χάρη στην αποκρυπτογράφηση της Γραμμικής γραφής Β, το 1952, από τον Άγγλο αρχιτέκτονα M.Ventris και τον συμπατριώτη του ελληνιστή J. Chadwick τα αρχαιότερα γραπτά μνημεία της ελληνικής γλώσσας δεν είναι πια τα ομηρικά έπη αλλά τα μυκηναϊκά κείμενα. Και μολονότι το περιεχόμενό τους είναι λογιστικό και διοικητικό, μας διδάσκουν πολλά, πρώτιστα για την ιστορία της γλώσσας μας. Από τη μελέτη των κειμένων αυτών συνάγεται με βεβαιότητα ότι στα μυκηναϊκά χρόνια η ελληνική γλώσσα είναι πλήρως διαμορφωμένη και πλουσιότατη: απαντούν σ' αυτά πλείστοι τεχνικοί όροι (βλ. Σαλή-Αξιώτη) και η σύνταξη δεν είναι μόνο παρατακτική. Είναι χαρακτηριστική η ακόλουθη πρόταση: ὄ Fίδε Φύγεβρις, ὅτε Fάναξ θῆκε ΑὐγὴFαν δαμοκόρον (= αυτό είδε ο Φύγεβρις, όταν ο ανώτατος άρχοντας τοποθέτησε τον Αυγεία φροντιστή του Δήμου). Καθώς τώρα η γλώσσα ανήκει στα πολιτιστικά φαινόμενα «μακράς διαρκείας», είναι αυτονόητο ότι η ελληνική δεν διαμορφώθηκε μέσα σε λίγους αιώνες. Διαμορφώθηκε πολλούς αιώνες πριν από τον 17ο π.Χ. αιώνα, στον οποίον χρονολογείται το «βότσαλο της Καυκανιάς».

Εκείνο όμως που ενδιαφέρει περισσότερο είναι τούτο: στα μυκηναϊκά κείμενα απαντούν πλείστες λέξεις που επιβιώνουν στη σημερινή ελληνική (βλ. Probonas). Παραθέτω μερικά παραδείγματα ξεκινώντας από τα κύρια ονόματα, ανθρωπωνύμια και τοπωνύμια. Πρώτα πρώτα δυο γυναικεία ονόματα, που συμβαίνει μάλιστα να έχουν παγκόσμια διάδοση, τα *Αλεξάνδρα* και *Θεοδώρα*. Απαντούν σε μια πινακίδα των Μυκηνών. Το τοπωνύμιο *Θῆβαι* διαβάζεται σε πινακίδες των Μυκηνών και των Θηβών. Το όνομα έχει επιβιώσει ως τις μέρες μας μέσω της προφορικής παράδοσης με τον τύπο *Φήβα* (για την τροπή της συλλαβής *-Θη* σε *-Φη* πβ. φηκάρι από το θηκάρι, φηλιάζω από το θηλιάζω κλπ). Βλακωδώς, οι Νεοέλληνες λόγιοι το γνήσιο *Φήβα* της λαϊκής παράδοσης, που ξεκινάει χωρίς διακοπή από τα μυκηναϊκά, τουλάχιστον, χρόνια, αντικαταστήσαμε με το ψεύτικο Θήβα, που έχει λόγια προέλευση, δεν μαρτυρεί, επομένως, την συνέχεια της γλωσσικής και εθνικής μας παράδοσης. Το τοπωνύμιο Τύλισος διαβάζεται σε πινακίδες της Κνωσού. Το όνομα με τον ίδιο ακριβώς τύπο έχει επιβιώσει ως τις μέρες μας στην Κρήτη.

Μερικά παραδείγματα από τα προσηγορικά: *ἀγρός (η λέξη επιβιώνει ως τοπωνύμιο σε πολλούς* τόπους), *ἄνεμος, ἄργυρος, δεσμός, δῶρα* (ονομ. πληθ.), *θεός, κύπελλα* (ονομ. πληθ.), *ξίφος, ὄρος* (η λέξη επιβιώνει ως τοπωνύμιο σε πολλούς τόπους), *πέδιλα* (ονομ. πληθ.), *κύμινον, μέλι, σέλινον, σκέλος, τέμενος* (η λέξη έχει επιβιώσει ως τοπωνύμιο), *φάρμακον, φεάλα* (με τον τύπο *φιάλα* επιβιώνει η λέξη στην Μεσσηνία), *χαλκός, χρυσός*.

Μερικά παραδείγματα από τα επίθετα: *ἐλεύθερος, ἐρυθρός, ἱερός, ἄγριος, κακός, λεπτός, λευκός, ξανθός, παλαιός, πολύς*.

Μερικά παραδείγματα από τα ρήματα: *δέχομαι, ἔχω, καίω, λείπω, ὀφείλω, φέρω*.

Μυκηναϊκό είναι και το: *ἕνεκα*

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η επιβίωση στη σημερινή Ελληνική όχι μόνο λεξιλογικών αλλά

*Ο Ιωάννης Κ. Προμπονάς είναι καθηγητής της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών

και μορφολογικών μυκηναϊκών στοιχείων. Ιδού μερικά παραδείγματα:

1) ονόματα θηλυκά σε *-τρια*, δηλωτικά επαγγέλματος, όπως *ἀσκήτρια*, *ῥάπτρια* κ.λ.π. Το ῥάπτρια μάλιστα απαντά με συνίζηση, δηλαδή ως ῥάπτρja. Πβ. νεοελληνικά ἀνυφάντρα, θερίστρα, μαζώχτρα, μαθήτρια αλλά και μαθήτρα, πλουμίστρα, ράφτρα, τραγουδίστρια κλπ.
2) ονόματα ουδέτερα σε *-τρον*, δηλωτικά οργάνων, όπως πύραυστρον (=μασιά). Πβ. ελληνικό ζύμω*τρον*, *ξύστρο*, *σήμαντρο*, *σκιάχτρο* κλπ.
3) ονόματα σύνθετα σε *-φόρος*, όπως *κλαFιφόρος* (=κλειδούχος). Πβ. πληθώρα νεοελληνικών συνθέτων σε *-φόρος*, όπως *νεροφόρος* κλπ.

Επομένως, με βάση τις γραπτές μαρτυρίες, οι ρίζες της νέας Ελληνικής πηγαίνουν πίσω στα μυκηναϊκά χρόνια.

Από πού όμως κατάγεται η αρχαία ελληνική γλώσσα που γραπτώς μαρτυρείται από τον 17ο αιώνα ως σήμερα;

Η Ελληνική γλώσσα δεν είναι «ανάδελφη». Είναι μέλος της μεγάλης οικογένειας των Ινδοευρωπαϊκών γλωσσών.

Αυτό σημαίνει ότι παρουσιάζει φωνητικές, μορφολογικές, λεξιλογικές και συντακτικές αντιστοιχίες με πολλές άλλες γλώσσες που κατάγονται από την Ινδοευρωπαϊκή μητέρα γλώσσα. Οι γλώσσες αυτές είναι οι εξής: Ελληνική, Ιταλική, Γερμανική, Κελτική, Αλβανική, Θρακική, οι Βαλτοσλαβικές γλώσσες, Ινδοϊρανική, Χεττιτική, Αρμενική, και Τοχαρική. Δηλαδή, από την ινδοευρωπαϊκή μητέρα γλώσσα κατάγονται σχεδόν όλες οι γλώσσες της Ευρώπης (πλην της Βασκικής, Ουγγρικής, Φινλανδικής και Τουρκικής) και ακόμη μερικές της Ασίας, η Αρμενική, η Ιρανική, η Ινδική, η Χεττιτική και η Τοχαρική.

Πρέπει όμως να τονισθεί ότι η Ινδοευρωπαϊκή μητέρα γλώσσα δεν είναι γλώσσα μαρτυρημένη αλλά επανασυνθεμένη με βάση την συγκριτική μέθοδο. Η σύγκριση αυτή βασίζεται σε γλωσσικούς νόμους (π.χ. στην Ινδική, τα φωνήεντα α, ο, ε συγχωνεύτηκαν σε *α*). Η θεωρία για την Ινδοευρωπαϊκή μητέρα γλώσσα ξεκίνησε το 1786 από τον Άγγλο δικαστή στις Ινδίες Sir William Jones και από τον Γερμανό γλωσσολόγο Franz Bopp (1791- 1867) και ενισχύθηκε στη συνέχεια από άλλους.

Ιδού μερικά παραδείγματα χαρακτηριστικά της συγγένειας των Ινδοευρωπαϊκών γλωσσών·

1) Οι αριθμοί 2,3,7,8,9 στην Ελληνική, Ινδική και Λατινική·

ΕΛΛΗΝΙΚΗ	ΙΝΔΙΚΗ	ΛΑΤΙΝΙΚΗ	ΙΑΠΩΝΙΚΗ
δύο	dva	duo	futatsu
τρεῖς	trayas	trēs	mittsu
ἑπτὰ	sapta	septem	nanatsu
ὀκτώ	asta	octo	yattsu
ἐννέα	nava	novem	kokonotsu

Οι αριθμοί 2,3,7,8,9 στην Ιαπωνική, η οποία δεν είναι Ινδοευρωπαϊκή γλώσσα, δηλώνονται με εντελώς διαφορετικές λέξεις.

2) Η λέξη *ὄνομα* στην Ελληνική, Ινδική, Λατινική, Γερμανική και Αρμενική είναι αντίστοιχα:
ὄνομα nama nomen namen anum

Οι ποικίλοι αυτοί τύποι επήγασαν από αρχικό ινδοευρωπαϊκό **nōmn̥*.

3) Η λέξη *καρδιά* στην Ελληνική, Λατινική, Λιθουανική, Σλαβική, Αγγλική, Γερμανική είναι αντίστοιχα:
καρδιά cor,cordis širdis srŭdice heart Herz

Οι ποικίλοι αυτοί τύποι επήγασαν από αρχικό ινδοευρωπαϊκό **kr̥d*.

4) Το γ΄ ενικό του ρήματος *εἰμί* στη Ελληνική, Ινδική, Λατινική, Γερμανική, Ρωσσική είναι αντίστοιχα:
ἐστί astí est ist jestĭ
Οι ποικίλοι αυτοί τύποι επήγασαν από αρχικό ινδοευρωπαϊκό **esti*

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ, Ε.Λ.Ι.Α, ΑΘΗΝΑ 1999

Φυσικά, οι φωνητικές, μορφολογικές, συντακτικές και λεξιλογικές αντιστοιχίες ανάμεσα στην Ελληνική και σε άλλες Ινδοευρωπαϊκές γλώσσες αφθονούν και είναι αυτές που οδηγούν στο συμπέρασμα ότι υπήρξε μια αρχική μητέρα γλώσσα, η καλούμενη Ινδοευρωπαϊκή. Από αυτήν κατάγονται οι διάφορες Ινδοευρωπαϊκές γλώσσες.

Ποια ήταν όμως η κοιτίδα των Ινδοευρωπαίων προτού διασπαρούν στον τεράστιο γεωγραφικό χώρο, που απλώνεται από την Ισλανδία ως την Ινδία (πεδιάδα του Γάγγη ποταμού), και για πόσο χρονικό διάστημα παρέμειναν ενωμένοι; Πότε αυτοί, που πολύ αργότερα ονομάστηκαν Έλληνες, αποσπάστηκαν από τον αρχικό ινδοευρωπαϊκό πυρήνα;

Από εδώ και πέρα κινούμεθα στο αχανές βασίλειο των υποθέσεων.

Κατά κανόνα, η αρχική κοιτίδα των Ινδοευρωπαίων τοποθετείται στη Βόρεια Ευρώπη. Κατά τη γνώμη μου, όχι ο αφιλόξενος βορράς, αλλά ο χώ-

ρος εκατέρωθεν του Αιγαίου με το προνομιούχο κλίμα, όμοιο από το 8.000 π.Χ. (βλ. Θεοχάρη, ΙΕΕ τ. Α΄, σ. 44), και την ιδεώδη γεωμορφολογία θα ήταν ο πιο κατάλληλος να θεωρηθεί ως η αρχική κοιτίδα των Ινδοευρωπαίων. Φυσικά, μια τέτοια θεωρία χρειάζεται τεκμηρίωση γλωσσική, αρχαιολογική και ανθρωπολογική.

Ως προς την ηλικία της ελληνικής γλώσσας, θα αποτολμήσω μια υπόθεση βασιζόμενος κυρίως στη συγκριτική μελέτη της μυκηναϊκής Ελληνικής με τη νέα Ελληνική.

Οι γλωσσολόγοι έχουν διαπιστώσει ότι η Αρχαία Ελληνική συγγένευε προπάντων με την Ινδοϊρανική (16 ισόγλωσσες) και κατά δεύτερο λόγο με την Αρμενική (10 ισόγλωσσες). Για την Αρμενική αρχαίες γραπτές πηγές δεν έχουμε. Έχουμε όμως και για την Ελληνική και για την Ινδοϊρανική. Εάν τώρα συγκρίνουμε την μυκηναϊκή Ελληνική από τη μια με την νέα Ελληνική και από την άλλη με την Ινδοϊρανική, θα διαπιστώσουμε ότι η μυκηναϊκή Ελληνική είναι πολύ πιο κοντά στην νέα Ελληνική από την οποία απέχει περίπου τρεισήμισυ χιλιετίες. Ο παρατιθέμενος πίνακας είναι χαρακτηριστικός.

ΜΥΚ. ΕΛΛΗΝΙΚΗ	ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ	ΙΝΔΙΚΗ
ἀγρός	ἀγρός	ajras
δεξιFός	δεξιός	dáksinah
ἐρυθρός	ἐρυθρός	rudhiráh
ζεῦγος	ζεῦγος	yoktá
ἱερός	ἱερός	isiram
λείπω	λείπω	rínákti
λευκός	λευκός	rocáh
μήν	μήνας	mās
νέFος	νέος/νιός	návah
πατήρ	πατέρας	pitá
φέρω	φέρω/φέρνω	bhárâmí

Η μυκηναϊκή Ελληνική λοιπόν είναι πολύ πιο κοντά στην νέα Ελληνική από ό,τι στην Ινδοϊρανική. Η διαπίστωση αυτή υποδεικνύει ότι το χρονικό διάστημα που χωρίζει την αρχαία Ελληνική και την Ινδοϊρανική από την Ινδοευρωπαϊκή μητέρα γλώσσα θα είναι μεγαλύτερο από τρεισήμισυ χιλιετίες, από το διάστημα δηλαδή που χωρίζει τη μυκηναϊκή Ελληνική από την νέα Ελληνική. Οι σημαντικές διαφορές, που παρουσιάζουν η αρχαία Ελληνική και η Ινδοϊρανική ήδη τον 15ο π.Χ. αιώνα, προϋποθέτουν παρέλευση χιλιετιών από τη χρονική στιγμή της απόσπασής τους από την Ινδοευρωπαϊκή μητέρα γλώσσα. Εάν η Ελληνική και η Ινδοϊρανική είχαν αποσπασθεί από την Ινδοευρωπαϊκή μητέρα γλώσσα τρεισήμισυ περίπου χιλιετίες πριν από το 1500 π.Χ., οι δύο αυτές γλώσσες θα παρουσίαζαν συγγένεια ανάλογη με αυτήν που παρουσιάζει η μυκηναϊκή Ελληνική και η νέα Ελληνική, που απέχουν μεταξύ τους τρεισήμισυ χιλιετίες. Αυτό σημαίνει ότι Ελληνική και Ινδοϊρανική θα αποσπάσθηκαν από την Ινδοευρωπαϊκή μητέρα γλώσσα πολύ πριν από το 5.000 π.Χ. Στο ίδιο συμπέρασμα οδηγεί και η συγκριτική μελέτη της Ελληνικής με την Χεττιτική, της οποίας τα γραπτά μνημεία χρονολογούνται στον 17ο-16ο αιώνα π.Χ.

Με βάση όλα τα παραπάνω, η γραπτή παράδοση της Ελληνικής γλώσσας αρχίζει από τον 17ο π.Χ. αιώνα και η προφορική της τουλάχιστον από το 6.000 π.Χ.

Το συμπέρασμα αυτό, που βασίζεται σε γλωσσικά δεδομένα, δεν απέχει πολύ από το συμπέρασμα του διακεκριμένου Άγγλου αρχαιολόγου και προϊστοριολόγου Colin Renfrew, ο οποίος πρόσφατα υπεστήριξε ότι η Ελληνική γλώσσα άρχισε να διαμορφώνεται στην ελληνική χερσόνησο γύρω στο 6.500 π.Χ. Εξαιρετικά ενδιαφέρουσα είναι η γνώμη του ίδιου σοφού ότι οι διαδοχικοί πολιτισμοί του ελληνικού χώρου είναι προϊόντα τοπικών ανελίξεων. Η κοινώς κρατούσα επιστημονική γνώμη ότι η ελληνική γλώσσα διαμορφώθηκε ανάμεσα στο 2100 με 1900 π.Χ. χρειάζεται αναθεώρηση.

Κοινή επίσης είναι η γνώμη ότι οι Ινδοευρωπαίοι που εγκαταστάθηκαν σ' αυτήν εδώ τη γωνιά της γης με το προνομιούχο κλίμα, αυτοί που στα ιστορικά χρόνια ονομάζονται Έλληνες, συνάντησαν άλλους λαούς. Οι παλαιότεροι αυτοί κάτοικοι ονομάζονται «Προέλληνες» και η γλώσσα που μιλούσαν «Προελληνική». Τα τελευταία χρόνια οι «Προέλληνες» διακρίνονται σε «Προέλληνες Ινδοευρωπαίους» και σε «Προέλληνες μη Ινδοευρωπαίους». Δηλαδή γίνεται λόγος για «Προέλληνες» παλαιότερους και νεότερους.

Πρέπει όμως να παρατηρηθεί και να υπογραμμισθεί ότι λέξεις ή κατηγορίες λέξεων που μέχρι πριν λίγα χρόνια χαρακτηρίζονταν ως «προελληνικές» αποδείχτηκε στη συνέχεια ότι είναι γνήσιες ελληνικές. Π.χ. η συνηθέστατη αρχαία ελληνική κατάληξη -ευς (*βασιλεύς* κ.λπ) απέδειξε ο Perpillou ότι έχει ελληνική και όχι προελληνική καταγωγή. Το κύριο όνομα *Ἀχιλ(λ)εύς* έχει πειστικά αποδειχτεί ότι παράγεται από τις λέξεις *ἄχος* (=λύπη, θλίψη) και *λαός* (=πολεμική ομάδα): έτσι ονομάστηκε ο πρωταγωνιστής της Ιλιάδας γιατί με την *μῆνιν* του (=τον θυμό του) προκάλεσε θλίψη στους άλλους πολεμιστές. Ελληνική και όχι προελληνική καταγωγή έχει και το θεωνύμιο Ἀπόλλων (που μαρτυρείται τώρα στα μηκηναϊκά κείμενα με τον τύπο *Ἀπέλλων*), όπως έδειξε ο Heubeck (βλ. Συντομογραφίες). Ελληνικό και όχι προελληνικό είναι και το *μέγαρον* (βλ. Ruijgh).

Κατά τη γνώμη μου, η θεωρία περί «Προελλήνων Ινδοευρωπαίων» αλλά, ενδεχομένως, και η θεωρία περί «Προελλήνων μη Ινδοευρωπαίων» χρειάζεται επανεξέταση και αναθεώρηση. Μήπως η καλούμενη «Προελληνική» δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια πρωϊμότατη φάση της Ελληνικής; Την αφορμή για μια τέτοια σκέψη δίνει, σε μένα

ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ

Αραπογιάννη: Πολυξένη Αραπογιάννη, Jörg Rambach, L. Godart, "Η μυκηναϊκή επιγραφή της Καυκανιάς". *Πρακτικά της Ακαδημίας Αθηνών 70*, 1995, 251-254. Πβ. και των ίδιων, "L' inscription en linéaire B de Kafkania - Olympie" (OL Zh 1 στο: FLOREANT STUDIA MYCENAEA. *Akten des X. internationalen mykenologischen Colloqviums in Salzburg vom 1-5.* Mai 1995. Band I. σσ. 39-43. Wien 1999).

Δάλκος 2001: Χρ. Δάλκος. *Καλικάντζαροι*... Αθήνα 2001.

Duhoux: Yves Duhoux, "Les révélations des nouvelles tablettes en linéaire de Thèbes", στο: *Séminaires de Delphes* (4-16 août 1997) σσ. 16-19.

Heubeck: A.Heubeck, "Noch einmal zum Namen des Apollon", *Glotta* 65, 1987, 179-182.

Humbert: Jean Humbert. *Histoire de la*

τουλάχιστον, η εξελικτική πορεία της ελληνικής γλώσσας με βάση την μακραίωνη γραπτή της παράδοση.

Όσο και αν εκ πρώτης όψεως φαίνεται παράδοξο, η νέα ελληνική διδάσκει πόσο πρέπει να αποφεύγουμε να χαρακτηρίζουμε ως «προελληνικές» λέξεις της αρχαίας ελληνικής των οποίων αγνοείται η ετυμολογία. Γιατί ενδέχεται οι λέξεις αυτές να είναι πανάρχαιες ελληνικές, τις οποίες αδυνατούμε να ετυμολογήσουμε, επειδή βυθίζονται σε μέγα βάθος χρόνου και έχουν πλήρως συσκοτισθεί, καθώς η σημασία των μορφολογικών στοιχείων από τα οποία απαρτίστηκαν έχει λησμονηθεί. Διδασκαλικό είναι, νομίζω, το ακόλουθο παράδειγμα. Στη νέα ελληνική (κυρίως στα νησιά του Αιγαίου) απαντά μια σειρά τοπωνυμίων που λήγουν σε *-οῦντα, -ούντας* π.χ. *Ἀλιμοῦντα (ἡ)* στην Κάρπαθο και στη Χάλκη, *Ἀμιθοῦντα (ἡ)* στη Χίο, *Δαφνοῦντα (ἡ)* στην Άνδρο, *Ἐλαιοῦντα (ἡ)* στη Χίο, *Ἐρεικοῦντα (ἡ)* στη Χίο, *Κυπεροῦντα (ἡ)* στην Κύπρο, *Μακοῦντα (ἡ)* στην Κύπρο, *Μαλοῦντα (ἡ)* στην Κύπρο, *Μαραθοῦντα (ἡ)* στην Κύπρο και στη Σύμη, *Μερικοῦντα (ἡ)* στη Χίο, *Πιπεροῦντα (ἡ)* στην Κύπρο. *Πισπιλοῦντα (ἡ)* στη Χίο, *Σαμακοῦντα (ἡ)* στη Ρόδο, *Σκαμνιοῦντα (ἡ)* στη Λέσβο, *Σπαρτοῦντα (ἡ)* στην Κέα, *Σ(υ)κοῦντα (ἡ)* στη Λέσβο και στη Χίο, *Σχινοῦντα (ἡ)* νησάκι κοντά στη Φωκίδα, *Σκινούντας (ὁ)* στην Αστυπάλαια, *Φαγοῦντα (ἡ)* στη Σύμη, *Φτεροῦντα (ἡ)* στη Λέσβο κ.λπ. (βλ. Κίγκα 177-181). Εκτός από τα τοπωνύμια απαντά και το προσηγορικό *παχοῦντα (ἡ)* στη Γαύδο και σημαίνει είδος φαγητού (βλ. Γ. Χατζηδάκις, Γλωσσ. Ερ. Α΄ 108-109 και Β΄ 484). Η κατάληξη *-οῦντα*, καθώς δεν είναι παραγωγική σήμερα, είναι εντελώς ακατανόητη στους μη ειδικούς. Οι ειδικοί βέβαια γνωρίζουν την προέλευσή της. Γιατί όμως; Γιατί τα προστάδιά της μαρτυρούνται γραπτώς στη μυκηναϊκή και ομηρική ελληνική: *-Fεις, γενική -Fεντος> -όFεις, γενική -όFεντος > -όεις, γενική -όεντος > -οῦς*, γενική *-οῦντος* με αιτιατική -οῦντα απόπου νέα ονομαστική *-ούντας* (αρσενικό) και *-οῦντα* (θηλυκό). Η σημερινή λοιπόν κατάληξη *-οῦντα, -ούντας* μας είναι κατανοητή, γιατί μπορούμε να παρακολουθήσουμε την εξελικτική της πορεία. Ας σημειωθεί ότι η κατάληξη *–όεις* στην κλασική εποχή είχε χάσει την παραγωγικότητά της. Ήδη στον Όμηρο ο πόλεμος χαρακτηρίζεται *πολύδακρυς*, υποκατάστατο του αρχαιπρεπέστερου *δακρυόεις* «γεμάτος δάκρυα».

Και από τα γνωστά μεταβαίνουμε τώρα στα άγνωστα. Το τοπωνύμιο *Κόρινθος* γίνεται κοινώς παραδεκτό ότι είναι προελληνικό. Είμαστε βέβαιοι ότι η κατάληξη *–ινθος* είναι προελληνική; Μήπως έχουμε να κάνουμε με ένα μορφολογικό απολίθωμα της Ελληνικής, του οποίου τη σημασία αδυνατούμε να ανιχνεύσουμε ελλείψει παλαιοτέρων γραπτών μαρτυριών; Έστω όμως ότι η άγνωστης προέλευσης κατάληξη *–ινθος* είναι προελληνική. Το τοπωνύμιο *Κόρινθος* είναι υποχρεωτικό να χαρακτηρισθεί προελληνικό; Και πάλι η νέα ελληνική μπορεί να μας βοηθήσει. Σ' αυτήν απαντά πληθώρα λέξεων που έχουν σχηματισθεί με την κατάληξη *–τζής* π.χ. *βιολιτζής, γανωτζής, καταφερτζής, παλιατζής, πλακατζής, ταξιτζής, ψιλικατζής* κ.λπ κ.λπ. Η κατάληξη *–τζης* αναμφισβήτητα έχει τουρκική προέλευση (*<-ci*). Οι παραπάνω όμως λέξεις είναι τουρκικές; Τουρκική προέλευση έχει και η κατάληξη *–λίκι* (*<-lιk*). Οι λέξεις όμως *αρχονταλίκι, βουλευτιλίκι* και ακόμη *αντριλίκι, αρχηγιλίκι, γοητιλίκι* κ.λπ. είναι τουρκικές;

Επανερχόμαστε στο *Κόρινθος*. Ανεξάρτητα από την καταγωγή της κατάληξης *–ινθος*, το τοπωνύμιο είναι προελληνικό ή ελληνικό; Όποιος γνωρίζει ότι αρχικά *Κόρινθος* ονομαζόταν όχι η γνωστή πόλη αλλά ο τεράστιος πέτρινος στρογγυλός όγκος που δεσπόζει της περιοχής, δύσκολα θα αρνηθεί να σχετίσει το τοπωνύμιο με τις αρχαίες ελληνικές λέξεις *κόρυς, -θος* (ήδη στα μυκηναϊκά) «περικεφαλαία», *κόρυδος, κορυδαλός* (το γνωστό πτηνό με το χαρακτηριστικό λοφίο), *κορόνη* «ρόπαλο με σιδερένιο περίβλημα στο ένα άκρο», Κόρυμβος «κορυφή», κορυφή κλπ. Το τοπωνύμιο, λοιπόν, *Κόρινθος* δεν είναι προελληνικό αλλά παμπάλαιο ελληνικό, σχηματισμένο από τη ρίζα κορ- «στρογγυλός, αυτός που έχει στρογγυλή κορφή» και την άγνωστης σημασίας κατάληξη –ινθος. Της ίδιας ετυμολογικής αρχής είναι το τοπωνύμιο *Τρικόρυθος (ἡ)* της περιοχής του Μαραθώνα, που συγκαταλέγεται στα «προελληνικά». Το Τρικόρυθος είναι σύνθετο με α΄ συνθετικό το τρία και β΄ το ουσιαστικό κόρυς, *-υθος* «περικεφαλαία». Η περιοχή ονομάστηκε από την ομοιότητα τριών λόφων με περικεφαλαίες.

Αυτά εν πάση συντομία και υπό μορφήν πρόδρομης ανακοίνωσης περί των καλουμένων «Προελλήνων» προσθέτοντας ότι συμμερίζομαι τη διαπίστωση του Χρ. Δάλκου (2001, σ. 6) ότι «η λεγόμενη 'προ' ελληνική είναι στην ουσία πρωτοελληνική».

Αυτονόητο είναι ότι η ελληνική γλώσσα περιέχει και λέξεις δάνεια από άλλους μη ινδοευρωπαϊκούς λαούς, με τους οποίους οι δαιμόνιοι Έλληνες ήρθαν σε επαφή και «έδωσαν κι επήραν».

Αυτή είναι, κατά τη γνώμη μου, η καταγωγή της ελληνικής γλώσσας, η καταγωγή της γλώσσας ενός λαού, ο οποίος τρεις φορές στη διάρκεια της ιστορίας του, στη μυκηναϊκή περίοδο, στα κλασικά χρόνια και στην εποχή της ακμής της βυζαντινής αυτοκρατορίας, ανέλαβε, όπως παρατηρεί ο C. Blegen (βλ. *Ιστορία του Ελληνικού Έθνους* τ. Α΄, σ. 9), την παγκόσμια πολιτιστική και πνευματική ηγεσία.

⁂

langue grecque. Paris 1972, σ. 6.

Κίγκα: Ελένη Κίγκα. *Μορφολογία των νεοελληνικών περιεκτικών τοπωνυμίων*. Ιωάννινα 1982.

Perpillou: J. - L. Perpillou. *Les substantifs grecs en –εύς*. Paris 1973.

Probonas: Ioannis Probonas, "Mots mycéniens survécus en grec moderne", στο: *Atti del secondo congresso di Micenologia* v.1 445/450. Roma-Nŭapoli 1991.

Renfrew: Colin Renfrew. *Archaeology and Language*. London 1987.

Risch: Ernst Risch. *Il miceneo nella storia della lingua greca*. QUCC 23, 1976,9.

Ruijgh: C.J. Ruijgh. L' étymologie de l' adjectif αγαθός, στο: *Palaeograeca et Mycenaea Antonino Bartonĕk oblata*.

Σαλή - Αξιώτη: Τέση Σαλή - Αξιώτη. *Λεξικό μυκηναϊκών τεχνικών όρων*. Αθήνα 1996.

η καταγωγή των ελλήνων

ΜΙΑ ΠΕΡΙΗΓΗΣΗ ΣΤΟ ΦΑΝΤΑΣΙΑΚΟ

του Νίκου Ξυρωτύρη*

ΜΕΡΟΣ Α΄

Μύθοι και χρήσεις της καταγωγής

η αναζήτηση της καταγωγής, της ρίζας, φαίνεται ότι αποτελεί μία αδήριτη ανάγκη, έναν ιδιαίτερο, αλλά και ευπρόσδεκτο, καταναγκασμό για μας τους ανθρώπους. Όπως σωστά παρατήρησε και ο Leroi-Gourhan, η άγνοια και η πλήρης αβεβαιότητα για την κατεύθυνση της μελλοντικής μας πορείας στη ζωή, μας ωθεί να ερευνήσουμε το παρελθόν μας, ώστε τουλάχιστον να γνωρίζουμε, όσο και όπου αυτό είναι εφικτό, τουλάχιστον από πού ερχόμαστε. Μας παρομοιάζει πολύ επιτυχημένα ως ένα μικρό παιδί, το οποίο, στη φάση της κατανόησης του περιβάλλοντός του, θα ερευνήσει, ανοίγοντας και καταστρέφοντας κάθε παιχνίδι του, για να δει τι έχει μέσα.

Ό,τι δηλαδή κάνουν και οι σύγχρονες επιστήμες που μελετούν την πολύπτυχη ιστορία του παρελθόντος μας.

Η έρευνα λοιπόν της καταγωγής μας στα διάφορα επίπεδα, είτε αυτή αφορά την καταγωγή του είδους μας, είτε της ευρύτερης ομάδας στην οποία ανήκουμε, είτε τέλος της οικογένειάς μας, είναι όχι μόνο απόλυτα δικαιολογημένη, αλλά αντανακλά και μία εσωτερική ανάγκη αυτογνωσίας και ομαδικού προσδιορισμού.

Σε κάθε πολιτισμική περίοδο της πανανθρώπινης πορείας, δημιουργήθηκαν διάφοροι μύθοι καταγωγής, πολλοί από τους οποίους διασώθηκαν έως τις μέρες μας. Οι μύθοι καταγωγής και οι, διαπλεκόμενοι με αυτούς, μύθοι της δημιουργίας του ανθρώπου, αποτελούσαν απαραίτητα, αλλά προφανώς αυθαίρετα, νοητικά κατασκευάσματα, αναγκαία για την αυτογνωσία της πληθυσμιακής ομάδος αφ' ενός και τη δημιουργία αφ' ετέρου συνεκτικών δεσμών μεταξύ των μελών της, οι οποίοι θα βασίζονταν σε μία κοινή καταγωγή.

Ορισμένες πληθυσμιακές ομάδες προχώρησαν πιο πολύ επιλέγοντας ως προσδιορισμό τους τον όρο **άνθρωπος**.[]

Δεν γνωρίζουμε σήμερα εάν οι μύθοι καταγωγής είναι το αυτονόητο αποτέλεσμα της διαδικασίας της εμφανίσεως του ομαδοκεντρισμού στους ανθρώπινους πληθυσμούς ή, εάν αντίθετα, υπήρξε η γενεσιουργός του αιτία.

Βεβαίως δεν θα πρέπει να παραγνωρίσουμε το γεγονός ότι οι μύθοι καταγωγής αποτελούν μία αξιοθαύμαστη προσπάθεια του ανθρώπου να ερμηνεύσει το περιβάλλον του και να δώσει τις όποιες απαντήσεις στα πιεστικά ερωτήματα της συνειδητοποιημένης ύπαρξής του, μέσα σε έναν κόσμο όπου ο χρόνος δεν έχει αποκτήσει ακόμη βάθος και ο ορίζοντας του χώρου είναι εξαιρετικά περιορισμένος.

Η προεπιστημονική αυτή αντίληψη της καταγωγής, εκφρασμένη με έναν μύθο με περιεχόμενο απλοϊκό ή λίγες φορές εξαιρετικά περίπλοκο, με ρομαντικά στοιχεία ή με στοιχεία έντονης επιθετικότητας και έμμεσης εγωπάθειας, θα επιζήσει έως τις ημέρες μας, κάπως διαφοροποιημένη και ανεπαρκώς προσαρμοσμένη στα σύγχρονα δεδομένα της επιστήμης.

Η δημιουργία των εθνικών κρατών αναζωπύρωσε τους μύθους καταγωγής, οι οποίοι πλέον αποτελούν το κοινό σημείο αναφοράς όλων των (διαφορετικών) γεωγραφικών πληθυσμιακών ομάδων ενός κράτους και τον απαραίτητο συνδετικό κρίκο, ο οποίος θα εξασφαλίσει την απαραίτητη εθνική συνοχή.

Η πολιτικοποίηση του μύθου καταγωγής είχε ως αποτέλεσμα την **ηθελημένη διαστροφή** και άρα την κατάλληλη προσαρμογή πολλών επιστημονικών συμπερασμάτων στους εκάστοτε αναγκαίους εθνοπολιτικούς σχεδιασμούς, με αποτέλεσμα τη δημιουργία ψευδοφανών φαντασιακών δεσμών κοινής προέλευσης και πορείας διαφορετικών πληθυσμιακών ομάδων.

Η προσπάθεια αυτή της άνωθεν ομογενοποίησης δεν ήταν πάντοτε επιτυχής ή αρκούντως πειστική για όλους και δεν μπόρεσε να εξαφανίσει τοπικούς γεωγραφικά μύθους καταγωγής, αν και κατά κανόνα τους καταδίκασε σε μία περιθωριακή ύπαρξη. Σε αρκετές περιπτώσεις δημιούργησε αντίθετα ιδεολογικά ρεύματα ή ακόμη και ακραίες, εξωπραγματικές, μορφές του επίσημου μύθου καταγωγής.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα της επίσημης εθνοκρατικής ασάφειας και των αντιδραστικών προς αυτήν ιδεολογικών ή φαντασιακών μορφωμάτων, τα οποία αναπτύχθηκαν σημαντικά τα τελευταία ιδίως χρόνια, αποτελεί το γνωστικό πεδίο της καταγωγής των πληθυσμών του ευρύτερου ελληνικού γεωγραφικού χώρου.

Περιέργως το πρόβλημα της καταγωγής των Ελλήνων δεν αποτέλεσε και δεν αποτελεί μία εσωτερική εθνοκρατική υπόθεση, αλλά έχει γίνει διαχρονικά και αντικείμενο μελέτης, επιστημονικής ή, συνηθέστερα, μη, διαφόρων επιστημονικών, ή μη, κύκλων του εξωτερικού. Δεν θα πρέπει βέβαια να αγνοούμε το τετριμμένο αυτονόητο, ότι δηλαδή η επιστημονική γνώση και έρευνα δεν γνωρίζει, και δεν θα έπρεπε να γνωρίζει, κρατικά σύνορα και άλλους τεχνητούς περιορισμούς και ότι αποτελεί πανανθρώπινο αγαθό και δικαίωμα.

Η παγκοσμιοποίηση της γνώσης, και η εύκολη πλέον πρόσβαση σε αυτήν σχεδόν από όλους, επιτρέπει και την επιλεκτική χρήση της και κυρίως την ηθελημένη ή άθελη παρανόησή της. Το φαινόμενο αυτό είναι ιδιαίτερα αισθητό στη χώρα μας [ ].

Δεν είναι λοιπόν περίεργη η αυξανόμενη τάση της αναζήτησης των ριζών σε πεδία του **φανταστικού** και του **εξωεπιστημονικού**, η αναζήτηση ενός νέου μύθου καταγωγής ο οποίος, σε ορισμένες ακραίες περιπτώσεις, αποκτά και διαπλανητικό περιεχόμενο.

Δεν θα πρέπει να παραγνωρίσουμε, όμως, και την ασάφεια, που αναγκαστικά και δικαιολογημένα παρατηρείται στην

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ HENRYK DRESCHER ΣΤΟ NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

* Καθηγητής Ανθρωπολογίας στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης. Το άρθρο του έχει γραφτεί ειδικά για το «Άρδην» και θα δημοσιευτεί σε δύο μέρη. Η μελέτη δημοσιεύεται αυτούσια, με ελάχιστες συντομεύσεις, ενώ οι μεσότιτλοι είναι επιλογή της σύνταξης του περιοδικού.

επιστημονική διερεύνηση των καταγωγών [ ]. Όπως πολύ σωστά έχει ειπωθεί, η κάθε εποχή της ανθρώπινης ιστορίας μας εφοδιάζει με τους παραμορφωτικούς της φακούς, όταν πρόκειται να ερμηνεύσουμε το παρελθόν. Με άλλα λόγια, οι ερμηνείες μας για τα συμβάντα του παρελθόντος νομοτελειακά θα είναι εξαρτημένες ή επηρεασμένες, ανεξάρτητα σε ποιόν βαθμό και σε ποια έκταση, από τις γνώσεις και τα στερεότυπα της εποχής μας και της ιδεολογίας μας, από τις γνώσεις και τις εμπειρίες που μας προσφέρει το περιβάλλον στο οποίο δρούμε ή αντιδρούμε.

Η παρουσία του ανθρώπου στην Ελλάδα

Τί γνωρίζουμε σήμερα για την **καταγωγή των Ελλήνων**; Κατ' αρχήν το ερώτημα αυτό καθεαυτό δημιουργεί μία λανθασμένη βάση από την οποία προκαθορίζεται και η απάντησή του. Για ποιους Έλληνες μιλάμε; Για τους σύγχρονους κατοίκους του ελληνικού εθνοκρατιδίου; Ή συμπεριλαμβάνουμε και όλους τους ελληνόφωνους όλων των εποχών; Περιοριζόμαστε στους πληθυσμούς των σημερινών προσφάτων κρατικών συνόρων ή μελετάμε και αυτούς τους πληθυσμούς, οι οποίοι ευρίσκονται εκτός και κατά ένα μεγάλο ποσοστό έχουν εξαφανισθεί ή έχουν αφομοιωθεί με άλλους; Ποιο βάθος χρόνου είναι επιτρεπτό να εισαγάγουμε ως παράμετρο στο ερώτημά μας; Και το κυριότερο ερώτημα, ποιόν καθορίζουμε ως Έλληνα;

Τα ερωτήματα αυτά και πολλά άλλα, τα οποία εκφεύγουν από τα περιορισμένα πλαίσια της παρουσίασης αυτής, θα καθορίσουν συνδυαστικά το εύρος και την εγκυρότητα της απάντησής μας.

Κατ' αρχήν θα προσεγγίσουμε τα ασαφή εκ της φύσεώς τους ερωτήματα σε ένα περιορισμένο γεωγραφικό πλαίσιο, αυτό της σημερινής Ελλάδος, για καθαρά πρακτικούς λόγους καί κυρίως για να αναλύσουμε την a priori παραδοχή ότι στον χώρο αυτόν οι εκάστοτε πληθυσμοί αποτελούν μία ευρύτερη διαχρονική αναπαραγωγική κοινότητα.

Η προσέγγιση αυτή κατ' αρχήν θεωρείται επιτρεπτή, γιατί σήμερα γνωρίζουμε ότι, κατά κανόνα, και ιδίως στο παρελθόν, οι μετακινήσεις πληθυσμών ήταν περιορισμένες και, όταν συνέβαιναν, η ακτίνα μετακίνησης ήταν εξαιρετικά μικρή. Εδώ θα πρέπει να διευκρινισθεί και να τονισθεί ότι αυτή η παραδοχή αφορά και είναι τότε μόνον έγκυρη όταν αναφερόμαστε σε εκτεταμένες πληθυσμιακές ομάδες και όχι σε μικρές και ευκίνητες, οι οποίες θεωρητικά έχουν και μεγαλύτερη ακτίνα δράσεως.

Θα αρχίσουμε από την Παλαιολιθική Εποχή, όχι γιατί θεωρούμε ότι οι κάτοικοι τού γεωγραφικού μας χώρου την εποχή εκείνη είχαν οπωσδήποτε οποιαδήποτε σχέση με τους αρχαίους ή τους σημερινούς Έλληνες, αλλά γιατί η βιοϊστορική προσέγγισή μας αναφέρεται ακριβώς σε αυτόν τον γεωγραφικό χώρο.

Τα ευρήματα της εποχής αυτής είναι περιορισμένα καί μόλις τα τελευταία χρόνια η ανασκαφική ανθρωπολογική έρευνα στο πεδίο αυτό ακολουθεί την σύγχρονη επιστημονική πρακτική και δεοντολογία. Παρά ταύτα οι γνώσεις μας εξακολουθούν να είναι εξαιρετικά ελλιπείς και αποσπασματικές. Μπορούμε με σχετική επιστημονική ασφάλεια να συμπεράνουμε ότι ο γεωγραφικός μας χώρος είχε ήδη κατοικηθεί από τη Μέση Παλαιολιθική Εποχή με βάση τα σποραδικά ευρήματα και τα τεχνουργήματα και η κατοίκηση αυτή συνεχίσθηκε, με διακυμάνσεις του πληθυσμιακού δυναμικού, έως τις ημέρες μας.

Οι γνώσεις μας οφείλονται κυρίως στις παλαιολιθικές λιθοτεχνίες και λιγότερο στα σκελετικά υπολείμματα.

Ο πρώτος καθηγητής της Παλαιοντολογίας στο Πανεπιστήμιο **Αθηνών, Ι. Σκούφος,** αναφέρει ότι κατά τις παλαιοντολογικές ανασκαφές του στην πεδιάδα της Μεγαλουπόλεως, στα τέλη τού 19ου αιώνα, εντόπισε και τους σκελετούς δύο «πρωτογόνων ανθρώπων», τους οποίους μετέφερε στο Παλαιοντολογικό Μουσείο Αθηνών και έκτοτε δυστυχώς αγνοείται η τύχη τους. Μόνο ένας γομφίος από την περιοχή αυτή έχει διασωθεί.

Η τυχαία ανακάλυψη από κατοίκους της περιοχής του ανθρώπινου κρανίου στο σπήλαιο των **Πετραλώνων Χαλκιδικής** ήταν η πρώτη πειστική σκελετική απόδειξη της παρουσίας του ανθρώπου στον χώρο μας. Η ιστορία της ταξινομικής του θέσεως στο δενδρόγραμμα της ανθρώπινης εξέλιξης αποτελεί και ένα ενδιαφέρον κομμάτι της ιστορίας της επιστήμης.

Δεν πρέπει να αγνοήσουμε τις κυρίαρχες επιστημονικές θεωρήσεις της δεκαετίας του 1960 και την πεποίθηση, που ήδη είχε διατυπωθεί από τον Δαρβίνο, και ήταν γενικά παραδεκτή (καί εξακολουθεί να ισχύει), ότι ο πρώτος άνθρωπος θα πρέπει να πρωτοεμφανίσθηκε στην Αφρικανική Ήπειρο.

Έτσι η πρώτη διαπίστωση ότι στα Πετράλωνα είχε βρεθεί ο πρώτος Αφρικανός εκτός Αφρικής ήταν απόλυτα δικαιολογημένη την περίοδο εκείνη, εάν μάλιστα λάβουμε υπ' όψιν μας και τις αδιαμφισβήτητες μορφολογικές ομοιότητες τις οποίες εμφανίζει με το κρανίο του Broken Hill στην Αφρική. Το ότι ταξινομικά κατατάχθηκε στους Ανθρώπους του Νεάντερταλ επίσης είναι κατανοητό, γιατί, σύμφωνα με το επίπεδο των γνώσεων της εποχής εκείνης, η παρουσία των Homo erectus στην Ευρώπη ήταν μάλλον απίθανη. Η μόνη παραφωνία ήταν η χρονολόγησή του, η οποία δεν έγινε με καμία επιστημονική μέθοδο, αλλά απλώς αναλογικά με άλλα ευρήματα Ανθρώπων του Νεάντερταλ, ήταν δηλαδή καθαρά αυθαίρετη mental χρονολόγηση.

Ο πρώτος ο οποίος αμφισβήτησε την ταξινόμηση στους Νεάντερταλ ήταν ο Τούρκος καθηγητής της Ανθρωπολογίας στο Πανεπιστήμιο της Άγκυρας, Ε. Bostanci, και πρότεινε πειστικά την ταξινόμησή του στην ομάδα των Homo erectus, η οποία ισχύει μέχρι σήμερα, με τις απαραίτητες βέβαια προσθήκες και διαφοροποιήσεις, οι οποίες οφείλονται στο ευρύτερο επίπεδο της σημερινής μας γνώσης.

Ο Πουλιανός και η εκτροπή από την επιστήμη

Η **εκτροπή** από την επιστημονική οδό αρχίζει τα πρώτα χρόνια της **δικτατορίας** στην Ελλάδα, όταν **εκδιώκεται** από το σπήλαιο των Πετραλώνων το Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και αναλαμβάνει ως ανασκαφεύς ο κ. **Α. Πουλιανός**, διδάκτωρ της Ανθρωπολογίας στο Πανεπιστήμιο της Μόσχας.

Αξίζει να μελετήσουμε την περίπτωση αυτή, γιατί αντικατοπτρίζει, σωστότερα εκπροσωπεί παραστατικά, τη **διαπλοκή** επιστήμης και πολιτικής. Ο κ. Πουλιανός, μετά από τριετείς σπουδές σε αμερικανικό Πανεπιστήμιο, σπουδάζει γεωπονία στο Πανεπιστήμιο της Τασκένδης και η διδακτορική του

διατριβή ασχολείται με την καταγωγή των Ελλήνων. Επειδή «αποδεικνύει» την κατευθείαν καταγωγή των σημερινών από τους αρχαίους Έλληνες, προκαλεί, άγνωστο πώς ακόμη, την προσοχή του καθηγητή της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, κ. **Βαλαώρα**, ο οποίος επιτυγχάνει να κληθεί ο κ. Πουλιανός στην Ελλάδα για μόνιμη εγκατάσταση.

Είναι χαρακτηριστικό της εποχής εκείνης η ελαφρότητα με την οποία γίνεται πιστευτή η οποιαδήποτε επιστημονικοφανής «απόδειξη» καταγωγής και προκαλεί δέος η αντίστοιχη γενική κινητοποίηση του κρατικού μηχανισμού.

Αν και με την επιβολή της δικτατορίας ο κ. Πουλιανός συλλαμβάνεται, μετά από μερικούς μήνες εγκαθίσταται στο σπήλαιο των Πετραλώνων ως **επίσημος** ανασκαφέας. Την είδηση τη μαθαίνουμε από ολοσέλιδη συνέντευξη και ρεπορτάζ της εφημερίδος της Θεσσαλονίκης *Μακεδονία*, τη Μεγάλη Πέμπτη του 1968 (εάν δε με απατά η μνήμη μου για την ημέρα), επ' ευκαιρία της παρουσιάσεως των ανασκαφικών και άλλων ευρημάτων στο σπήλαιο των Πετραλώνων, στο Υπουργείο (τότε) Βορείου Ελλάδος, η οποία είχε οργανωθεί από τον τότε Γενικό Γραμματέα, συνταγματάρχη κ. **Γκαντώνα**.

Από τη στιγμή εκείνη αρχίζει αφ' ενός η τουριστική προβολή του σπηλαίου, φυσικό συνακόλουθο της αλόγιστης ανάπτυξης της ξενοδοχειακής υποδομής της Χαλκιδικής, και αφ' ετέρου η ετήσια αύξηση της γεωλογικής ηλικίας του κρανίου, η οποία στη μεταπολίτευση φθάνει αισίως «τουλάχιστον τις 800.000 χρόνια». Καί όχι μόνον θεωρείται «ο πρώτος Ευρωπαίος», γενάρχης όλων των μετέπειτα κατοίκων της Ευρώπης, αλλά και, αυτονόητα, «ο πρώτος Έλληνας».

Η άκριτη αποδοχή τέτοιων μυθευμάτων από τις δομές του μεταπολιτευτικού κράτους ίσως ερμηνεύεται από την άγνοια επιστημονικών θεμάτων από τους κρατούντες, αλλά και από έναν υποσυνείδητο ψυχικό καταναγκασμό αναζήτησης αποδείξεων της παλαιότητάς μας ως Έθνος. Οι ατέλειωτες δίκες κατά καθηγητών του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, υπαλλήλων του Ε.Ο.Τ. και άλλων, οι επεμβάσεις της Αρχαιολογικής Υπηρεσίας, μερικών εφημερίδων και διαφόρων κρατικών παραγόντων, δημιούργησαν ένα τελείως αντιεπιστημονικό κλίμα, ακατάλληλο για οποιαδήποτε σοβαρή συζήτηση και φυσικά για οποιαδήποτε αποκλειστικά επιστημονική έρευνα.

Ίσως οι βαθύτερες ρίζες της αλλοπρόσαλλης αυτής κατάστασης τελικά να οφείλονταν στο ποιος θα εκμεταλλευόταν τις προσόδους του Σπηλαίου, το Κράτος ή ένας ιδιώτης.

Αλλά η ελεύθερη επιστημονική έρευνα αδρανοποιήθηκε, ακόμη χειρότερα, επιστρατεύθηκε η νοθευτική λογιστική και προς στιγμήν φάνηκε ότι οι χρονολογήσεις του κ. Πουλιανού αντανακλούσαν μία γεωφυσική πραγματικότητα. Οφείλουμε επιστημονική ευγνωμοσύνη στην ομάδα των Γερμανών **ραδιοχρονολογητών** του κ. Henning, η οποία αντιλήφθηκε έγκαιρα ότι **παραπλανήθηκε** από τον κ. Πουλιανό χρονολογώντας δείγματα από βαθύτερα στρώματα, τα οποία τους τα ενεφάνιζε ως επιφανειακά.

Η χρονολόγηση του σταλαγμιτικού υλικού που περιβάλλει το κρανίο των Πετραλώνων από την ίδια ομάδα και η δημοσίευση των αποτελεσμάτων στο περιοδικό Nature έλυσε οριστικά το πρόβλημα των απίθανα υψηλών χρονολογήσεων. Ο κ. Πουλιανός δεν μπόρεσε να απαντήσει πειστικά. Αλλά η ομάδα του κ. Henning προχώρησε και σε άλλες αποκαλύψεις, ότι π.χ. τα λεγόμενα **ίχνη φωτιάς**, ηλικίας 1.000.000 χρόνων, και άρα τα αρχαιότερα της Ευρώπης, δεν είναι τίποτε άλλο από μία συσσωμάτωση αλάτων μαγγανίου. Ο δε καθηγητής M. Day, με άρθρο του στο περιοδικό *Nature*, χαρακτηρίζει τα περί σκελετών που «εντοπίσθηκαν» στο σπήλαιο ως «Ελληνικά Πυροτεχνήματα» και αποδεικνύει ότι πρόκειται για οστά ζώων.

Ανάλογες καταστάσεις παρατηρήθηκαν και στο συνέδριο Παλαιοανθρωπολογίας στη Νίκαια, όπου παρουσιάσθηκαν και «λίθινα εργαλεία» από το σπήλαιο Πετραλώνων, τα οποία όμως είχαν ήδη δημοσιευθεί νωρίτερα ως προερχόμενα από την Εύβοια.

Η μεγαλύτερη όμως «παρανόηση» αφορά τα λεγόμενα οστά του Homo erectus trigliensis, ηλικίας 11-12.000.000 χρόνων. Είναι προφανές ότι η ονομασία αυτή είναι **συνειδητά** λανθασμένη και παραπειστική διότι, με τα σήμερα γνωστά δεδομένα, η εμφάνιση του Homo erectus χρονολογείται περίπου στα 2.000.000 χρόνια, η δε διαφοροποίηση του αρχικού κοινού προγόνου των εξελικτικών γραμμών πιθήκων και ανθρώπου δεν υπερβαίνει τα 6.000.000 χρόνια.

Ανάλογες επεμβάσεις στην εξελικτική ιστορία έγιναν και με τον εξωτικό Helladopithecus semierectus που, όπως αποδείχθηκε σε άρθρο μου στην εφημερίδα *Καθημερινή*, αποτελούσε **τερατούργημα** φαντασίας αλλά αποδείκνυε ότι ο κ. Πουλιανός αγνοούσε ή δεν κατείχε στοιχειώδεις ανατομικές γνώσεις.

Η κατάσταση που έχει δημιουργηθεί με τέτοιες αντιεπιστημονικές ενέργειες έχει συσκοτίσει, στο επίπεδο της δημόσιας κατανόησης της επιστήμης, τη γνωστή μέχρι σήμερα επιστημονική γνώση και έχει δημιουργήσει «θεωρίες συνομωσίας», οι οποίες επαναλαμβάνονται σε περιοδικά ελληνολατρίας ή μεταφυσικού περιεχομένου, βήματα λόγου ακατάλληλα για την επιστημονική αλήθεια. Από την άλλη μεριά, είναι πράγματι εντυπωσιακή η ελαφρότητα με την οποία οι συντάκτες χειρίζονται τέτοιου είδους θέματα, καθώς και η απλοϊκότητα των αναγνωστών, οι οποίοι με επιστολές τους κατακεραυνώνουν τις σκοτεινές δυνάμεις του πανεπιστημιακού κατεστημένου που κρύβουν την αλήθεια.

Για την εξέλιξη αυτή δεν είναι άμοιρη και η **πολιτεία** μας, η οποία με εγκυκλίους του Υπουργείου Παιδείας δεν κατέτασσε την Εξέλιξη στην εξεταστέα ύλη της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης.

Η μεσολιθική εποχή

Η επόμενη, αυθαίρετα καθοριζόμενη, πολιτισμική περίοδος είναι η **Μεσολιθική Εποχή**, μία εποχή έντονων κοινωνικών και τεχνολογικών αλλαγών. Δεν θα ήταν παράλογη η παρομοίωσή της με την προ-αναγεννησιακή περίοδο στα τέλη του Μεσαίωνα. Στη χώρα μας είναι ατελώς και αποσπασματικά τεκμηριωμένη, ίσως γιατί η κρατική αρχαιολογία δεν είχε μέχρι πρότινος το απαραίτητο γνωσιακό επίπεδο για να την εντάξει στους άξονες και στα πεδία της επίσημης έρευνας.

Δεν γνωρίζουμε με βεβαιότητα πώς η Ύστερη Μεσολιθική μετεξελίσσεται στο στάδιο το οποίο χαρακτηρίζουμε Ακεραμική Νεολιθική Εποχή, το προοίμιο μίας από τις μεγαλύτερες τεχνολογικές επαναστάσεις στην ιστορία του ανθρωπίνου γένους. Δεν γνωρίζουμε επίσης τους μηχανισμούς που οδήγησαν στην καλλιέργεια των φυτών και στην εξημέρωση των ζώων. Η εικόνα περιπλέκεται περαιτέρω όταν συνειδητοποιήσουμε ότι παρόμοιες διεργασίες έλαβαν χώρα σε απομεμακρυσμένες περιοχές διαφορετικών Ηπείρων και σε διαφορετικές χρονικές περιόδους, όπου ο παράγοντας της πολιτισμικής επικοινωνίας και της διάχυσης των ιδεών και των τεχνολογιών τίθεται αυτομάτως εκτός υπολογισμού. Μερικοί τις θεωρούν νομοτελειακές διεργασίες είτε της εξελισσόμενης κοινωνικής

οργάνωσης είτε της αναπτύξεως της εγκεφαλικής νόησης, ενώ άλλοι πάλι τις θεωρούν τυχαίες ανακαλύψεις οι οποίες, για διαφόρους τυχαίους λόγους και κλιματικές ή άλλες περιστάσεις, είχαν επιτυχή έκβαση.

Το πρόβλημα στην Ελλάδα επικεντρώνεται περιέργως στο εάν η αποδοχή και εξάπλωση της, αναγκαστικά συλλογικά οριζόμενης, Νεολιθικής Τεχνολογίας ή Νεολιθικού Τρόπου Ζωής ήταν αυτόχθονη εξέλιξη ή προϊόν διάχυσης ιδεών από τη Μέση Ανατολή, με ή χωρίς ταυτόχρονη μετακίνηση πληθυσμιακών ομάδων. Τα τελευταία χρόνια, η «μετάδοση» του Νεολιθικού Τρόπου Ζωής συνδέθηκε και με τη μετάδοση των Ινδοευρωπαϊκών Γλωσσών, άλλο ένα πεδίο ακραίων συναισθηματικών αντιδράσεων.

Ορισμένα ζητήματα μεθόδου

Στο σημείο αυτό πρέπει να γίνουν ορισμένες απαραίτητες διευκρινίσεις για να είναι δυνατή η συνεννόηση. Ο ανθρώπινος εγκέφαλος, για να μπορέσει να αναγνωρίσει οτιδήποτε στο περιβάλλον του, υλικό ή άυλο, πρέπει να το συγκρίνει και να το κατατάξει. [] Μπορούμε εύκολα να φαντασθούμε μία ομάδα προγονικών μορφών μας να δημιουργεί ένα ενδοομαδικό μόρφωμα του γνωστού-επιτρεπτού-ακίνδυνου, το οποίο και ήταν γενικά αποδεκτό. Ό,τι ήταν **διαφορετικό,** ήταν ξένο, ακατανόητο και άρα εχθρικό και επικίνδυνο. Η ενδοομαδική αυτή λειτουργία φαίνεται ότι [] προσέφερε, στους δύσκολους καιρούς του παρελθόντος, ένα επιπλέον πλεονέκτημα επιβίωσης.

Η **ασυνείδητη** αυτή λειτουργία, με την πάροδο του χρόνου, ανέπτυξε και **συνειδητά** στοιχεία, προφανώς υποκειμενικά, αλλά πάντοτε προσαρμοσμένα στις εκάστοτε κοινωνικο-οικονομικές ανάγκες και αναγκαιότητες.

Έτσι λοιπόν σήμερα ταξινομούμε τα διάφορα φαινόμενα, τους προσδίδουμε ετικέτες και ονόματα, αλλά δεν πρέπει να αγνοούμε ότι το εκάστοτε ταξινομικό μας σύστημα βασίζεται σε υποκειμενικές βάσεις, οι οποίες εξαρτώνται από αυθαίρετες παραμέτρους.

Δύο ταξινομικοί χαρακτήρες χρησιμοποιήθηκαν για χιλιετίες, η **ομιλουμένη γλώσσα** και η **εξωτερική εμφάνιση**. Ένας τρίτος προστέθηκε τα τελευταία 2.000 χρόνια, η **θρησκεία**. Η γλώσσα και η θρησκεία, παρά την εξαιρετικά βαρύνουσα σημασία τους στην καθημερινότητά μας, είναι εξαιρετικά ασταθείς χαρακτήρες, είναι δηλαδή επίκτητοι και ουσιαστικά ταξινομούν στιγμιαίες καταστάσεις, και αυτές πάλι με απελπιστικά μεγάλη ασάφεια. Έχουν όμως και ένα άλλο χαρακτηριστικό, μπορούν να αλλάζουν εύκολα, γρήγορα και χωρίς καμία βιολογική νομοτέλεια.

Αλλά ανέλπιστα έχουν βαρύνουσες γενετικές συνέπειες, γιατί διευκολύνουν ή παρεμποδίζουν τις σχέσεις επιμειξίας ενός γεωγραφικού πληθυσμού ή πληθυσμών, τροποποιώντας τη γενετική δεξαμενή στη συγκεκριμένη περιοχή.

Η εξωτερική εμφάνιση, αντιθέτως, εμφανίζει στοιχεία **σταθερότητας** στον χρόνο και μπορεί να προσδιορισθεί και να περιγραφεί εύκολα. Για μεγάλο χρονικό διάστημα αποτελούσε, μαζί με τους άλλους δύο, το άπαν της ταξινόμησης των πληθυσμών, ιδίως την εποχή των μεγάλων ανακαλύψεων και της αποικιοκρατίας, αν και η ταξινομική βαρύτητα κάθε χαρακτηριστικού ενεφάνιζε μεγάλη ποικιλία, ανάλογα με τον χρήστη του συστήματος.

Δεν είναι περίεργο ότι, ακόμη και σήμερα, παρά την πρόοδο της επιστημονικής γνώσης, το **τριαδικό** αυτό σύστημα υποσυνείδητα εμπεριέχεται σε όλους μας και προσδιορίζει το **εμείς** και οι **άλλοι**.

Παρά ταύτα, σήμερα πλέον γνωρίζουμε ότι μόνο το γενετικό υλικό μας μπορεί να προσδιορίσει με ακρίβεια τη βιολογική μας ιστορία, το εμείς και οι άλλοι. [ ]

Το οποιοδήποτε ταξινομικό σύστημα είναι **ουδέτερο** και αυθαίρετα υποκειμενικό όσον αφορά τις επιλογές των κριτηρίων ταξινόμησης. Είναι ένα υποβοηθητικό εργαλείο κατανόησης του γύρω κόσμου μας και, αυτονοήτως, **δεν εκφράζει αξιολογικά στοιχεία**, του τύπου καλύτερο ή χειρότερο, αποδεκτό ή απορριπτέο κλπ. Απλώς χρησιμεύει, ή καλύτερα θα έπρεπε μόνο να χρησιμεύει, για την καλύτερη και ευκολότερη κατανόηση του περιβάλλοντός μας.

ΣΚΙΤΣΟ: AMBPUDIA ΑΠΟ ΤΗΝ EL MUNDO, ΜΑΔΡΙΤΗ

Αυτό βέβαια δεν αποκλείει την κακή, άρα αντιεπιστημονική, χρήση του, ιδίως όταν αποτελέσει αντικείμενο και εργαλείο της οποιασδήποτε κρατικής πολιτικής. Είναι κοινότυπο να λεχθεί ότι οι επιστήμονες θα πρέπει να προασπίσουν την καθαρότητα και την ορθή χρήση του συστήματος, γιατί κάτι τέτοιο είναι δύσκολο, ακόμη και υπό ομαλές ειρηνικές συνθήκες, να επιτευχθεί. [ ]

Από την άλλη μεριά, η δαιμονοποίηση της επιστήμης και των μεθόδων της φαίνεται ότι είναι η εύκολη λύση για ορισμένα ιδεολογικά συστήματα (ο χαρακτηρισμός *σύστημα* είναι ευγενική παραχώρηση), τα οποία δεν σκύβουν πάνω στην ουσία των πραγμάτων αλλά θεωρητικολογούν καταδικαστικά χωρίς να κάνουν τον κόπο να γνωρίσουν. Παράδειγμα, η μεταμοντέρνα θεώρηση της αξίας της επιστημονικής ερμηνείας. Και πάνω από όλα, δεν θα πρέπει να ξεχνούμε ότι οι ερμηνείες μας βασίζονται σε θεωρίες και η καλύτερη θεωρία είναι αυτή που μπορεί να καταρριφθεί. [ ]

Διάχυση πολιτισμών ή μετακίνηση πληθυσμών;

Αλλά ας επανέλθουμε στη **Νεολιθική Εποχή** μας. Η μετάβαση από τη Μεσολιθική ήταν βαθμιαία, διέφερε τοπικά και τα επιμέρους πολιτισμικά στοιχεία είχαν διαφορετικούς τρόπους αναπροσαρμογής και τροποποίησης. Με άλλα λόγια, μία μετάβαση από τον ένα τρόπο ζωής στον άλλο, χωρίς ένα σταθερό σύστημα διαδικασιών.

Για πολλά χρόνια υπήρχε σοβαρή διχογνωμία ως προς το εάν ο νέος τρόπος ζωής οφειλόταν σε μία απλή **διάχυση** ιδεών, ή στην ταυτόχρονη **μετακίνηση** πληθυσμών, χρηστών αυτών των ιδεών και, εάν ναι, ποια ήταν τα μεγέθη των πληθυσμών αυτών. Η απλοϊκή αυτή προσέγγιση (με τα σημερινά δεδομένα) δεν οδηγούσε παρά σε έναν πόλεμο χαρακωμάτων των ιδεών, αδυνατώντας να δώσει λύση στο πρόβλημα. Η πρόοδος που επετεύχθη τα τελευταία χρόνια στο πεδίο της **Παλαιοκλιματολογίας** παρουσίασε μία νέα οπτική γωνία θεώρησης, στην οποία η δυνατότητα καλλιέργειας έχει πλέον τον πρωταρχικό ρόλο.

Μία δεύτερη συνεισφορά, στο επίπεδο της **γενετικής δομής** πλέον των νεολιθικών ανθρώπων, φάνηκε προς στιγμήν να ξεκαθαρίζει το τοπίο. Οι έρευνες του Cavalli-Sforza και της ομάδος του στους πολυμορφισμούς 95 πρωτεϊνών στους σύγχρονους πληθυσμούς της Ευρώπης έδειξαν ότι η φθίνουσα ή αυξανόμενη ποσοτικά κατανομή τους παρουσι-

ΜΑΚΕΤΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΜΙΡΕΛΛΑΣ ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ, Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΔΑΡΒΙΝΙΣΜΟΥ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΑΥΛΟΣ

άζει ένα γενετικό υπόδειγμα αναβαθμών με **κατεύθυνση** από τη νοτιο-ανατολική Ευρώπη προς τη βορειοδυτική. Ανάλογες έρευνες του Sokal και της ομάδος του έδειξαν να επιβεβαιώνουν τα προηγούμενα ευρήματα. Τα ευρήματα αυτά θεωρήθηκε ότι θεμελίωναν την άποψη ότι η διάδοση του Νεολιθικού Τρόπου Ζωής συνοδεύθηκε από μαζικές μετακινήσεις πληθυσμών από τη Μέση Ανατολή προς την Ευρώπη.

Μάλιστα, ο Cavalli-Sforza και η ομάδα του προσπάθησαν να ερμηνεύσουν γενετικά και την υπόθεση της Gimbutas, περί καθόδου των Ινδοευρωπαίων από την περιοχή της σημερινής Ουκρανίας προς την υπόλοιπη Ευρώπη και ειδικά τη νοτιο-ανατολική, και σε έναν από τους χάρτες της γεωγραφικής κατανομής των principal components επιδεικνύεται παραστατικά.

Με τις αναλύσεις των ευρημάτων αυτών, αιφνίδια υπεισέρχεται στη διαμάχη της περιόδου της Νεολιθικής Εποχής και ο πολυσυζητημένος παράγοντας Ινδοευρωπαίοι.

Εδώ υπάρχει μία ημιλανθασμένη παρανόηση, η οποία σε ένα σοβαρό επιστημονικό επίπεδο είναι ανύπαρκτη, αλλά στη χώρα μας (και σε μερικές άλλες) εξακολουθεί να αποτελεί αντικείμενο της ακαδημαϊκής διδασκαλίας. Ο σωστός όρος είναι Ινδοευρωπαϊκή ομοταξία γλωσσών και αποτελεί ταξινομικό σχήμα της Γλωσσολογίας. Άλλωστε η αρχική ονομασία ήταν Άρια Ομογλωσσία ή Ινδογερμανική. Είναι προφανές ότι ομιλούμενη γλώσσα χωρίς ανθρώπους να την ομιλούν είναι ακατανόητο εφεύρημα. Άρα λογικά θα έπρεπε να υποθέσει κανείς ότι πληθυσμιακές ομάδες που χρησιμοποιούν συγγενικές γλώσσες θα πρέπει να είχαν κάποιους μακρινούς προγόνους, οι οποίοι θα ομιλούσαν την αρχική, κοινή προγονική μορφή της γλώσσας αυτής. Το ότι ο αρχικός πληθυσμός, ο οποίος ομιλούσε την προγονική γλώσσα προφανώς αρχικά θα περιοριζόταν σε μία συγκεκριμένη γεωγραφική περιοχή, εκφράζει επίσης ένα λογικό συμπέρασμα.

Η προσέγγιση αυτή είναι απόλυτα επιστημονική έως τη στιγμή κατά την οποία οι αναδυόμενοι εθνικισμοί του 19ου αιώνα θα προσπαθήσουν να εκμεταλλευτούν την ουδέτερη από τη φύση της επιστημονική γνώση για να δώσουν ένα επιστημονικοφανές υπόβαθρο στις νέο-διαμορφούμενες εθνικές ταυτότητες, θεμέλιο και ακρογωνιαίο λίθο της επιβίωσης των Εθνών-Κρατών. Ο Πρώσσο-Γερμανικός εθνικισμός ήταν ο πλέον επιτυχής στην εκμετάλλευση αυτή, γιατί το επιστημονικό δυναμικό του την εποχή εκείνη ήταν από τα καλύτερα της Ευρώπης. Η δημιουργία δε μιας εθνικής αρχαιολογίας και ιδίως μιας εθνικής προϊστορίας υπό την καταλυτική επίδραση του G. Kossina και με τη διεπιστημονική σύμπραξη της θεωρίας της ομόκεντρης διάδοσης των πολιτισμικών στοιχείων, δημιούργησε τον λαό των Αρίων ή Ινδογερμανών, του οποίου η αρχική κοιτίδα ήταν η Κεντρική Ευρώπη και βεβαίως ήταν ο φορέας του μετέπειτα ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Θα πρέπει να επισημάνουμε ότι η θεωρία αυτή έγινε ασμένως αποδεκτή και στην Ελλάδα, ιδίως στην Αρχαιολογία και στη Γλωσσολογία, όπου και εξακολουθεί ακόμη και σήμερα να έχει ισχυρά ερείσματα μεταξύ των επιστημόνων.

Η προβληματική αυτή φαίνεται να ρυθμίζεται, τουλάχιστον μέχρι να συλλεχθούν νέα δεδομένα, με την έρευνα του μιτοχονδριακού DNA, το οποίο κληρονομείται μόνο από τη μητρική πλευρά. Μια πρόσφατη έρευνα έδειξε ότι μόνο το 25% της σύγχρονης ευρωπαϊκής γενετικής δεξαμενής υποδηλώνει πρόσφατη μεσανατολική καταγωγή. Αυτό σημαίνει ότι η πλειοψηφία των σημερινών γενετικών γενεαλογιών στην Ευρώπη έχει τις ρίζες της στην Παλαιολιθική Εποχή. Η προσέγγιση αυτή φαίνεται ότι είναι πιο περιεκτική σε πληροφορίες, γιατί επικεντρώνεται στη μελέτη ενός γενετικού locus, η εξελικτική ιστορία του οποίου είναι ικανοποιητικά γνωστή και επιπλέον επιτρέπει τον υπολογισμό του ρυθμού των μεταλλάξεων.

Έτσι φαίνεται ότι η πιθανά σωστότερη ερμηνεία θα είναι ο συνδυασμός της μετακίνησης μικρών ομάδων με ταυτόχρονη διάδοση των νέων ιδεών και τεχνολογιών σε μεγαλύτερη ακτίνα από την ακτίνα δράσεως των μικρών ομάδων. Δηλαδή η μικρή ομάδα έδρασε ως πολλαπλασιαστής ιδεών. Αυτή η άποψη φαίνεται να ερμηνεύει και γιατί οι αρχαιότεροι νεολιθικοί οικισμοί βρίσκονται σχεδόν πάντα στα παράλια. Η χημική ανάλυση των οψιανών από τη Μήλο και το σπήλαιο της Φράγχθης απέδειξε ότι η οργανωμένη ναυσιπλοΐα στο Αιγαίο έχει μια ηλικία τουλάχιστον 7.000 χρόνων και ότι οι πρώτοι πειραματισμοί θα πρέπει να συνέβησαν σε πολύ μεγαλύτερο βάθος χρόνου, κυρίως όσον αφορά τις πρακτικές προσανατολισμού με σταθερά σημεία του ουρανίου θόλου. Η εικόνα των ικανοτήτων του ανθρώπου από την Ύστερη Παλαιολιθική έως τη Νεολιθική Εποχή χρειάζεται μια ριζική αναπροσαρμογή.

Είναι λοιπόν πιθανόν πλέον ότι η κάθοδος κάποιων μυστηριωδών πριγκήπων από την Ουκρανία προς τη νότιο-ανατολική Ευρώπη δεν θα αντέξει τον καταιγισμό των νέων στοιχείων. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι η θεωρία της αυτόχθονης εξέλιξης του πολιτισμού, που έγινε αποδεκτή ως δόγμα στη Σοβιετική Ρωσία τη δεκαετία του 1930 και διαδόθηκε μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο με εκπληκτική ταχύτητα αποδοχής ανά την Ευρώπη, είναι σωστή επιστημονικά. Χωρίς την ανταλλαγή και το συγκέρασμα των ιδεών είναι αδύνατον να δημιουργηθεί οποιοσδήποτε αξιόλογος πολιτισμός. Η εύκολη επικοινωνία κατά μήκος των Μεσογειακών ακτών απετέλεσε τελικά τον καταλύτη της ανάπτυξης των πολιτισμών.

Η πρόσφατη θεωρία του Renfrew, η οποία συνδυάζει την εξάπλωση των Ινδοευρωπαϊκών γλωσσών και της γεωργίας με αρχική κοιτίδα σχηματισμού τους τη νότιο-ανατολική Τουρκία, δεν φαίνεται πλέον πιθανή. Ίσως όμως το αδύνατο σημείο της είναι το ότι δεν λήφθηκαν σοβαρά υπ' όψιν οι κλιματολογικές συνθήκες της περιόδου εκείνης, η γεωχημική σύνθεση του εδάφους, τα γεωγραφικά relief της ευρύτερης περιοχής και το σημαντικότερο, το δημογραφικό δυναμικό των τοπικών πληθυσμών.

⁂

ελληνισμός και χριστιανισμός, από την συμπόρευση στον εμφύλιο
Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ *ΙΧΩΡ*

του Στέλιου Φανού*

[Ιχώρ, Μηνιαία έκδοση για την Οικουμενική Ελληνικότητα. Εκδότης-Ιδιοκτήτης Ευάγγελος Μπεξής. Διευθυντής Γιώργος Τσαγκρινός, Δωδώνης 36, 104 44, Κολωνός, Τηλ. 5142500, 1ο τεύχος Σεπτέμβριος 2000. (Π)]

Στο οπισθόφυλλο κάθε τεύχους έχουμε τη διευκρίνιση της ονομασίας του περιοδικού: "έρρεε το αθάνατον αίμα της θεάς, ο Ιχώρ, γιατί τέτοιο ρέει από τους μακάριους θεούς" ΙΛΙΑΣ Ε (339-340), ενώ στο 8° τεύχος, σ. 15, διαβάζουμε εντός παρενθέσεως: (Ιχώρ = αίμα των προγόνων μας).

Από το Εκδοτικό Σημείωμα του 3ου τεύχους αντιγράφουμε: *Σ' αυτό το περιοδικό χωράνε όλοι οι Έλληνες που αισθάνονται υπερήφανοι, όταν ψάχνουν απεγνωσμένα τις ρίζες τους σε ένα αβέβαιο και σκοτεινό παρελθόν που κάποιοι θέλησαν να μείνει έτσι.* [ ]

Το περιοδικό αποκρούει αμέσως από το ξεκίνημά του ευθαρσώς τη λογική κάποιων "Υπερελλήνων" για τον περιούσιο ελληνικό λαό, που υποκαθιστά τον περιούσιο εβραϊκό λαό. Γράφει γι' αυτούς ο εκδότης στο ίδιο σημείωμα:

(...) Ας μας αφήσουν να κάνουμε έναν καλλίτερο κόσμο, ανθρώπινο και Ελληνικό. Δεν θέλουμε να είμαστε ούτε περιούσιοι Υπερέλληνες ούτε περιούσιοι Σιωνιστές. Θέλουμε να είμαστε απλά Έλληνες, θέλουμε να ενώσουμε τα σκόρπια κομμάτια μας και να σταθούμε πάλι δυνατοί στα πόδια μας, άξιοι συνεχιστές του έργου των προγόνων μας, θέλουμε τη γνώση. [ ] Και θυμηθείτε το, καταλάβετέ το: Ο ΕΧΘΡΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΙΚΗΤΟΣ, ΠΟΤΕ ΟΤΑΝ ΕΜΕΙΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΩΜΕΝΟΙ.

Ποιος είναι όμως ο εχθρός; Στο ίδιο τεύχος, ο μετέπειτα διευθυντής του περιοδικού **Γιώργος Τσαγκρινός**, στο άρθρο του "Η αιρετική Ιστορία του πλανήτη" προσδιορίζει τον εχθρό ως το "Νεοταξικό" και "Τευτοσαξωνοσιωνιστικό" "Ιερατείο του Βορρά": ένα πλέγμα μυστικών εταιριών αποκρυφισμού και μαυρομαγικών κέντρων με πανάρχαιες ρίζες, το ίδιο που βρισκόταν πίσω από το ναζισμό. Μια "πλανητική Συναρχία", που έχει άμεση σχέση με τις διαβόητες "Μπίλντεμπεργκ" και "Τριμερή" (οι οποίες ελέγχουν Τραπεζικούς κολοσσούς), που ευνόησε τη ιουδαιοχριστιανική εκδοχή του χριστιανισμού στο Βορρά μέσω του προτεσταντισμού, χτυπώντας παράλληλα τον ελληνοκεντρικό χριστιανισμό του νότου, δηλαδή τον Καθολικισμό και την Ορθοδοξία. Στον επίλογο του άρθρου διαβάζουμε:

Κατά τη γνώμη μου ο Νότος πρέπει να αφυπνισθεί και να αφυπνίσει και τον υπόλοιπο πλανήτη. Φιλελεύθεροι, Ορθόδοξοι, Καθολικοί και μη Σιωνιστές-μεγαλοϊδεάτες Εβραίοι, όπως και οικολογικά και μη νεοταξίτικα παγανιστικά κινήματα, καθώς και όλο το παγκόσμιο αναρχικό κίνημα και γενικά δεξιοί, αριστεροί και ουδέτεροι, καλό θα είναι να βρουν έναν κοινό τρόπο άμυνας. (...) Η Ελληνική σκέψη και το ελεύθερο πνεύμα κονταροχτυπιούνται με τον επερχόμενο "παγανογιαχβικού τύπου" μεσαίωνα. []

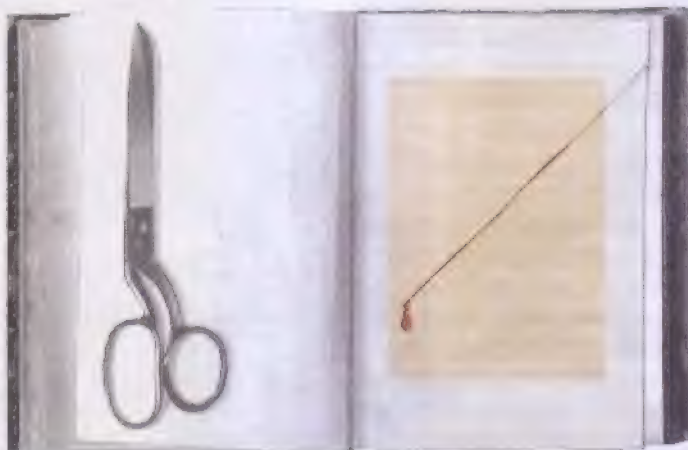
Ας συγκρατήσουμε το γεγονός, ότι στη συμπαράταξη εναντίον του κοινού εχθρού καλούνται εδώ και οι μη σιωνιστές Εβραίοι.

Στη συνέχεια γράφει για την αρχαία ελληνική θρησκεία τα εξής: *Άκουσα πολλούς να μιλούν για πολλά και κυρίως για την ιερή Θρησκεία των προγόνων και θλίβομαι αφάνταστα. Με τηλεοπτικά αφιερώματα υπόπτων στόχων προσπαθούν να δώσουν μία φολκλόρ διάσταση σε ένα θέμα που έχει να κάνει με τη θεία ύπαρξη των όντων στο σύμπαν, προβάλλοντας διάφορους δραχμοφονιάδες ελλαδέμπορους, για να ακούσουμε περίπου ότι "ο Δίας είναι ηλεκτρισμός", ή ότι η Ελληνική λατρεία είναι να "χαβαλεδιάζεις" με γραφικότητες στα ιερά μας βουνά.(...)*

Από την εκεχειρία...

Στο 4ο τεύχος βρίσκουμε άρθρο του **Μάριου Δημόπουλου** με τίτλο "Τα προ Χριστού Χριστούγεννα", όπου έχουμε την ευκαιρία να δούμε σπάνιες φωτογραφίες από τα προχριστιανικά θεία βρέφη, όπως άγαλμα της Ίσιδας με τον Ώρο να θηλάζει ή την Κυβέλη με τον κούρο Δία στην αγκαλιά της, στη στάση ακριβώς της βρεφοκρατούσας Θεοτόκου. Ο αρθρογράφος υποστηρίζει ότι ο Χριστός ήταν μια Ορφικοδιονυσιακή ηλιακή θεότητα. Μιλώντας για τις αρχαίες φυσικές θρησκείες "χαρακτηριστικό των οποίων ήταν ο σεβασμός της ετερότητας" καταλήγει:

(...) Έτσι βλέπουμε, δυστυχώς και σήμερα στη χώρα μας ορισμένους χριστιανοφάγους, χιτωνολάτρες "νεοπαγανιστές" και από την άλλη ορισμένους ελληνοφάγους βυζαντινιστές. Η χώρα μας όμως δεν έχει περιθώρια για έναν νέο διχασμό. Η ορθοδοξία είναι μέρος του Ελληνισμού και σε λαϊκό επίπεδο έχει μπολιασθεί με αρχαιοελληνικά στοιχεία, όπως εδείχθη στην παρούσα εργασία. Η δε αρχαία ελληνική θρησκεία είναι η γνησιότερη θρησκευτική έκφραση του Ελληνισμού και πρέπει να έχει το δικαίωμα της δημόσιας λατρείας. Ο αρχαίος (Διόνυσος) και νέος (Χριστός) Ήλιος της Δικαιοσύνης πρέπει να λάμπουν ανενόχλητοι. [ ]

Όπως θα δούμε παρακάτω, το περιοδικό [...] ενώ

ξεκινάει πολύ ελπιδοφόρα με το "σεβασμό της ετερότητας", κάνοντας **στροφή τον τρίτο χρόνο της έκδοσής του**, θα προσχωρήσει στον πόλεμο εναντίον του Χριστιανισμού, παρασυρμένο από τη μισαλλοδοξία μιας ορισμένης πλευράς του Ιερατείου. [ ]

Στο Εκδοτικό Σημείωμα του 5ου τεύχους διαβάζουμε για τη διαμάχη των σύγχρονων Εθνικών με τους Χριστιανούς:

Ποιος μας χώρισε, φίλες και φίλοι, και ποιος ακόμα και σήμερα θέλει να μας χωρίσει; Αυτό θα έπρεπε να αναρωτηθούμε!

(...) Και βέβαια έγιναν σφαγές, και βέβαια έγιναν καταστροφές ναών, βιβλιοθηκών, έκλεισαν τα θέατρα και άλλα πολλά υπέστη ο Ελληνισμός, αλλά σήμερα ζούμε εδώ και μοιραζόμαστε όλοι τις αγωνίες για το μέλλον αυτού του τόπου, για τις αξίες των προγόνων μας, που έστω και κουτσουρουμένες, σε αδράνεια ή σε δράση ευρισκόμενενες,

Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΣΤΟΝ ΜΑΝΤΙΚΟ ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΣΤΑ ΠΕΛΑΓΑ. (ΥΔΡΙΑ, Ε΄ ΑΙΩΝΑΣ Π.Χ, ΜΟΥΣΕΙΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ).

εξακολουθούν να υπάρχουν μέσα μας.

(...) Ας αναγνωριστεί επιτέλους η γενοκτονία των Ελλήνων τα πρώτα χριστιανικά χρόνια, και από την άλλη ας παραμερίσουμε την απόλυτη, δογματική, άποψη ότι όλα όσα έγιναν την βυζαντινή περίοδο ήταν ανάξια λόγου.

Η αγωνία του περιοδικού για το διχασμό που αναβιώνει με τον εμφύλιο χριστιανών και "*Υπερελλήνων*", τους οποίους αποκαλεί και "*Ιουδαιοελληνίζοντες*" φαίνεται και στο Εκδοτικό Σημείωμα του 8ου τεύχους: *Τελικά, όπως φαίνεται κάποιοι επιδιώκουν σοβαρά τον διχασμό αυτού του λαού. Κάποιοι που μοναδική τους επιδίωξη έχουν θέσει να κόψουν τις όποιες γέφυρες επικοινωνίας, να συνεχίσουν τον σιωπηλό ακήρυκτο πόλεμο και, μέρα με τη μέρα, να στρατολογούν όλο και περισσότερους φανατικούς οπαδούς-χούλιγκαν στους "στρατούς" τους.*

(...) αυτό το περιοδικό που έχετε τώρα στα χέρια σας, από το πρώτο του τεύχος προσπάθησε, και θα συνεχίζει να το κάνει, να κρατήσει ψηλά τη σημαία της Ενότητας του Ελληνικού Έθνους. Αγωνίζεται με κάθε του άρθρο να καταδείξει την ιστορική αλήθεια, όχι προς όφελος κάποιου "στρατοπέδου", αλλά προς τη σφυρηλάτηση νέας ταυτότητας του Έλληνα μέσα στα πλαίσια της σφοδρής ισοπεδωτικής παγκοσμιοποίησης και εκείνα της Ευρωπαϊκής κοινότητας, που άγνωστο είναι ακόμα που θα οδηγήσει και θα οδηγηθεί από τα γεγονότα. Μια νέα πραγματικότητα όμως είναι αναμφίβολο ότι γεννάται. Και αν αυτή η νέα πραγματικότητα, αν μας βρει διχασμένους, μας τσάκισε. Θα αφανίσει σαν ισοπεδωτικό μηχάνημα την κάθε αντίσταση, την κάθε ιδιαιτερότητα του λαού μας ή, στην καλύτερη περίπτωση, θα τον καθυποτάξει στη "νέα τάξη πραγμάτων". Και τότε θα μας πουν ότι θα πρέπει να είμαστε και ευτυχισμένοι, γιατί αυτό σημαίνει πρόοδο και εξέλιξη. Και θα το δεχτούμε, γιατί έτσι θα μας έχουν πείσει: ότι είναι συμφέρον για τη χώρα μας και τα δικά τους "ελληνικά ιδανικά και αξίες". Δεν πειράζει αν έχουμε χάσει την γλώσσα μας, δεν πειράζει αν έχουμε δώσει τη Θράκη και τα νησιά μας· άλλωστε θα μας πείσουν ότι στο νέο κόσμο δεν υπάρχουν σύνορα, ότι δεν πειράζει αν τα 6/10 του πληθυσμού της χώρας μας δεν έχουν ελληνική καταγωγή, συνήθειες και ανατροφή, δεν πειράζει αν από τα υπόλοιπα 4/10 το μεγαλύτερο ποσοστό θα αγνοεί βασικές αξίες του Ελληνικού πολιτισμού, δεν θα πειράζουν πολλά τελικά, διότι θα είμαστε πλέον ομόσπονδο κράτος της Νεοταξίτικης ομοσπονδίας κρατών της υφηλίου.

Άλλωστε θα έχουμε σημαντικότερα πράγματα για να ασχοληθούμε, όπως γιατί οι Χριστιανοί έκαναν εκείνο ή γιατί οι Έλληνες, για αντίποινα, έπραξαν το άλλο. Και συζητήσεις επί συζητήσεων για γεγονότα που έγιναν πριν από 500, 1000, 1500 χρόνια κι απύθμενος φανατισμός (...). Και είναι δεδομένο, φίλες και φίλοι, ότι στα επόμενα χρόνια που θα ζήσουμε, τα δυο στρατόπεδα θα προσπαθούν απεγνωσμένα να στρατολογήσουν φανατικούς γενίτσαρους, και οι Ιουδαιοχριστιανοί και οι Ιουδαιο-ελληνίζοντες. Και θα επιχορηγούνται με κάθε τρόπο, κάπου κάπου θα φαίνονται και αδύναμοι, θα καλούνται όμως σε εκπομπές, θα διαφημίζονται στα Μ.Μ.Ε. και θα αρθρογραφούν σε περιοδικά, για να περνούν το μήνυμα: ΔΙΧΑΣΜΟΣ ΤΩΡΑ. [ ]

Στο 10ο τεύχος, από άρθρο του Γ. Τσαγκρινού με τίτλο "*Ελληνική σκέψη και Χριστιανισμός*" παραθέτουμε τα εξής: *(...) Μοιάζει σαν ακόμη κι αυτά τα ευαγγέλια να είναι έξυπνα έως "πονηρά" καλοδουλεμένες διασκευές της Ομηρικής Οδύσσειας, των Διονυσιακών τελετουργικών παραδόσεων, καθώς και των παθών του Θεού, αλλά πολύ περισσότερο των παθών του Σωκράτους. Για παράδειγμα, ο Επιτάφιος του Διόνυσου-Άδωνη-Άττη, όλοι οι θρήνοι γύρω από τον θάνατο του Θεού της αμπέλου (ας μην ξεχνάμε και τον Χριστό που λέγει "εγώ ειμί η άμπελος"), όπως και η Ανάσταση του Θεού, που μαζί με την Θεά Δήμητρα μέσα από τα Ελευσίνια Μυστήρια περνούν και την ιερή αρτοκλασία και την θεία κοινωνία με τον οίνο-αίμα του Θεού, έχουν περάσει στην ορθόδοξη παράδοση. Η Δήμητρα είναι ο "άρτος", ο Διόνυσος ο οίνος και μάλιστα το πνεύμα του οίνου.*

(...) Φαίνεται ότι η Ορθοδοξία βρήκε πρόσφορο έδαφος σε περιοχές που ήδη είχε επικρατήσει η ορφικοδιονυσιακή θρησκεία. Όλη η Ιωνία είχε κέντρα λατρείας του Διονύσου, ενός Θεού που ήταν ο αγαπημένος του λαού. Όπως και ο Χριστός ήταν και αυτός ένας θνήσκων Θεός. Ένας Θεός, δηλαδή, που έμπαινε στο μαρτύριο του πόνου και του θανάτου και έτσι κατανοούσε βαθιά την ανθρώπινη αδυναμία και απόγνωση.

(...) Μέσα από το κοσμικό αυγό, σπάζοντας το κέλυφός του, βγαίνει ο Φάνης Έρωτας Δημιουργός. Αυτός που φαίνεται, δηλαδή, ο θεός του φωτός. Ίσως εδώ να έχει την αρχή του το "εγώ ειμί το φως του κόσμου".

Ο Τσαγκρινός θα προσθέσει ακόμη: *Η εσωτερική μυστηριακή θρησκεία των αρχαίων Ελλήνων (ορφικοδιονυσιασμός)*

φαίνεται ότι κληροδοτεί την ουσία σε ό,τι αργότερα θα εμφανισθεί σαν "ελληνορθοδοξία". [ ]

Στο 10ο τεύχος συναντάμε ένα εξαιρετικό άρθρο του Δρ της Ιατρικής και της Χημείας, και καθηγητή στο Αριστοτέλειο Παν/μιο Θεσ/νίκης, **Αναστάσιου Κοβατζή**, με τίτλο "*Η συμβολή του Ακραγαντίνου Εμπεδοκλή στην περιγραφή του DNA και στη σύγχρονη Βιολογία-Γενετική*", όπου παρατίθεται και το ρητό του Εμπεδοκλή: "*Εξ ενός τα πάντα και εκ των πάντων εν*". [ ]

... στην αντιπαράθεση

Αίφνης όμως, στο 15ο τεύχος, ο Γ. Τσαγκρινός, σε άρθρο του με τίτλο "*Απολλώνιος Τυανέας - Ποιοι τον μετέτρεψαν σε "Ναζωραίο"; - Μια παραχάραξη της ιστορίας της θρησκείας*", επιχειρεί την **ταύτιση** του Ιησού Χριστού με τον Απολλώνιο τον Τυανέα! Ακολουθώντας τις πληροφορίες του Φιλόστρατου, γράφει για τον Απολλώνιο (4 π.Χ.-100 μ.Χ.): *Ήταν τόσο γνωστός στον κόσμο της εποχής του και θαυμαζόταν σε τέτοιο βαθμό που, παντού, σε όλη τη Ρωμαϊκή επικράτεια υπήρχαν αγάλματά του, εικόνες του, Ναοί αφιερωμένοι σε αυτόν, μέχρι και νομίσματα είχαν κοπεί με το πρόσωπό του.* Ο Τσαγκρινός αναφέρεται στο βιβλίο του καθηγητή θρησκειολογίας R.W. Bernard, με τίτλο *Απολλώνιος ο Ναζωραίος*, από το οποίο παραθέτει μεταξύ άλλων και τα εξής: *Το 325 ο Κωνσταντίνος και οι γύρω από αυτόν αποφάσισαν στη Νίκαια να εκμεταλλευθούν τη μεγάλη φήμη του Απολλώνιου του Τυανέα και, παραχαράσσοντας τις βασικές διδασκαλίες του Έλληνα σοφού, να τον υποκαταστήσουν μαζί με τον Πυθαγορισμό του με κάποιες δήθεν θεϊκές διδασκαλίες ενός υπερφυσικού Μεσσία, οι οποίες θα ήταν λιγότερο ριζοσπαστικές και περισσότερο συμφέρουσες για την αυτοκρατορία από ότι αυτές του Απολλώνιου. Έτσι, εκεί που μέχρι τότε κυριαρχούσε ο Απολλώνιος, εγκατέστησαν τον νεοδημιουργημένο Σωτήρα τους, δίνοντάς του το όνομα Ιησούς, ο οποίος τότε και εκεί άρχισε να πρωτοϋπάρχει σαν ιδέα μέσα στα μυαλά του Ιουδαιορωμαϊκού Ιερατείου, που αργότερα έγινε γνωστό σαν "Πατέρες της Εκκλησίας της Νίκαιας". (...)*

Αισθάνεται κανείς αμηχανία μπροστά σε τέτοιους απίστευτους ισχυρισμούς. Εάν ο Ιησούς Χριστός ήταν μια επινόηση της Συνόδου της Νίκαιας το 325, τότε πρέπει να πιστέψουμε ότι οι Εθνικοί **Κέλσος** (2ος αιών), **Πλωτίνος** και **Πορφύριος** (3ος αιών), που έγραψαν κατά των χριστιανών πολύ πριν το 325, έγραφαν κατά του Εθνικού Απολλώνιου και της θρησκείας του! Όμως αυτοί όλοι αναφέρονται βέβαια στον Ιησού Χριστό και ποτέ στον Απολλώνιο. Θα πρέπει ακόμα να πιστέψουμε, ότι τα έργα των χριστιανών Απολογητών του 2ου αιώνα είναι πλαστά, αφού αναφέρονται στο Χριστό και όχι στον Απολλώνιο. Θα πρέπει δηλαδή να παραδεχθούμε, ότι ολόκληρη η ιστορία του χριστιανισμού πριν τον Μ. Κων/νο, συμπεριλαμβανομένων των διωγμών, δεν είχε σαν κεντρικό πρόσωπο λατρείας τον Ιησού και τους 12 αποστόλους, αλλά τον Απολλώνιο, αφού ο Χριστός επινοήθηκε τον 4ο αιώνα! [ ]

Ακριβώς γι' αυτό το λόγο ο μεγάλος πατέρας της δυτικής Εκκλησίας, Αυγουστίνος, που είχε πολύ ψάξει τα πράγματα πριν γίνει χριστιανός, ομολόγησε ευθαρσώς ότι αυτό που λέμε χριστιανική θρησκεία υπήρχε πάντα στον κόσμο, και ότι το μόνο που της έλειπε ήταν η ενσάρκωση του Λόγου! Αντιγράφουμε από το 14ο τεύχος του Ιχώρος:

Η χριστιανική θρησκεία, που να την γνωρίσει και να την ακολουθήσει κανείς είναι το σωστότερο που θα μπορούσε να κάνει, ήταν γνωστή στους αρχαίους από την απαρχή του ανθρωπίνου γένους, μέχρι που ήρθε η στιγμή που ο Χριστός ενσαρκώθηκε. Από τότε η αληθινή θρησκεία που προϋπήρχε άρχισε να καλείται χριστιανική. [ ]

Στο ίδιο τεύχος, ο Γ. Τσαγκρινός συνεχίζει να επιμένει ότι ο Χριστός δεν υπήρξε και ότι κάποιοι μετέτρεψαν τον Απολλώνιο σε Ναζωραίο: *Έχω γράψει ήδη, στο προηγούμενο τεύχος του "Ιχώρ" για τον Απολλώνιο τον Τυανέα και ποιοι και πώς τον μετέτρεψαν σε Ναζωραίο.*

Δεν είμαστε όμως στον 19ο αιώνα. Η σχολή της αμφισβήτησης της ιστορικής ύπαρξης του Ιησού ή του Βούδα έχει πλέον εξαφανιστεί. Στο βιβλίο του, *Ιησούς και Βούδδας - Διασταυρούμενα πεπρωμένα* (Μπουκουμάνης, 1999, σ. 15), ο Δρ. των επιστημών των θρησκειών Οντόν Βαλέ (προτεσταντική έδρα θεολογίας, Παρίσι και Μονπελιέ), αντιμετωπίζοντας

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΑΛΟΥ (ΡΟΥΒΟ, ΣΥΛΛΟΓΗ JATTA). ΑΠΟ ΤΗΝ *ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ*, ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ, ΑΘΗΝΑ 1971

τις απόψεις περί ιστορικής ανυπαρξίας του Ιησού και του Βούδα γράφει: *Σήμερα, η κριτική δεν υποστηρίζει πλέον αυτές τις θέσεις. Δια της εις άτοπον απαγωγής αποδεικνύεται ότι η φυσική ανυπαρξία τόσο του Ιησού όσο και του ιστορικού Βούδδα θα απαιτούσε έναν υπερβολικά μεγάλο αριθμό συμπτώσεων, που, μετά ακριβείας, θα έπειθαν ότι επρόκειτο για θαύμα.* [ ]

Στο 25ο τεύχος βρίσκουμε άρθρο του **Ευάγγελου Μπεξή** για τα θαύματα του Απολλώνιου του Τυανέα· ο εκδότης παραπέμπει στην άποψη του Γ. Τσαγκρινού, όπως αυτή διατυπώθηκε στο τ. 15, υπέρ της θεωρίας της αντικατάστασης του Απολλώνιου από έναν επινοημένο, στη Σύνοδο της Νίκαιας, Χριστό. Μπορούμε λοιπόν να θεωρήσουμε, ότι αυτή είναι λίγο πολύ η επίσημη θέση του περιοδικού για το Χριστιανισμό.

Στο σημείωμά του στο 27ο τεύχος, ο εκδότης φαίνεται να ξεχνάει ότι στο 8ο τεύχος έγραφε ενάντια σε όσους γυρίζουν σε παλιούς διχασμούς τα εξής: *Τελικά, όπως φαίνεται, κάποιοι επιδιώκουν σοβαρά τον διχασμό αυτού τον λαού. (...) Άλλωστε θα έχουμε σημαντικότερα πράγματα για να ασχοληθούμε, όπως γιατί οι Χριστιανοί έκαναν εκείνο ή γιατί οι Έλληνες, για αντίποινα, έπραξαν το άλλο. Και συζητήσεις επί συζητήσεων για γεγονότα που έγιναν πριν από 500, 1000, 1500 χρόνια κι απύθμενος φανατισμός (...).*

Τώρα, χάνοντας την ψυχραιμία του, απευθύνεται σε κά-

ποιους που "χρησιμοποίησαν άριστα τον Ιουδαιοχριστιανισμό σαν προκάλυμμα" και, κάτω από τον τίτλο, "ΟΙ ΑΝΟΧΕΣ ΜΑΣ ΤΕΡΜΑΤΙΣΤΗΚΑΝ", γράφει:

Το έγκλημά σας, όμως, δεν θα μείνει ατιμώρητο. Οι σφαγές σας δεν θα μείνουν στην αφάνεια. ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ. ΟΛΗ Η ΕΛΛΑΔΑ, ΟΛΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΘΑ ΜΑΘΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ. ΣΤΙΣ ΨΥΧΕΣ ΤΩΝ ΑΔΙΚΟΧΑΜΕΝΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΜΑΣ, ΣΤΟ ΙΕΡΟ ΤΟΥΣ ΑΙΜΑ: ΘΑ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΜΕ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΗΣΟΥΜΕ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΑΡΤΥΡΙΚΟ ΤΟΥΣ ΘΑΝΑΤΟ.

Πράγματι, τα επόμενα τεύχη εμπεριέχουν πάντοτε άρθρα γεμάτα λεπτομέρειες από την επίθεση του βυζαντινού αυτοκρατορικού χριστιανισμού εναντίον των Ελλήνων, και ποικιλία καταγγελιών για τη θρασύτητα του σύγχρονου Ιερατείου. Ο παγκόσμιος εχθρός, όπως ορίστηκε στην αρχή, παραμένει, αλλά το περιοδικό **διολισθαίνει συνειδητά πλέον** στον εσωτερικό πόλεμο Εθνικών - Χριστιανών και στις "συζητήσεις για γεγονότα που έγιναν πριν από 500, 1000, 1500 χρόνια...".

Ένα αντιφατικό στίγμα

Στο ίδιο σημείωμα διαβάζουμε: (...) *θα φέρουμε στο φως και άλλες αποδείξεις για την τρομακτικού εύρους πολιτισμική εξάπλωση των Πελασγών, που χάνεται στα βάθη της προϊστορίας* (...). Πράγματι, οι κύριοι **Δωρικός** και **Χατζηγιαννάκης**, σταθεροί συνεργάτες του περιοδικού από την αρχή, έχουν αναλάβει αφενός να αποδείξουν ότι οι Πρωτοέλληνες Πελασγοί εξαπλώθηκαν σε όλη τη Γη, αφετέρου να ανιχνεύσουν τη γλώσσα τους ως "πρωτογλώσσα" σε όλες τις γλώσσες του πλανήτη. Στη μελέτη τους στο παρόν τεύχος για τις γλώσσες του Ειρηνικού Ωκεανού (Μαδαγασκάρη, Ινδονησία, Φιλιππίνες, Μαλαισία), καταλήγουν:

Η ιδιαίτερη παρουσία χρήσης λεκτικών όρων ή σύνθετων, κατά το πρότυπο της αρχαίας ελληνικής μορφολογίας και συντάξεως στις γλώσσες αυτές, αναδεικνύει σχέσεις ταυτότητας, καταγωγής και προελεύσεως εκ της ελληνικής(...).

Ομοίως, στο 28ο τεύχος θα διευκρινίσουν ότι η πρωτοπελασγική είναι η μητρική γλωσσική μορφή των γλωσσών του κόσμου: *Οι υπογράφοντες το παρόν έχουν ασχοληθεί από πολλού χρόνου με την ετυμολόγηση αρχαιοτέρων και νεωτέρων γλωσσών με βάση την αρχαία ελληνική (...) ενισχύεται η θεώρηση* ***της ελληνοπελασγικής πρωτογενούς γλώσσας και ομογλωσσίας, ως μητρικής γλωσσικής μορφής των γλωσσών τον κόσμου***(...).

Στο 29ο τεύχος ο εκδότης σημειώνει ενθουσιασμένος: *Προείπαμε σ' αυτό το σημείωμα —και το έχουμε ξαναπεί και θα το λέμε συνέχεια— αυτή η τωρινή πολιτισμική εθνεγερσία των Ελλήνων δεν έχει προηγούμενο τα μεταχριστιανικά χρόνια. Χιλιάδες, εκατομμύρια Ελλήνων αφυπνίζονται σταδιακά και, προοδευτικά καθημερινά, αυξάνεται η δύναμή μας. Και βρισκόμαστε μόλις στο πρώτο στάδιο. Το στάδιο του διαφωτισμού.*

Στο 31ο τεύχος, με αφορμή την εισβολή των Αμερικανών στο Ιράκ, βρίσκουμε μια αντιπαράθεση της ιδανικής Αθηναϊκής Δημοκρατίας, όπως την περιγράφει ο Περικλής στον **Επιτάφιό** του, και της περιόδου της δημαγωγίας και της παρακμής, κατά την οποία ο αθηναϊκός ιμπεριαλισμός εκδηλώθηκε αδυσώπητος εις βάρος κάποιων συμμάχων με αποκορύφωμα τη σφαγή των Μηλίων και την αισχρή Σικελική εκστρατεία, που κατέληξε στην καταστροφή των Αθηναίων. Ο Μπους κι η κυβέρνησή του παραλληλίζονται με την περίοδο της παρακμής και των δημαγωγών τύπου Κλέωνος: *Έτσι, λοιπόν, ο κ. Μπους και η παρεούλα του –για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι, και τα συμφέροντα του παγκόσμιου σιωνιστικού κατεστημένου– αποφάσισαν να "κοπιάρουν" τη λανθασμένη εν γνώσει τους και συμφέρουσα περίοδο διαστροφής του δημοκρατικού πολιτεύματος στην Αθήνα, και να την εμφανίσουν ως την αυθεντική δημοκρατία. Γιατί ποιες οι διαφορές του φιλοπόλεμου Κλέωνος από τον Μπους; Ποιες οι διαφορές στη σφαγή των Μηλίων από εκείνη της Βαγδάτης;*

Ιδού, λοιπόν, που κάποιοι έχουν την παρρησία να αναφέρονται, έστω και περιστασιακά, στις αρνητικές πλευρές του αρχαίου ελληνικού κόσμου. Σ' αυτό το τεύχος βρίσκουμε ένα πολύ ενημερωτικό άρθρο του Γ. Τσαγκρινού για τα πρόσωπα γύρω και μέσα στο Λευκό Οίκο που προωθούν τα συμφέροντα του Ισραήλ, τα οποία και προετοίμασαν την εισβολή στο Ιράκ· επίσης, για την αφύπνιση μέσα στην Αμερική γύρω από την πραγματικότητα αυτή. Ο αρθρογράφος κάνει τη διάκριση ανάμεσα στο σιωνισμό και στον εβραϊκό λαό χτυπώντας τη χυδαία αντίληψη –που δυστυχώς στη χώρα μας έχει μεγάλη πέραση– ότι για όλα φταίνε οι Εβραίοι:

Δυστυχώς, είναι αλήθεια ότι συνεχίζουν να υπάρχουν κάποιοι υπερσυνωμοσιόπληκτοι που, σύμφωνα με την αντίληψή τους, για όλα φταίνε οι Εβραίοι, από την άλλη όμως υπάρχει και μια υγιής έρευνα από αναθεωρητές κυρίως ιστορικούς, όπου αποδεικνύουν, ότι τουλάχιστον οι σκληροπυρηνικές σιωνιστικές οργανώσεις ευθύνονται πολύ για την παραχάραξη διαφόρων πτυχών της Ιστορίας. Ο εβραϊκός λαός είναι και αυτός ένας λαός με ιστορία, παραδόσεις και προσφορά, πολλές φορές όμως έχει πέσει θύμα των κάθε είδους ξενόφοβων, αλλά ακόμα και των "αδελφών" ακραίων Σιωνιστών.

Σίγουρα, η διάκριση ανάμεσα στο σιωνισμό και στον εβραϊκό λαό πρέπει να πιστωθεί στα υπέρ του Ιχώρος. [ ]

Στο 39ο τεύχος, με αφορμή την είδηση ότι αναγνωρίσθηκε επίσημα από τη Δανική Κυβέρνηση η θρησκεία του Οντίν και του Θωρ, ο εκδότης γνωστοποιεί ότι: (...) *ευρωβουλευτές από αρκετές χώρες διεκδικούν και για τους Έλληνες πιστούς της πατρώας θρησκείας των προγόνων μας, το ίδιο δικαίωμα του ελευθέρως θρησκεύεσθαι, της ανεγέρσεως ναών (...) και ειδικότερα ζητούν την επίσημη αναγνώριση από το ελληνικό κράτος της προγονικής ελληνικής θρησκείας.*

Στη συνέχεια, απευθυνόμενος στο ιουδαιοχριστιανικό κατεστημένο, επιτίθεται:

(...) 1700 χρόνια θρησκευτικών διωγμών, 1700 χρόνια καταισχύνης και κάτω το κεφάλι, 1700 χρόνια μαύρης και στυγνής δικτατορίας, 1700 χρόνια κατοχής του Ελληνισμού και των αξιών του... Θέλησαν να μας σβήσουν, να μας αφανίσουν, να μας τσακίσουν και να μας γελοιοποιήσουν. (...) 1700 χρόνια υποταγής και εξαθλίωσης στους απατεώνες του λόγου, στους δημαγωγούς του παραμυθιού. Τώρα όμως τέλος! (...) Γιατί τόσο μισήσατε μια λατρεία που προϋπήρχε του Χριστιανισμού για τόσες χιλιετίες;

Όμως, ποια πλευρά του "Χριστιανισμού" είναι αυτή; Γνωρί-

ζει ο εκδότης του Ιχώρος πόσοι από τους μεγάλους πατέρες και αγίους υπήρξαν αληθινά ερωτευμένοι με την ελληνική φιλοσοφία και την ελληνική λογοτεχνία; Όσο για το μίσος προς την αρχαία λατρεία, στο κλίμα της ύστερης αρχαιότητας επικρατούσε η ειλικρινής πίστη των τότε χριστιανών ότι ο παγανισμός είχε αλωθεί από τους δαίμονες. Αυτή, άλλωστε, ήταν και η πίστη της Μεταρρύθμισης για τον Καθολικισμό, μια χιλιετία αργότερα, και η πίστη πολλών νεοεθνικών σήμερα για τον Ιουδαιοχριστιανισμό!

Στο 41ο τεύχος και ενώπιον των εκλογών της 7.3.04, ο εκδότης διακήρυσσε την απόλυτη ουδετερότητα και αποστασιοποίηση του Ιχώρος από το κομματικό κατεστημένο. Τέλος, στο 42ο τεύχος ο εκδότης ομολογεί ευθαρσώς ότι έχει ενδώσει στον πόλεμο που η άλλη πλευρά επέβαλε: *(...) κερδίζουμε ό,τι ζητάμε μόνο με το σπαθί μας και με πόλεμο, γιατί κάποιοι μας ανάγκασαν να συρθούμε σ' αυτόν όταν ξεκίνησαν τον αγώνα για τη βιολογική και πνευματική υποταγή μας στην εξουσία και το δόγμα τους.*

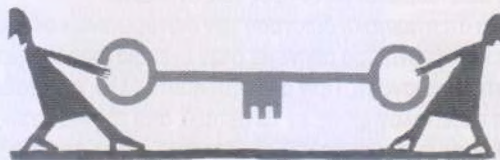
Εδώ βλέπουμε την ομολογημένη **επιστροφή** στην παλιά αντιπαράθεση. Αυτή ακριβώς την αντιπαράθεση αρνήθηκε σθεναρά το περιοδικό στο ξεκίνημά του, καταγγέλλοντάς την ότι οδηγεί σε διχασμό. Στην πορεία ο κύριος εχθρός -η παγκόσμια Νέα Τάξη με τα Ιερατεία της- ξεθώριασε και τη θέση του πήρε ο εσωτερικός εχθρός, ο οποίος δυστυχώς δεν περιορίζεται στην εβραϊκή πλευρά του Ιερατείου, αλλά περιλαμβάνει συλλήβδην την Ορθοδοξία και τους μεγάλους πατέρες. Αυτοί κρίνονται μόνον με ένα κριτήριο: τι το αρνητικό μπορεί κανείς να βρει στα γραπτά τους για τον αρχαίο κόσμο. Και, συχνά, αυτά τα αρνητικά σταχυολογούνται από την εποχή του εμφυλίου και της μεγάλης σύγκρουσης... Μέσα σ' αυτό το κλίμα, ο εκδότης δεν κρύβει τη χαρά του για την έκδοση του βιβλίου του Γ. Σιέττου *Ο Ανθελληνισμός στα Πατερικά και Εκκλησιαστικά κείμενα*, έργο που επιλέχθηκε για να εγκαινιάσει τις εκδόσεις ΕΥΑΝΔΡΟΣ, ωσάν ο εκδότης να ήθελε να συμβολίσει, με αυτή την κίνηση, τη νέα στάση του περιοδικού.

Όμως, με την ίδια λογική πρέπει και οι Ορθόδοξοι να απορρίψουν συλλήβδην τους πνευματικούς γίγαντες του νεοπλατωνισμού και του Στωικισμού, όπως τον Πλωτίνο, τον Πορφύριο, τον Πρόκλο, τον Επίκτητο, τον Κλεάνθη, τον Ζήνωνα ή τον Μάρκο Αυρήλιο, επειδή κάποιοι από αυτούς απέρριψαν τον χριστιανισμό και έγραψαν εναντίον του (ο τελευταίος, μάλιστα, έκανε και κάποιους διωγμούς). [ ]

Εάν το περιοδικό παρέμενε στην αρχική του γραμμή (η οποία συνιστούσε εκ των πραγμάτων και ένα συγκεκριμένο ήθος) ενάντια στον εσωτερικό διχασμό, θα μπορούσε να ανιχνεύει και να πολεμάει τα ανθελληνικά στοιχεία της Ορθοδοξίας και των Πατέρων, φροντίζοντας παράλληλα να κατανοεί τις συνθήκες της ύστερης αρχαιότητας: Μιας μεταβατικής περιόδου, κατά την οποία ο κόσμος, συμπεριλαμβανομένης της αρχαίας θρησκευτικότητας, αλλά και του πρώτου χριστιανισμού, άλλαξε τελείως μέσα από σκληρές συγκρούσεις. Και θα μπορούσε να το κάνει αυτό με τη διάθεση να αναδεικνύει ταυτοχρόνως και να χαιρετίζει τα ελληνικά στοιχεία όπου τα έβρισκε, φτιάχνοντας γέφυρες για την εθνική ενότητα και βοηθώντας το ελληνικό πνεύμα να ελευθερώσει τον εγγενή πλουραλισμό του, μέσα στον οποίο δεν θα μπορούσε βέβαια να αποκλειστεί καμιά από τις πιθανές συναντήσεις του με το πνεύμα του Χριστού.[...]

Κι εν πάση περιπτώσει, αφού το περιοδικό δέχεται ότι Έλληνες δεν είναι μόνον οι Εθνικοί αλλά εξίσου και οι Χριστιανοί, γιατί δεν του αρκεί να χτίζει την ταυτότητά του πάνω στην αγάπη και την έρευνα για την αρχαία Ελλάδα και έχει την ανάγκη *να περιχαρακώνεται* αντι-χριστιανικά; Αν δεν του αρέσει η ασέβεια που εκφράζει μια μηδενική αριθμητικά "χριστιανική" μειοψηφία προς την ελληνική παράδοση, γιατί πράττει το ίδιο ασεβώντας προς τη χριστιανική παράδοση του ελληνικού λαού; Γιατί δεν κρατάει μια κριτική στάση προς αυτή την παράδοση αλλά επιλέγει τη χλευαστική απόρριψη; Τι είδους λογική είναι αυτή: "σέβομαι εσένα ορθόδοξε πατριώτη, αλλά χλευάζω την παράδοση σου"; [...]

Εν κατακλείδι πρέπει να επαινέσουμε το περιοδικό για το ευρύ του πνεύμα σχετικά με τον ορισμό του Έλληνα, ορισμός που μένει μακριά από συνέχειες αίματος και ρατσισμούς. Ομοίως για την απόρριψη της ιδέας περί "ελληνικού εκλεκτού και περιούσιου λαού", για το δημοκρατικό του πνεύμα και τον αληθινό του πατριωτισμό, και για τη μελέτη όχι μόνο

της κλασικής περιόδου αλλά και της Βυζαντινής Ιστορίας μέσα από τις εργασίες του **Βασίλη Μισύρη**, οι οποίες αναδεικνύουν τον μεσαιωνικό Ελληνισμό σε Ανατολή και Δύση. Η πλούσια εικονογράφηση, τα σχέδια και οι χάρτες είναι ομολογουμένως εντυπωσιακού επιπέδου και, γενικά, η επιμέλεια πολύ προσεγμένη. Επίσης πρέπει να σημειώσουμε, πως το περιοδικό αποφεύγει την αντιπαράθεση με τις άλλες τάσεις και έντυπα του ίδιου χώρου.

Τα πράγματα είναι προβληματικά, όπως είδαμε, στην αντιμετώπιση της Ορθοδοξίας, όπου παρατηρούνται μεγάλες αντιφάσεις. Από τη μια η Ορθοδοξία, σε αντιδιαστολή με την "*ιουδαιοχριστιανική εκδοχή του Βορρά*", δηλαδή τον προτεσταντισμό, αποκαλείται "*ελληνοκεντρικός χριστιανισμός του Νότου*" και θεωρείται ως παραλλαγμένος ορφικοδιονυσιασμός και διασκευή της Οδύσσειας, με μοντέλο τη ζωή του Σωκράτη και του Απολλώνιου, ένας Ελληνισμός δηλαδή "εν ετέρα μορφή". Από την άλλη αντιμετωπίζεται αφ' υψηλού, ως παντελώς ασύμβατη με τον Ελληνισμό, και χλευάζεται. Μπορεί μια τέτοια λογική να υπηρετήσει την ενότητα του λαού; Οπωσδήποτε είμαστε μακριά από τις μέρες που διαβάζαμε (8° τεύχος): *(...) αυτό το περιοδικό που έχετε τώρα στα χέρια σας, από το πρώτο του τεύχος προσπάθησε, και θα συνεχίζει να το κάνει, να κρατήσει ψηλά τη σημαία της Ενότητας του Ελληνικού Έθνους.*

** Από το βιβλίο του συγγραφέα, Οδηγός των βιβλίων για την Αρχαία Ελλάδα, Β' Τόμος, που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις "Κίνηση Ιδεών" (σελ. 878-898).*

⁂